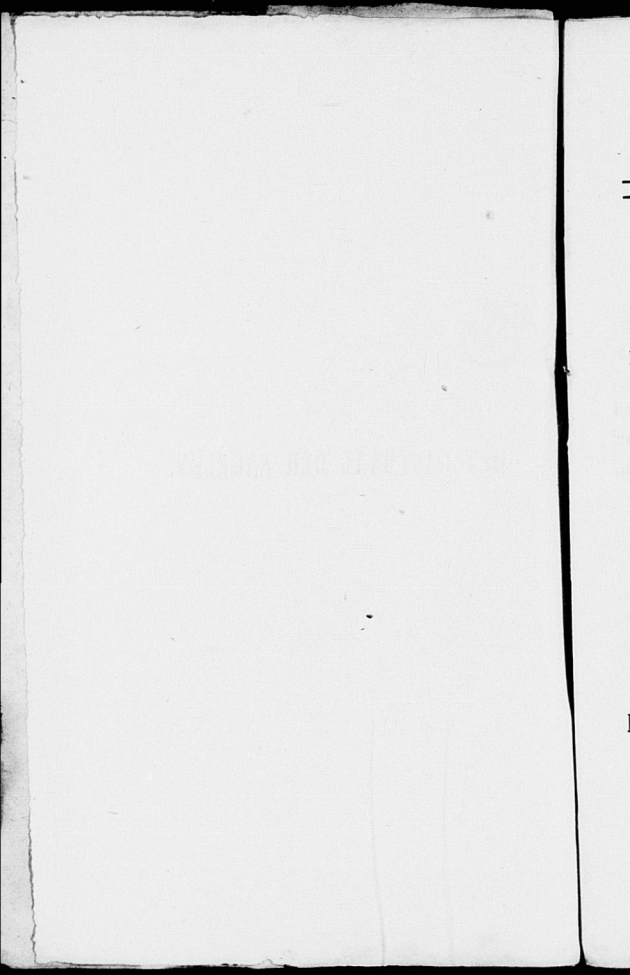


512

Vak 150



HET GASTMAAL DER ENGELN.



Vah 150
512

HET GASTMAAL
DER
ENGELN,
OF
DE GENOEGENS DER H. TAFEL.

DOOR
HUBERT LEBON, R. K. Pr.

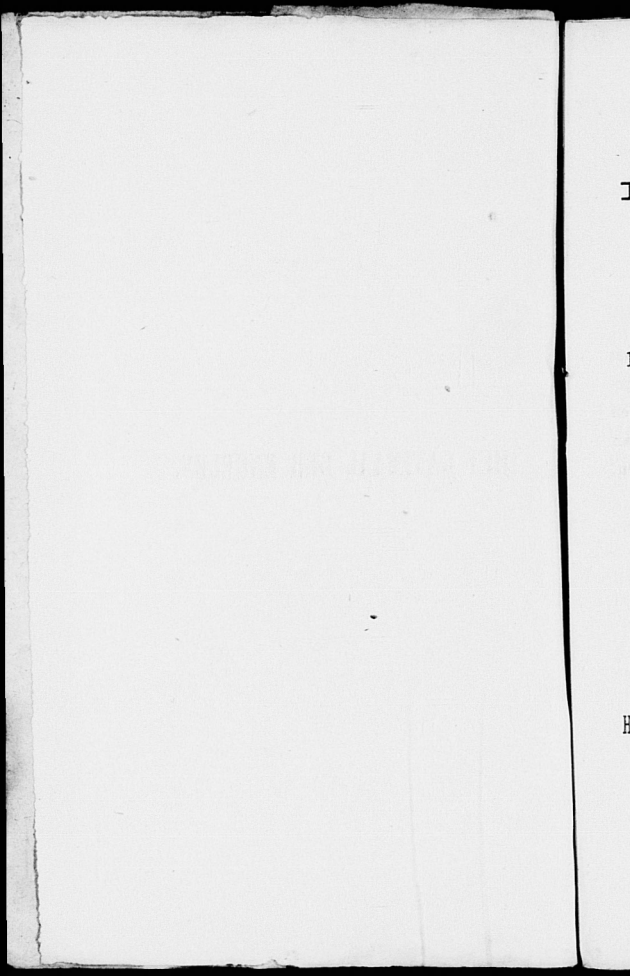
Hij heeft hun het brood des
hemels gegeven; de mensch heeft
het brood der Engelen gegeten.
GET. DER H. KERK.

Vijfde druk.



's Hertogenbosch,
HENRI BOGAERTS, opvolger van P. N. VERHOEVEN,
Drukker en Boekhandelaar van Z. H. Paus Pius IX.
1873.

Provinciebibl.
Minderbroeders
ALVERNA — GLD



Vah 150
512

HET GASTMAAL
DER
E N G E L E N ,
OF

DE GENOEGENS DER H. TAFEL.

DOOR
HUBERT LEBON, R. K. Pr.

Hij heeft hun het brood des
hemels gegeven ; de mensch heeft
het brood der Engelen gegeten.
GET. DER H. KERK.

Vijfde druk.



's Hertogenbosch ,
HENRI BOGAERTS, opvolger van P. N. VERHOEVEN,
Drukker en Boekhandelaar van Z. H. Paus Pius IX.
1873.

Provinciebibl.
Minderbroeders
ALVERNA — GLD

Het brood der Engelen wordt het
brood der menschen..... O onge-
hoord wonder! Een armen en
nietigen slaaf wordt toegestaan
om zich met zijn' Heer te voeden.
Get. der H. Kerk.

bo
zo
Go
gij
he
ste
he
me
da
ce
ee
di
in
di
ge
st

in
so

VOORREDE.

Voor dat gij, godvruchtige lezer, dit boekje leest, moet ik u eene gunst verzoeken; deze gunst heb ik reeds van God afgesmeekt: zij bestaat daarin, dat gij mij de vermetelheid vergeeft, dat ik het durf wagen, om over het verhevenste, het heiligste, het geheimzinnigste en het aanbiddeuswaardigste onzer geheimen te spreken. Ik heb dit echter gedaan, doordrongen van den diepsten eerbied; maar ik beken het, zonder eenige andere nasporing en uit het diepste gevoel mijns harten. Ik gevoelde in mij de behoefte, om de verrukking, die mij bezielde, ook in de harten dergenen, die mij willen begrijpen, uit te storten, en met mij te laten deelen.

Die schitterende zon, die haar licht in mijne ziel verspreidde, kwam mij zoo schoon voor; hare stralen gliesterend

zoo heerlijk in de ziel, welke twintig jaren voor het licht gesloten waren gebleven!....

Dat vaderland, dat ik, arme schipbreukeling, terugvond, was zoo heerlijk voor mij, die mijne schoonste jaren in de modderpoelen der zonde had zien voorbijsnellen, en mijn leven had doorgebracht in eene wereld, welke niets dan moeite en slavernij opleverde.

Dat goddelijk voedsel, dat men mij aanbood, was zoo kostbaar voor mij, toen ik mij onder de kinderen Gods zag geplaatst; terwijl ik zoo vele dagen van honger en dorst in de dorre zandwoestijnen der wereld had versmacht.

Gij verlangt zeker, waarde lezer, dat ik mij duidelijker verklare. Om mij in uwe oogen beter te regtvaardigen, moet ik, zonder acht te slaan op mijne eigenliefde, u de dingen zeggen, zoo als zij zijn: ik was een ongelukkige, verloren zoon geweest, en ik vond na vele bittere dagen, na het erfdeel verkwist te hebben, al de genoegens des levens terug; ik hervond een goeden vader, wiens hart mij steeds genegen bleef, en naar zijn

voorbeeld, al de huisgenooten, die mij van mijne lompen ontdeden, om mij met rijke kleederen te versieren; er was groote vreugde; allen beijverden zich om het geluk te betuigen, dat zij door mijne terugkomst smaakten en zelfs al mijne broeders kwamen mij zonder ijverzucht tot het prachtig gastmaal van den vader des huisgezius uitnoodigen.

Nadat deze eerste aandoeningen voorbij waren, heb ik mijne erkentelijkheid willen betuigen en over mijn geluk spreken. Daarom deel ik heden aan allen mede, welke reine genoegens ik smaak, en spreek hen over den diepen vrede, welken mijne ziel geniet, en over de onschatbare uren, die ik met mijne broeders doorbreng. Met kinderlijke vreugde, welke voor geene uitdrukking vatbaar is, gewaag ik openlijk van de onuitsprekelijke wellusten, die ik aan het gastmaal smaak, dat Jesus voor zijne kinderen heeft bereid. Godminnende zielen, ik wenschte, als gelukkig genoodigde, een lofzang van liefde bij dit heerlijk gastmaal aan te heffen. Even als gij herhaal ik slechts de zegeningen waarmede Jesus

zijne kinderen overlaadt. Laat ons zingen . . . De engelen zullen dien lofzang in de hemelen herhalen, want dit is het gastmaal, dat hen met vreugde vervult; dit is het brood van liefde, waarmede zij zelve zich in de stroomen der godheid voeden. O! laten wij het dikwerf herhalen, dat de Heer groote dingen voor ons doet; laten wij zijn driewerf heiligen naam verheerlijken; Hij alleen is goed, Hij alleen is barmhertig, Hij alleen verdient al onze liefde. Het is aan dat gastmaal van den vader des huisgezins dat Hij de innig vertrouwde Vriend zijner kinderen, de Vader van alle vertroosting is, en dat Hij ons wil voeden met een brood, hetwelk uit den hemel is gedaald, dat het leven en de onsterfelijkheid geeft. Ach! konden wij aan deze tafel der engelen, welke de booze veracht, omdat hij er de wellust niet van kent, onze dwalende broeders uitnoodigen!... Indien het mogelijk zij dat dan onze vreugdezangen ten minste hunne ooren bereiken, dat zij hunne zielen treffen, hunne ijdele vermaken verbitteren, en dat zij, ons over ons geluk hoorende spreken, berouw

gev
 opg
 I
 een
 heil
 u s
 C
 te
 ges
 die
 bos
 nal
 alti
 is
 and
 zor
 de
 ver
 en
 te
 bel
 Lo
 wa
 zal
 be
 we

gevoelen.. en de begeerte in hen worde opgewekt, om dat met ons te deelen.

Doch, waarde lezer, schenk mij nog eenige oogenbikken uwe opmerkzaamheid, ik moet nog eenige woorden tot u spreken.

Om u de gevoelens mijns harten mede te deelen, heb ik den zoeten vrede niet gesmaakt van den gelukkigen dichter, die onder de heerlijke schaduwen der boschjes, welke hem zijne voorvaderen nalieten, of die hem een Mæcnas gaven, altijd verrukt is, daar zijne ziel bevrijd is van de wereldsche bezigheden, zonder andere zorgen dan zijne mijmeringen, zonder anders te doen dan steeds naar de zachte echos der vallei en naar de verrukkende harmoniën zijner bergen en bosschen te luisteren. Dan ware ik te gelukkig geweest; de hemel is mij beloofd onder strenger voorwaarden. Lof zij hem echter daarvoor gebragt, want tot welken prijs ook verkregen, hij zal nimmer te duur gekocht zijn.

Hoewel ik door mijne betrekking met bezigheden als overladen ben, en dikwerf meer behoefte gevoel aan rust, dan

om u mijne gevoelens mede te deelen, breng ik u echter de vrucht van mijne aan den slaap ontwoekerde uren. Onder verschillende luchtstreken, in verschillende landen, in de stilte, indien immer stilte kan heerschen in de verblijven waar ik uitrust, in eenige min of meer koude winter-nachten, bij helder brandende of uitgedoofde vuren, ontwaarde ik in mijn hart hetgeen ik uwer gods-vrucht aanbied. Ik zocht alleen God; en ik vond Hem overal; ik wilde van niets dan van God spreken, en ik hoorde in mijn binnenste eene stem van dankzegging en liefde, die mij altijd van Hem sprak.

In waarheid beminde lezer, onze God is een getrouwe en standvastige Vriend. Ach! indien men eenmaal een verbond met Hem heeft aangegaan, een verbond dat goed gevestigd is en de offers en de beproevingen der liefde ten grondslag heeft, welke moeilijkheden wij dan ook in het leven mogen ondervinden, hoe zeer het moge schijnen, dat deze getrouwe Vriend van ons verwijderd is, toch worden wij altijd tot Hem terugge-

voe
dra
dat
V
mer
het
gee
sch
hee
slee
I
tre
het
u
dan
sch
in

voerd. De godvruchtige mensch immers, draagt altijd twee harten met zich rond ; dat van Jesus en het zijne.

Vergeef mij dus, lezer, mijne onzamenhangende woorden: gij weet dat het geheugen een traag kind is, dat geen behagen schept in studeren. Beschouw dus den schrijver niet, want hij heeft zich zelve ter zijde gesteld, om slechts tot uwe godsvrucht te spreken.

Mogt het mij gelukt zijn uw hart te treffen, mogten mijne woorden, voor het aanbiddelijkste der Sakramenten, u met nog meer liefde bezielen ! o, dan bid ik u, vergeet mij niet, maar schenk mij, ter belooning, eenig deel in uwe godvruchtige verzuchtingen.

ka
lij
ve
zo
ve
al
za
d
is
w
v
s
d
d
h

De eerste heilige Communie.

Uwe kinderen zullen zijn
als jonge olijven rondom uwe
tafel. Ps. cxxvii, 3.

Er is een dag in het leven van ieder katholiek, die zoo schoon, zoo heerlijk, zoo kalm en vol van de schoonste verwachtingen aanbreekt; een dag, die zoo vervuld is met heilige en genadevolle overwegingen, dat het schijnt, alsof God zich vernedert, om met een zachten blik van geluk op onze onschuldige kindsheid neder te zien. Die dag is de dag onzer eerste H. Communie, waarop de Kerk zich ten teeken van vreugde met hare feestkleederen versierende, ook ons met het witte kleed der onschuld tooit en ons toestaat, om deelgenooten te worden van het verhevenste harer geheimen. Ach! hoe

ongelukkig moet hij zijn, die zich dezen gelukkigen dag niet meer herinnert en met vreugde voor zijnen geest terugbrengt!

Jonge dochter, die sedert dit tijdstip van heilige vreugde, uwe lippen reeds hebt bevochtigd aan den bitteren kelk van de wederwaardigheden des levens, ook gij, niet waar, herinnert, u met eene treffende weemoedigheid, dien schoonen dag, waarop de zilveren toonen der luidende kerkklok uw hart door ééne enkele gedachte van liefde bezielde, heviger deed kloppen; dien dag, waarop gij uw voorhoofd met den witten sluijer, als zinnebeeld uwer zuiverheid, bedekkende, God deelgenoot maaktet van de blijdschap, die uw hart vervulde, en van uwe vurige begeerte. om Hem in dat hart te ontvangen? Gij zeidet tot u zelve, dat het 't hart van uwen God was, dat tegen het uwe zou kloppen...., en uwe godvruchtige verzuchtingen, uwe geheime gedachten en liefdevolle gewaarwordingen waren toen in eene volmaakte overeenstemming.... O! indien gij kunt, breng dat

alles dan in uw geheugen terug.... Herinnert gij u nog die plotselinge aandoening, die godsdienstige verrukking, welke uwe ziel doorstroomde op den oogenblik, waarin het geheim zou voltrokken worden, en die aan geheel uw wezen de nadering van uwen God verkondigde? En dien oogenblik, waarin uwe heilige verlangens vervuld waren, en de diepste vrede in uw binnenste heerschte; waarin de vereeniging volkomen was en gij dien goeden God hadt ontvangen, welken gij toen eerst begonst te kennen? O! wie zal in staat zijn, om de onverklaarbare verrukkingen, die toen uwe ziel beheerschten, te beschrijven, om de vurige betuigingen uwer godsvrucht en die uitnemende liefde te schetsen, welke u voor uwen God vervulde, en u zoo dankbaar voor zijne oneindige liefde deed zijn, zoodat gij u, als 't ware, gedompeld voeldet in eene onuitsprekelijke verrukking en in een s'troom van geluk.

Neen, nimmer kunnen zulke herinneringen uit het geheugen gewischt worden. Het is een bakenstok, dien wij,

op den eersten dag onzer reis geplaatst hebben, om den weg te kennen, welken wij moeten bewandelen, en nog langen tijd daarna zullen onze oogen zich op dit teeken vestigen, om niet van den regten weg af te dwalen. Zoo immers vestigt de zeeman zijne blikken op de ster, die hem ten gids verstrekt op de onstuimige zee?

Gij, o mijn God, liet ons alsdan de zoetheid uwer dienst smaken; want ook de wereld opende voor ons hare wegen, zij vertoonde zich schitterend en als met bloemen bezaaid voor onzen geest, wij kenden toen hare begoochelingen, hare strikken en haar betooverend lokaas nog niet.

O God, wij hadden het wel noodig dat brood, dat Gij ons aanboodt; want wij moesten ons op een moeilijken togt begeven, wij hadden een hevigen strijd door te staan; maar dat goddelijk brood, hetwelk voedt en versterkt, moest in al onze behoeften voorzien.

Op dien oogenblik, o mijn God, uit kracht van het plegtig verbond, dat Gij met uwe Kerk hebt aangegaan, liet

Gij
reik
beso
hevi
gen
onst
war
vele
eng
bra
ket
de
I
gezi
voor
deel
en
har
dro
kon
reg
dier
ik
lijk
gen
war
den

Gij ons vaartuig het veilig strand bereiken. Dit was de geruste haven, de beschermende reede, die ons tegen de hevigheid der stormen moest beveiligen; want Gij wist het, dat de zee onstuimig en de klippen onvermijdelijk waren. Ach! waarom zijn er dan zoo velen onder ons, die op dien dag dat engelenkoor uitmaakten; waarom verbraken wij, jonge onvoorzigtigen, de keten onzer redding, om ons ver van de veilige haven te verwijderen?

Ik beken het, dat dikwerf op het gezigt van die jeugdige kinderen, die voor het eerst aan Jesus liefdemaaltijd deel namen, deze gedachten duistere en noodlottige voorgevoelens in mijn hart deden ontstaan; dat ik eene diepe droefgeestigheid ontwaarde, die ik niet kon verklaren..... Er lag zoo veel opregtheid in de schoone aangezigten dier kinderen! het was mij, als hoorde ik zuivere harten onder den maagdelijken sluijer kloppen! Die nedergeslagen oogen, waaruit bij tusschenpoozen warme tranen van geluk vloeiden, toonden zoo vele liefdehetuigingen, dat ik

zeide: O mijn God, zou het kunnen zijn, dat voor velen hunner, mogelijk voor de meesten, een enkele aanval der hartstogten weldra al die wonderen uwer genade vernietigen zal?... Helaas! nog slechts weinige jaren zullen er verloopen, en de brandende adem der wereld zal die witte bloemen der onschuld doen verwelken; dan breken voor hen de levenszorgen aan, de eerzucht zal hen verteren, de ijdele roem hen verblinden, en in later dagen zullen de booze neigingen der ondeugden in die schoone zielen wortel schieten en met onweerstaanbare kracht opwassen, even als het onkruid op de velden.

In die plegtige oogenblikken verhief ook mijne ziel zich tot God, en terwijl tranen mijne oogen bevochtigden, bad ik Hem varig die teedere planten te ondersteunen, en langen tijd, ja, immer daaraan het verkwikkende water te doen toevloeijen, dat kracht en leven aan hunne wortels moest verschaffen. Onder den invloed dezer gedachten, had ik gaarne aan ieder dezer kinderen

in h
zij
in
om d
te v
H
al t
gesm
broe
ik l
drift
er v
dage
gene
leve
H
God
waa
hnn
mog
Kor
»D
»ik
»de
kig
der
wis

in het bijzonder willen toeroepen, dat zij moesten vlugten, dat zij zich ver in de woestijn moesten afzonderen. om daar hunnen kostbaren schat mede te voeren en ongeschonden te bewaren.

Helaas! ik, ongelukkige, heb immers al te veel de genoegens der wereld gesmaakt. Ik zag al te veel van mijne broeders, die diep gevallen waren; ik las al te duidelijk op hunne door driften misvormde gelaatstrekken, wat er van hen was geworden na die weinige dagen, die zij in het voorgewende genot van den schoonsten tijd huns levens doorbragten....

Hoe gelukkig echter zijn zij, o mijn God, die Gij als bij voorkeur be- waardet! Gelukkig diegenen, die van hnnne moeders de heldhaftige taal mogten hooren. welke eenmaal de Koningin Blanca tot haren zoon sprak: »Duizendmaal liever, mijn zoon, zag »ik u sterven, dan dat gij eenen ekele »doodzonde zoudt bedrijven." Geluk- kige kinderen, die zulke heilige woor- den mogten hooren en er nut uit wisten te trekken.

Ook ik, mijn God, had eene zeer vrome moeder, en echter moet ik aan uwe voeten mijne onvoorzigtigheden en mijne nootlottige afwijkingen be- weenen!...

Meer dan twintig jaren zijn er ver- loopen, sedert dien schoonen dag mijner eerste heilige Communie, sedert dien dag van vrede en van geheim- zinnige afzondering, sedert dien dag van onuitsprekelijke wellusten; sedert dien dag, die versierd was met de heerlijkste bloemen van godsvrucht; sedert dien dag, die als een heldere stroom voorbij mogt vlieten, die rein was door den hemelschen dauw, welke hem bevochtigde; sedert dien dag van geluk, die slechts een oogenblik duurde, en door eene enkele gedachte was ver- vuld, eene gedachte van liefde, eene hemelsche en onverklaarbare gedachte, waarvan ik de herinnering niet heb kunnen behouden. Wat ging er toen in mijn hart om? wat zeide ik toen tot God? welke gebeden stegen voor zijn troon door mijn zwakken mond uitgesproken? wat beloofde ik mijnen

God?
voor
mijn
maal
hart
innig
trof
schie
ik v
door
niet
mijn
ik z
ramp
hare
verle
loks
tot
han
lijke
den
schu
S
dan
dac
dat
Cog

God? ik weet het niet... Hij kwam voor de eerste maal bezit nemen van mijn geheel aanzijn; voor de eerste maal vereenigde zich mijn kinderlijk hart met de Godheid. Aan zulk eene innige vertrouwelijkheid niet gewoon, trof zij mij des te sterker, en die zoo schielijk voorbijsnellende uren bragt ik veeleer in hemel dan op aarde door. Ik kende toen ook de wereld niet anders dan door het tafereel, dat mijne moeder daarvan had geschetst: ik zag niets dan bedreigingen, dan rampen voor de ongelukkigen, die hare wegen volgden; ik kende hare verleidingen, hare bedriegelijke aanlokselen niet; De Almagtige had mij tot hiertoe met zijne beschermende hand omgeven; ik bezat al de kinderlijke eenvoudigheid, mijn gelaat droeg den stempel van opregtheid en onschuld.

Sta mij toe, mijn God, dat ik U hier dankzegge voor de vertroostende gedachte, die ik heb mogen behouden, dat ik eene waardige eerste heilige Communie gedaan heb. Ach, waarom

waarschuwdet Gij mij toen niet voor
 de genietingen des levens!.... Hoe
 duur heeft mij de ijverzuchtige wereld
 die tranen van geluk welke ik op dien
 dag stortte, doen betalen! en echter,
 o mijn God, komt het mij voor, dat
 ik U opregt smeekte, om nimmer
 andere tranen dan van liefde tot U te
 mogen schreijen. Hoe gaarne had ik
 gedurende geheel mijn leven zulke
 tranen geweend!.. Dank zij U echter
 gebragt, mijn God; ik dank U nog-
 maals, dat ik, na verloop van twintig
 in ligtzinnigheid doorgebragte jaren,
 nog met bitter berouw op dien dag
 van reine weelde kan terugzien; dank
 zij U gebragt, dat Gij mij, nadat ik
 zoo vele jaren in de bedorven wereld
 hebt doorgebragt, nog eene gedachte
 verleent, die mij met een gevoel van
 geluk aan uwe eerste intrede in mijn
 hart herinnert.... Dag van onuitspre-
 kelijke wellusten, dat die de droomen
 van mijn jeugdig hart met de schoonste
 kleuren versierde en zulk een zacht
 licht wierp op de eerste lente
 van mijne ontluikende jeugd; dag

die
 u s
 me
 mij
 get
 uw
 da
 ber
 mij
 ver
 toe
 ha
 der
 doe
 sch
 vo
 ver
 blij
 bou
 dag
 bre
 ik
 he
 hu
 lof
 he

die zoo spoedig voorbijsnelde en die u slechts eenmaal vertoondet, om nimmer weder te keeren; dag, de schoonste mijner dagen, o! ik zal u nimmer vergeten; want, sedert dien tijd hebben uwe stralen dikwerf mijne ziel weldadig komen verlichten, en pijnigend berouw heeft bij uw aandenken vaak mijn hart ontsteld. Nimmer zal ik u vergeten; want ik heb aan u gedacht, toen ik reeds een zeer langen weg had afgelegd en ik, in het renperk der driften, de oneindige ruimte had doorloopen, welke mij van God moest scheiden.

Welnu! mijn God, zie mij heden voor U als de lang uit zijn vaderland verbannen reiziger, die op de overblijfselen van zijn fortuin en op de bouwvallen, die hem de schoonste der dagen zijner kindsheid te binnen brengen, komt weenen. Hier ben ik, ik weet er nu maar al te veel van.... heden kan ik die ijdele beloften naar hunne regte waarde schatten, die beloften, welke de wereld mij gedaan heeft en welke zij nooit vervult. Ik ken

de waarde van dien verleidenden drank, waarmede zij den griftbeker vult, welken zij ons aanbiedt; ik ken de waarde van haar eerezuchtig pogen, de nietigheid van hare fortuin, de ijdelheid van hare eerbewijzen, de bedwelming van hare feesten. Ach! indien het haar gelukt moge zijn mijne onervarenheid te bedriegen; indien zij langen tijd als dwingeland de plaats heeft bekleed, welke U alleen toekwam, kan ik ten minste heden, uwe barmhartigheden lovende, in mijne regtvaardige verontwaardiging zeggen: dat zij niet de eerstelingen van dat hart bezat en dat ik, door uwe genade ondersteund, niet onder hare dienaren zal sterven.

Sta mij toe, o mijn God, dat ik nog meer leedwezen betoone, Had ik dan, op dien schoonen dag mijner eerste heilige Communie, van mijn vader en van mijne moeder den heiligen zegen niet ontvangen? Had de heilige Maagd zelve mij niet zoete woorden van bescherming en van hoop toegevoegd? Hadt Gij, o mijn God, mij in een oogenblik niet al de heerlijkheid van

het
Gij
erfde
trou
het
uren
hebb
heer
gela
bron
al d
leen
en
kun
gelij
dwe
hebb
geve
Vre
tran
O
waa
sraa
der
V
het
ach

het eeuwig verblijf doen zien? Deedt Gij mij niet, in den geest, dat heerlijk erfdeel aanschouwen, dat Gij aan uwe trouwe dienaars hebt beloofd? Hoe is het mogelijk dat ik, na zulke schoone uren in uwe heilige woontenten te hebben doorgebracht, nadat ik aan het heerlijk Gastmaal der Engelen ben toegelaten, nadat ik mij aan de hemelsche bronnen heb mogen laven, dat ik, na al die gunsten, nog het oor heb kunnen leenen aan de toonen der verleiding, en de ijdele vermaken der wellust heb kunnen toelachen? Hoe was het mogelijk dat ik, na van de heilige bedwelming uwer kinderen gesmaakt te hebben, mij zelven heb kunnen overgeven aan de bedwelming der driften? Vreeselijk ontwaken? hoe vele bittere tranen hebt gij mij doen storten?

O mijn God, bewijs de genade, waarmede Gij heden mijn hart besraalt, ook eenmaal aan mijne kinderen.

Weldra zult Gij, voor de eerste maal het hart mijner dochter in bezit nemen; ach! zeg tot haar op dien schoonen

de waarde van dien verleidenden drank, waarmede zij den griftbeker vult, welken zij ons aanbiedt; ik ken de waarde van haar eerezuchtig pogen, de nietigheid van hare fortuin, de ijdelheid van hare eerbewijzen, de bedwelming van hare feesten. Ach! indien het haar gelukt moge zijn mijne onervarenheid te bedriegen; indien zij langen tijd als dwingeland de plaats heeft bekleed, welke U alleen toekwam, kan ik ten minste heden, uwe barmhartigheden lovende, in mijne regtvaardige verontwaardiging zeggen: dat zij niet de eerstelingen van dat hart bezat en dat ik, door uwe genade ondersteund, niet onder hare dienaren zal sterven.

Sta mij toe, o mijn God, dat ik nog meer leedwezen betoone, Had ik dan, op dien schoonen dag mijner eerste heilige Communie, van mijn vader en van mijne moeder den heiligen zegen niet ontvangen? Had de heilige Maagd zelve mij niet zoete woorden van bescherming en van hoop toegevoegd? Hadt Gij, o mijn God, mij in een oogenblik niet al de heerlijkheid van

het
Gij n
erfde
trouv
het
uren
hebb
heerl
gelat
bron
al di
leene
en d
kunn
gelij
dwe
hebb
geve
Vre
tran
O
waar
sraa
dere
V
het
ach

het eeuwig verblijf doen zien? Deedt Gij mij niet, in den geest, dat heerlijk erfdeel aanschouwen, dat Gij aan uwe trouwe dienaars hebt beloofd? Hoe is het mogelijk dat ik, na zulke schoone uren in uwe heilige woontenten te hebben doorgebracht, nadat ik aan het heerlijk Gastmaal der Engelen ben toegelaten, nadat ik mij aan de hemelsche bronnen heb mogen laven, dat ik, na al die gunsten, nog het oor heb kunnen leenen aan de toonen der verleiding, en de ijdele vermaken der wellust heb kunnen toelachen? Hoe was het mogelijk dat ik, na van de heilige bedwelming uwer kinderen gesmaakt te hebben, mij zelven heb kunnen overgeven aan de bedwelming der driften? Vreeselijk ontwaken? hoe vele bittere tranen hebt gij mij doen storten?

O mijn God, bewijs de genade, waarmede Gij heden mijn hart besraalt, ook eenmaal aan mijne kinderen.

Weldra zult Gij, voor de eerste maal het hart mijner dochter in bezit nemen; ach! zeg tot haar op dien schoonen

dag, hetgeen ik haar zoo gaarne zou willen zeggen. Zeg haar, dat dit oneindig verlangen, die overwegende, zich uitstortende, onverzadelijke liefde, dat die dorst der toekomstige goederen, dat die tranen van geluk, die zich vergoddelijken, omdat zij in het hart der Godheid zelve worden uitgestort, dat die zoete en droefgeestige openbaring van het hemelsch Sion, dat dit onverklaarbaar en vurig verlangen naar al hetgeen het geluk der engelen uitmaakt, ach! zeg haar dan in die oogeblikken, dat deze alleen de ware goederen zijn, dat alle andere goederen van dit vlugtig leven zonder uwe liefde niets anders zijn, dan droefheid des geestes. Zeg haar, dat de wereld haar in later dagen schoone en verleidene beloften zal doen, maar dat zij die niet zal houden, en zij haar, voor het verlies van haar rein en kuisch hart, niets zal wedergeven, dan een hart, dat door wroeging verteerd wordt; dat zij van de wereld niets anders te wachten heeft, dan allerlei soort van teleurstellingen, verachting, kwellings en doode-

lijk
onh
en
dat
M
mij
me
eise
in
ges
bel
hei
wa
har
ou
dat
nie
me
te
de
wa
do
ha
dr
sch
Di
ein

lijken angst. Zij geeft altijd rampen en onheilen, zij schenkt niets dan wanhoop en den dood, in plaats van het geluk, dat zij belooft.

Nog eene gunst vraag ik van U, mijn God, gaarne wil ik die betalen met elk offer, dat Gij van mij zult eischen: verleen aan mijne dochter, in dien plegtigen oogenblik, die heilige gesteltenis, welke haar in uwe oogen behagelijk doet zijn. Bereid zelfs uw heiligdom, versier het nederig verblijf, waar Gij uwen intrek zult nemen; dat hare onervarenheid U behage, dat hare onwetendheid U medelijden inboezeme, dat hare kinderlijke wenschen zich tot niets anders uitstrekken, dan U steeds meer te beminnen en U eenwig getrouw te zijn. O mijn God! indien Gij mij in dezen oogenblik zeidet, dat zij eene waardige eerste heilige Communie zal doen, dat zij uw hart vol liefde tegen haar beminnend en liefdevol hart mag drukken, en Gij in haar altijd dat schoone engelen hart zult behouden!... Dit hoop ik, mijn God, van uwe oneindige goedheid. Ik heb het zoete

vertrouwen, dat Gij het gebed eens vaders zult verhooren, en in het onschuldig hart mijner dochter hoop ik U dan een vurig gebed te kunnen aanbieden; daar, in dien eersten oogenblik van vereeniging van U, o mijn God, met dat jeugdig schepsel, dat Gij mij gegeven hebt, wil ik U bedanken voor al de genade, waarmede Gij mij gedurende mijn leven hebt overladen, en ten gunste van hare onschuld en van hare liefde zult Gij mij mijne gebreken en mijne laauwheid in uwe dienst vergeven!

Mijn God, zegen haar voor mij!....

En indien gij, mijne dochter, deze regels nog leest voor den gelukkigen dag, waarop gij aan het Gastmaal des Lams moogt aanzitten, herinner u dan, dat van uwe eerste heilige Communie het geluk uws levens zal afhangen, en dat diezelfde God, die in dit aanbiddelijk geheim zoo kwistig is met zijne liefde, aan het Gastmaal zijner kuische bruiden geene andere, dan zeer vurige, zeer ootmoedige zielen wil zien, die vervuld zijn met een levendig geloof

en
off

zoo
zul
nie
u
zie
zon
he
Go
ma

en die, om Hem te behagen, voor geen offer of moeilijkheid terugwijken.

Als gij dan dien Jesus, waarnaar gij zoo zeer verlangd hebt, in uw hart zult bewaren, vergeet dan een vader niet, die u bemint om God, en die u daarom liever arm en onwetend zou zien, dan rijk en geëerd, maar met zonden beladen; dit is de eenige wijsheid, die ik u bovenal toewensch; God zal u het overige in de ruimste mate toewerpen.

Jonge Bruiden aan het Gastmaal der Engelen.

Gij hebt aan uw volk het
voedsel der engelen gegeven,
en Gij hebt voor hetzelfde
een brood uit den hemel doen
vallen, dat alles in zich bevat,
wat den smaak van den mensch
kan voldoen.

Feestdag van het H.
Sakrament.

Hoe gelukkig is de kinderlijke leef-
tijd welke in eene godvruchtige afzon-
dering wordt doorgebracht, waardoor die
jeugdige planten bevrijd worden van elke
aanraking met de wereld! Hoe gelukkig
is die jeugdige dochter, die hare opvoe-
ding ziet voltrekken in een van die gees-
telijke gestichten, welke door den Hemel
op de aarde, zijn daargesteld, om tot
schuilplaats zijner engelen te dienen!

Gezegende, ja, duizendmaal gezegend
is de moeder, die beseft van hoe veel in-
vloed op het hart harer dochter eene
godsdienstige opvoeding is, genoten in
eene dier godvruchtige gestichten van
onschuld en van vrede; zij is de waarborg
voor het geluk van het volgend leven.

Voor eenige jaren was ik de gelukkige getuige van eene algemeene Communie in een pensionaat van O. L. Vrouw Visitatie. Nimmer zal ik de aandoeningen vergeten, die ik toen ondervond, en altijd zal een diep godsdienstig gevoel deze herinnering vergezellen.

Met hoe veel vurigheid, met hoe veel liefde, met welke brandende begeerte, naderden deze jonge maagden het Gastmaal der Engelen! welk eene heilige en reine vereeniging, welk een heerlijk Gastmaal! hoe vurig hadden zij naar dien oogenblik verlangd, een oogenblik welken deze jeugdige bruiden, indien zij er van beroofd waren, door de grootste offers zoude koopen!

Dat de wereldling ons niet van de veelvuldige genoegens, die zijn overvloed hem verschaft, spreke. Ik wenschte, dat hij getuige kon zijn, welk een verheven, welk een engelachtig schouwspel het is, om die jeugdige, die reine en engelachtige bruiden aan het Gastmaal der Engelen te zien aanzitten.

O wereldling, kom en zie die door zoete tranen bedauwde aangezigten.

Ja, het is waar, hier worden tranen gestort, maar het zijn tranen van eene onuitsprekelijke liefde.... Ziet gij die opgetogen aangezichten? Wat denkt gij wel, dat er in die jeugdige harten omgaat? Gij begrijpt het, niet waar, het is even onmogelijk, dat zij de zetel kunnen zijn van ijdele aandoeningen, als van oproerige hartstogten? Is het niet waar, dat deze engelengezichten ons de verzekering geven van een zuiver geluk, welks uitgestrektheid men niet kan bevatten. Ja, de woorden ontbreken, als men de schoonheid van dit tafercel zou willen schetsen. Voor eenige oogenblikken wordt de hemel met zijne onverklaarbare genoegens voor ons geopend, en God schept er behagen in, om zijn schepsel door een geur van geluk te bedwelmen, waarvan de mensch geene beschrijving kan geven.

Maar nu zij in haar hart bezitten, wat dat hart zoo vurig verlangde; nu wij haar in eene diepe ingetogenheid zien verzonken; nu durven wij voor een oogenblik haren onuitsprekelijken vrede storen en haar vragen, wat er

in
veel
met
wen
nen
en
wer
ten
blik
gij
haar
wen
gij
alle
spre
bare
blik
gij
nog
gij
door
zij
verl
wat
God
toev
geve

in den grond harer ziel omgaat, hoe veel geluk zij in die zoete verkeerling met haren God smaken, wat zij nog wenschen, wat zij nog verlangen kunnen, wat zij betreuren, wat zij denken, en van welk leven zij leven..... Komt, wereldlingen, biedt haar al uwe schatten aan, waagt het om hare reine blikken door al het schijnschoon, waar gij op roemt, te ontheiligen, belooft haar duizend levens van uwe voorgewende genoegens, ontrukkt ze, indien gij het vermoogt, door den glans van alle denkbare goederen, aan die onuitsprekelijke liefde, aan die onverklaarbare vreugde, waarvan op dezen oogenblik hare ziel overvloeit; doch hoe zult gij hiertoe geraken, al wildet gij haar nog duizendmaal meer beloven, dan gij in staat zijt te geven? Zijn zijn rijk door het bezit van het grootste goed; zij hebben alles, zij bezitten alles en verlangen niet anders, dan te behouden wat zij bezitten. Hare harten zijn in God; men kan aan haar geluk niets toevoegen, men kan haar niets meer geven: al de vreugde des hemels zetelt

Ja, het is waar, hier worden tranen gestort, maar het zijn tranen van eene onuitsprekelijke liefde.... Ziet gij die opgetogen aangezigten? Wat denkt gij wel, dat er in die jeugdige harten omgaat? Gij begrijpt het, niet waar, het is even onmogelijk, dat zij de zetel kunnen zijn van ijdele aandoeningen, als van oproerige hartstogten? Is het niet waar, dat deze engelengezigten ons de verzekering geven van een zuiver geluk, welks uitgestrektheid men niet kan bevatten. Ja, de woorden ontbreken, als men de schoonheid van dit tafereel zou willen schetsen. Voor eenige oogenblikken wordt de hemel met zijne onverklaarbare genoegens voor ons geopend, en God schept er behagen in, om zijn schepsel door een geur van geluk te bedwelmen, waarvan de mensch geene beschrijving kan geven.

Maar nu zij in haar hart bezitten, wat dat hart zoo vurig verlangde; nu wij haar in eene diepe ingetogenheid zien verzonken; nu durven wij voor een oogenblik haren onuitsprekelijken vrede storen en haar vragen, wat er

in d
veel
met
wens
nen,
en v
were
ten
blikk
gij
haar
wond
gij
alle
sprek
bare
blik
gij
nog
gij i
door
zij
verla
wat
God
loev
geve

in den grond harer ziel omgaat, hoe veel geluk zij in die zoete verkeering met haren God smaken, wat zij nog wenschen, wat zij nog verlangen kunnen, wat zij betreuren, wat zij denken, en van welk leven zij leven..... Komt, wereldlingen, biedt haar al uwe schatten aan, waagt het om hare reine blikken door al het schijnschoon, waar gij op roemt, te ontheiligen, belooft haar duizend levens van uwe voorgewende genoegens, ontrukkt ze, indien gij het vermoogt, door den glans van alle denkbare goederen, aan die onuitsprekelijke liefde, aan die onverklaarbare vreugde, waarvan op dezen oogenblik hare ziel overvloeit; doch hoe zult gij hiertoe geraken, al wildet gij haar nog duizendmaal meer beloven, dan gij in staat zijt te geven? Zijn zijn rijk door het bezit van het grootste goed; zij hebben alles, zij bezitten alles en verlangen niet anders, dan te behouden wat zij bezitten. Hare harten zijn in God; men kan aan haar geluk niets toevoegen, men kan haar niets meer geven: al de vreugde des hemels zetelt

in hare zielen, die vreugde, die van God komt en welke de wereld niet kent; die onverzadelijke vreugde is oneindig als God zelf.

Ach! laat ons dit heerlijk afbeeldsel der Godheid door aardsche gedachten en wereldsche vermaken niet storen. Dat ook de ziel van ons, aanschouwers, opgelogen en rustig blijve. Laten wij onze oogen buigen voor die onbegrijpelijke diepten van Gods liefde voor de menschen. Indien het ons mogelijk zij, leenen wij dan het oor aan die geheimzinnige taal van het schepsel met zijn Schepper. Luisteren wij naar die verhevene stilte, welke in dezen oogenblik op deze heilige plaats zoo welsprekend is. Ach! laten wij haar geheel over aan Jesus; laten wij die onbevleete bruiden des Lams geheel alleen met dien goddelijken Vriend der zielen.

Gelukkige maagden, o, behoudt uwen Jesus altijd tot Vriend; het is een Vriend, die rijk is in weldaden en die u nooit zal bedriegen. Geniet uw geluk geheel en volkomen. Stort uwe

gel
he
we
we
daa
zul
we
bov
alt
den
hen
maa
late
om
voll
zijn
sche
O
de
dere
rein
ten,
hebt
scho

geheele ziel in de zijne uit. Dat die heerlijke voorsmaak der hemelsche wellusten in u overvloeije. Nadert dikwerf tot dit Sakrament van liefde: daar is het ware geluk te vinden, daar zult gij leeren de ijdele vermaken der wereld te verachten, en die van God boven alles te stellen. Communiqueert altijd met vurigheid, met eene brandende liefde; communiceert in de hemelen, dan zullen de hemelen u eenmaal tot de eeuwige communie toelaten, wanneer gij uwen Jesus wederom zult bezitten; maar dan zal het volkomen, voor altijd en zonder vrees zijn, om nimmer van uwen Jesus gescheiden te worden.

O mijn God, laat nimmer toe, dat de giftige adem der wereld deze teedere bloemen bereike. Behoud altijd rein en onbevlekt die jeugdige harten, waarin gij vandaag uwen intrek hebt genomen; zij immers maken het schoonste deel uwer uitverkorenen uit.

De gesteldheid des harten,
die Jesus van ons in de
H. Communie verlangt.

Laat de kleine kinderen
tot Mij komen, en belet het
hen niet. Want hun behoort
het rijk der hemelen toe.
Voorwaar, Ik zegge u: Hij
die niet gelijk wordt aan
kleine kinderen, zal het rijk
der hemelen niet binnen-
gaan. LUC. XVIII. 16, 27,

Onze God, die een ijverzuchtig God
is, verbergt dikwijls voor onze blikken
zijne meest geliefde vrienden, zoo als
Hij voor ons de bewoners der eeuwige
gelukzaligheid verbergt: Hij onttrekt aan
onze wereldsche blikken zekere be-
voorregte zielen, die door hun gods-
dienstig leven geen ander inzicht schijnen
te hebben, dan op de aarde datgene
te verrigten, wat de engelen in den

hemel
breng
Wi
engel
beho
Mij
slecht
U vol
minne
Paulu
van
zaga..
liefde
ik hie
U in
liefde
In
onver
en in
dieps
aan C
vinge
hun
dage
rolt,
kig b
dig

hemel tot verheerlijking van God volbrengen.

Wie is in staat de liefde van deze engelen in menschengedaante naar behooren te schetsen?.....

Mijn God, ik verlang voor mijne ziel slechts eene begeerte, het is die, om U volmaakt te beminnen, om U te beminnen als eene Magdalena, als een Paulus, een Augustinus, een Franciscus van Assisiën een Aloysius, van Gonzaga..... Laaf dan mijne ziel met die liefde, lesch haren dorst, en geef dat ik hier beneden veel beminne, wjl ik U in de eeuwigheid eene oneindige liefde moet toedragen.

In de heilige vervoeringen van eene onverzadelijke liefde, in eene vreedzame en innige vereeniging met God, in den diepsten vrede, en altijd hakende om aan God offers te brengen en beproevingen door te staan, welke de Hemel hun niet laat ontbreken, en die bijna dagelijks voor hen vermenigvuldigen, rolt, in een afgelegen dorp, het gelukkig bestaan voort van een eerbiedwaardig huisgezin dat ik ken. Van den

grijsaard af, die het hoofd van dit gezin is, tot aan het jongste kind, het klein-kind des grijsaards, bezitten zij allen slechts één hart, en het is aan God alleen, dat dit hart behoort.

Dikwerf heb ik, arme reiziger en de geringste van allen, de eer om in dit eerbiedwaardig gezin toegelaten te worden en aangename gesprekken te voeren met de leden van hetzelfde. Als vriend des gezins heb ik dikwijls de ware godsvrucht, die er heerschte, kunnen bewonderen; ik zag van naderbij die opregte en volmaakte liefde tot God. Somwijlen had ik gelegenheid, om met hen het heilig misoffer, dat elken dag in de kapel van het kasteel wordt opgedragen, bij te wonen; daar zag ik... mag ik het zeggen, o mijn God! wijl het schijnt, dat Gij het voor de oogen der menschen hebt willen verbergen? .. daar zag ik den eerbiedwaardigen grijsaard van dit godvruchtig huisgezin met alle ootmoedigheid aan de heilige tafel nederknielen; hij werd gevolgd door de vrome moeder; daarna kwamen de dochters, hare echtgenooten en

jon
me
en
hal
spe
mel
in
ziel
de
des
zal
dur
gel
zoo
waa
arm
har
van
wo
spr
doe
mij
onc
tem
cen

jonge kinderen; allen naderden om zich met het brood der engelen te voeden; en het was dagelijks, ik moet het herhalen, dat zich dit engelachtig schouwspel hernieuwde. Dit zoo geheel hemelsch leven houdt niet op; want er zal in deze door vurige liefde brandende zielen liefde blijven bestaan, ondanks de tegenspoeden, ondanks den prikkel des doods; hunne vurige liefde tot God zal tot in alle eeuwigheid blijven voortduren.

Had ik geene reden, om mij zeer gelukkig te achten, toegang tot een zoo heilig geziel te hebben? Het is waar, en ik beken het, dat bij hen mijn arm hart zich verwarmde, gelijk de harten van de leerlingen van Emmaus van liefde ontvlamden, toen zij de heilige woorden hoorden, die Jesus tot hen sprak.

Op zekeren dag, toen de oudste der dochters, die jonge en vrome moeder, mij over het aanbiddelijk Sakrament onderhield, vroeg ik haar, welke gesteltenis zij als de beste beschouwde, om een zoo verheven en heilig geheim te

ontvangen?... Zij antwoordde mij zacht, wijl zij van niemand dan van mij wilde gehoord worden: »De beste gesteltenis »zal zijn, om er een hart te brengen »als dat van mijn Eduard. Dit heb »ik dikwerf vurig gewenscht voor mij »zelve. Het bestaat in eene groote eenvoudigheid, een kinderlijk vertrouwen »met een geheel rein en onbevlekt »gemoed als dat van een deugdzaam kind; »zulk een hart moesten wij immer onzen »Jesus kunnen aanbieden.

»Ach, hoe gelukkig is een kind door »zijne vurige godsvrucht en zijne on- »gekunstelde eenvoudigheid! De meer- »dere kennis, die wij van de wereld »hebben, bederft onze harten, en de »levenszorgen hechten ons aan de aarde. »O, wanneer wij in het Sakrament der »Liefde dengenen naderen, die zich daar »gelijk maakt aan kleine kinderen, »waarom brengen wij Hem dan niet »voor alles die beminnesswaardige »eenvoudigheid, die openhartigheid, »dien engelachtigen ijver en die kin- »derlijke onschuld, welke Hij boven »alles schat! Immers, Jesus zelf heeft

»o
»sl
»a
»k
»g
»c
»h
»k
ik
ge

we
vro
ijv
lk
be
ee
na
wa
ni
tig
aa

»ons gedreigd, ons uit zijn rijk te
 »sluiten, indien wij niet gelijk worden
 »aan kleine kinderen? Opregt gespro-
 »ken, mijnheer, ik verlang voor mij zelve
 »geen andere gesteltenis in de heilige
 »communie; ik wensch slechts, dat mijn
 »hart in dien oogenblik zoo zuiver moge
 »kloppen, als dat van mijn Eduard.”

Toen zij deze woorden uitsprak, zag
 ik een zoeten traan, een traan van
 geluk, haar oog ontrollen.

Gelukkige moeder!.... Ja, duizend-
 werf gelukkig, dat zij, die reeds zoo
 vroom was, voor zich zelve den vurigen
 ijver van haren zoon mogt verlangen!
 Ik zou dit schouwspel aan alle moeders
 hebben willen doen zien; ik zou elk
 een voorbeeld aan alle kinderen ter
 navolging hebben willen stellen. Ach,
 waarom breng ik aan de heilige Tafel
 niet zulk eene schoone en engelach-
 tige ziel en eene godsvrucht gelijk
 aan die van Eduard!

De Heilige Tafel.

O Heerlijk Gastmaal, waarin
Jesus ontvangen wordt.

Get. van het H. Sakrament.

Ik heb in het heilig Jerusalem eene prachtige tafel zien oprigten. Het was de Koning van Sion, die zich van al zijne grootheid ondoende, als een goede huisvader al zijne trouwe onderdanen wilde zien spijsen. Ik zag de zaal van het gastmaal weldra met genoodigden vervuld. Zij waren allen in witte klederen gedost en drongen het kenmerk van eene onuitsprekelijke vreugde op hunne voorhoofden. Het was daar, dat men, in het midden der levendigste vreugdegezangen, zich met een onsterfelijken drank laafde en zich met een geheimzinnig brood voedde; daar maakte men elkander deelgenoot van de heilige hostie, men deelde elkander het eeuwig voedsel der heiligen mede, men verzaadde zich met de tarwe der uitverkorenen, met den kelk der zegening, met den wijn die maagden voortbrengt, met de liefde zelve die levend maakt; men diende daar het

vleesch zelf van het Lam zonder vlekken.

O Koning van het hemelsch Jerusaleem, die ook over uwe Kerk, het nieuwe Jerusalem hier beneden, heerscht! God van Abraham, hoe bekoorlijk zijn uwe woontenten! hoe beminneijk uwe tabernakelen! Ach! hoe vele vertroostingen en hoe vele genoegens hebt Gij in deze heilige spijs aan uwe uitverkorenen geschonken! Verzadig hen allen, o mijn God, verzadig hen door den overvloed uwer heilige spijs; want hierin toch vindt Gij uw vermaak. Doch welke dankzegging zullen zij U hiervoor toebrengen! Hunne lippen kunnen slechts onvolmaakte klanken voortbrengen: geene taal kan magtig genoeg zijn, om de gevoelens des harten uit te drukken. Welke dankzegging zullen zij U dan brengen? Gij alleen zijt rijk, Gij alleen zijt magtig, Gij alleen zijt beminneijk, en zij, zwakke schepselen, hebben onophoudelijk behoeften, zij zijn uiterst ellendig. Wat is de mensch, o mijn God! dat Gij zijner gedachtig zijt? Tot dankzegging, mijn God, zullen wij den kelk van zegening, den kelk van za-

ligheid nemen, en ons altijd meer en meer in uwe liefde versterkende, zullen wij uwe barmhartigheid zingen; wij zullen uwe goedheid aanbidden, en alle schepselen uitnoodigen, om U te loven en te danken.

Verwijder u dus, onzinnige, die godslasteringen nitbraakt, want daar weergalmen slechts woorden van liefde en zegening! verwijder u, hoovaardige, want dit is de maaltijd der kinderen! verwijder u, wellusteling, want dit is het gastmaal van reine zielen! verwijder u, wereldling, want dit is de maaltijd der engelen! verwijdert u, lafaard en ledigganger, want daar is het brood van sterkte, dat aan den werkzame en den vermoeide wordt uitgedeeld! verwijder u, rijkaard, die alleen naar rijkdommen dorst, want daar worden slechts diegenen toegelaten, die Jesus als hun grootsten schat beschouwen! verwijder u, haatdragende mensch, die slechts op misdaad en wraak denkt, want daar heerscht niets dan liefde en eendragt, daar zetelt de volmaakste vereeniging en vrede!

Luister naar die heilige lofzangen,

die in de feestzaal worden aangeheven en als een zuivere wierook tot voor den troon van God stijgen. Luister naar de stemmen van het hemelsch koor; want allen zijn leden van diezelfde vergadering, van hetzelfde huisgezin; eenigen zijn nog reizigers, anderen hebben de eindpaal bereikt, doch allen voeden zich met dezelfde spijs, allen verhaerlijken en loven denzelfden God.

Ja, deze heilige Tafel zal altijd mijne vreugde, mijn eenige steun, al mijne hoop, mijn troost en mijn geluk in dit leven uitmaken. Het is daar, dat God mij sterkt en door zich zelve aan mij te geven, mij te gelijker tijd een zeker onderpand geeft der zalige onsterfelijkheid. Indien Hij mij in dit leven aan zijne tafel toelaat, zal Hij mij immers den toegang in het eeuwig zalig rijk niet weigeren? Na mij hier op aarde met zijne genade versierd te hebben, zal Hij niet ophouden mij in den hemel met het kleed der heerlijkheid te versieren.

Gastmaal van wellust en reine genoemens, voor u zou ik bijna het

hemelsch vaderland vergeten, want mijn Jesus, die zich hier geheel aan mij geeft, zal daar niet milder en vrijgevinger zijn. Immers, in dat brood bezit ik al wat de hemelen vervult? Daar bezit ik de Godheid met alle hare eigenschappen en almagt.

O, indien Gij, mijn Jesus, mij tot voorwaarde had gesteld, dat ik, om tot uwe heilige Tafel te worden toegelaten, mij de verachting van de geheele wereld moest laten welgevallen, hoe volgaarne, met hoe veel bereidvaardigheid zou ik deze voorwaarde aannemen! Eene enkele communie zal mij ruimschoots schadeloos stellen voor al de beproevingen en strijden, waarvan het leven des menschen als bezaaid is. Stel voor altijd, o Heer! de deur uwer heilige woontenten voor mij open, en, zonder mij te beklagen, zal ik de wereld toeroepen, dat zij voor mij de deuren mag sluiten, die tot hare feesten en vermaken leiden. Laat mij daar in die zaal des gastmaals verschijnen, versierd met het witte kleed van zuiverheid, en ik zal

aar
ver
mij
zijn
een
hoe
laa
bie
tot
zin
wa
wa
kun
ste
de
uit
tijd
lee
een

ga
bie
sch
on
lig
nis
do

aan de wereldlingen volgaarne hunne vermaken en ijdel en toot gunnen; laat mijne ziel altijd in heilige verrukking zijn, laat mij aan uw gastmaal met een steeds jeugdig gemoed, vervuld met hoop en brandende liefde verschijnen; laat ik U, mijn God, daar alles aanbieden, wat U kan behagen, en ik zal tot erkentenis voor deze weldaad, mijne zinnen versterven en alles vermijden, wat u zou kunnen mishagen. Welke waarde toch zou dit leven voor mij kunnen hebben, indien ik mijn hoogste goed niet stelde in Hem, die in de eeuwigheid mijn gansche bezit moet uitmaken? Er wordt mij slechts luttel tijds op aarde gegeven, om mij te leeren Hem te beminnen, die in alle eeuwigheid mijne liefde moet bezitten.

Verleen mij, o mijn God, den toegang tot uwe heilige Tafel, want zij biedt ons den voorsmaak der hemelsche genoegens aan; zij maakt voor ons de kwellingen en zorgen des levens ligter; zij geeft rust in de vermoeienissen en rampen, die wij op onze reis door dit aardsche dal ondervinden; zij

geeft ons een versterkend en voedzaam brood, dat kalmte en tevredenheid aanbrengt! Sluit voor mij nimmer den toegang tot uwe heilige Tafel, o mijn God; want zij is een eeuwig gedenkteeken uwer onuitsprekelijke liefde, opdat wij daar een weinig leerende beseffen wat Gij zijt, in onze harten een vuur ontstoken worde, dat de heiligen verteert, waardoor zij in alle eeuwigheid U lof en dank toezingen, die gezangen van liefde aanheffen, die op de aarde aanvangen en in de kracht en heerlijkheid Gods eindigen.

Hoe beklagenswaardig is dan de onzinnige wereldling, die zich voor ijdele vermaken en rijkdommen van uwe heilige Tafel ziet buitengesloten!

Al zoudt gij mij, o wereldsche mensch! al de schatten aanbieden, die de aarde van het begin der schepping heeft opgeleverd, zou ik in uwe onverschilligheid niet willen deelen.

Eene zeer droevige gedachte, o mijn Jesus, komt mij hier in de overweging van mijn geluk storen; er zijn menschen, die mij zeer dierbaar zijn en die

ech
lie
ver
ge
Ac
mi
ba
ve
de
ee
mi
oo
lig
er
mi
mi
zie
mi
ha
U
m
pl
ga

echter nimmer aan het gastmaal uwer liefde deel nemen!... .

Strekt het niet tot uwe meerdere verheerlijking, o mijn God, om het getal uwer kinderen te vermeerderen? Ach! indien het U behaagde, indien mijn gebed met de inzigten uwer barmhartigheid overeenstemde, ach, verleen mij, ik smeeek het U aanhoudend, verleen mij de gunst, dat ik eenmaal hen, voor wien ik U bid, naast mij aan uwe heilige Tafel zie aanzitten, en ook diegenen, die ik, in mijne jaren van lichtzinnigheid, door mijn gedrag heb vergerd, benevens al diegenen, welke mij mijne eer hebben trachten te ontnemen, mij schade hebben willen toebrengen, en zich mijne vijanden noemden. Waarom, mijn God, zouden wij niet eenmaal één hart in uwe liefde uitmaken, één hart om U te loven en te beminnen?....

Gastmaal der engelen, ik wijd u al mijne liefde, maar geef, dat er telkens plaats zij, om er nieuwe en waardige gasten te doen aanzitten.

Morgen zal ik Communiceren.

Dan zal Hij tot mij zeggen:
Ik wil met u zijn, indien gij
met Mij wilt zijn. En ik zal Hem
antwoorden: Gewaardig U, Heer,
bij mij te blijven, ik verlang niets
anders dan met U vereenigd te zijn.
Navolg. iv B. xiii H.

Er was nimmer eene gedachte, die
mij gelukkiger maakte dan deze: Mor-
gen zal ik communiceren. Morgen zal
God geheel met mij vereenigd zijn,
en ik met God. Morgen zal ik één
met Jesus wezen Jesus zal geheel en
al van mijn hart bezit nemen....

Eindelijk wil ik dan ook dat arm
en behoeftig hart geheel voor Hem
openleggen. Hem al de zwakheden,
waarmede het behebt is kenbaar
maken, al mijne moeilijkheden open-
baren. Ik wil Hem *met mijne omhel-
zingen overladen*. Ik wil aan dien waren
vriend eene volkomene vriendschap be-
loven, ik wil een vurig, een duurzaam, een
eeuwig vriendschapsverbond met dien
goddelijken Vriend sluiten... Ik zal
hem zeggen, dat Hij mij vrij alles ont-

nem
dom
ram
van
mijn
dat
gen
hart
aan
mee
in h
Z
ik v
zoo
op d
ant
wilt
uwe
ver
zou
sch
len
zijn
onv
kig
pla
zei

neme, als Hij slechts mijn eenigen rijkdom blijft uitmaken; dat Hij mij alle rampen overzende, als Hij maarnimmer van mij scheidt; dat Hij als meester in mijn hart regere, en geheel in mijn leve; dat Hij geheel en onverdeeld al de vermogens mijner ziel vervulle; dat Hij mijn hart in bezit neme, dat zich geheel mijn aanwezen in Hem verlieze, opdat er niets meer dan zijne goddelijke eigenschappen in heerschen mogen...

Zoo gemeenzaam, o mijn God, durfde ik van U spreken, en uwe goedheid ging zoo ver, dat Gij dat hart naderdet, en Gij op denzachtsten, op den liefderijksten toon antwoorddet: »Indien gij geheel aan Mij wilt toebehooren, wil Ik ook geheel de uwe zijn; toen geraakte ik in geestelijke verrukking, en geheel buiten mij zelve, zou ik aan de uren, die mij nog van U gescheiden hielden, vleugelen hebben willen geven; ik wenschte dat die nacht zijnen loop verkortte, ik haakte met een onverzadelijk verlangen naar dien gelukkigen oogenblik, waarop Gij uwe woonplaats in mijn hart zeudt vestigen. Ach! zeide ik tot mij zelve, als ik Hem zal be-

zitten, zal ik Hem smeeken, mijne arme ziel te genezen; ik zal Hem bidden het verledene niet meer te gedenken, mij tranen te geven om mijne zonden te beweenen, tranen om de voeten van mijn Jesus te besproeijen: tranen, zoo als Magdalena heeft gestort, om Hem te beminnen, zoo als zij Hem bemind heeft; indien het mogelijk zij, om Hem nog meer te beminnen, dan die heilige berouwhebbende zondares. Ik zal er nog bijvoegen, dat alles mij tegenstaat, wat Hem niet toebehoort; dat ik slechts deze eenige gunst verzoek, Hem geheel zonder iets anders te bezitten; mijn Jesus geheel in mij, en ik geheel in Hem!

Terwijl ik dit zeide, maakte zich ik weet niet welk ongekend aangenaam gevoel van mijne ziel meester; ik verviel in een onuitsprekelijk zoet verlangen. Ik dompelde mij in eene onmetelijke ruimte, waarin ik overal Jesus zocht. Ik verplaatste mij in de hemelen, ik vroeg Hem aan de engelen, ik vroeg Hem aan Maria, ik vroeg Hem aan de heiligen; ik vroeg Hem op de aarde aan alle godvruchtige

ziel
tot
daa
ver
in
een
voo
bek
kla
kla
zij
on
te
oo
sch
ve
mo
mo
de
str
ni
E
di
da
da
ve
in

zielen; ik drong in mijne gedachten tot in 't diepste der tabernakelen, en daar met eerbied en liefde bevangen, verloor zich mijne ziel in verlangen, in aanbidding en opgetogenheid van eene onuitsprekelijke liefde. Daarna voor den tabernakel nedergeknield, beklagde ik mij op nieuw; ik beklagde mij over de hemelen, ik beklagde mij over alle schepselen, omdat zij mijnen Jesus aan mijne blikken onttrokken. Ik vreesde Hem niet meer te zullen wedervinden, ik verslond de oogenblikken, die mij van Hem gescheiden hielden, en ik vraagde mij zelve af, of het wel zeker ware, dat Hij morgen zou komen; of de dag van morgen niet zou voorbijgaan, zoo als de voorgaande dagen; of God, tot straf mijner voorgaande zonden, zich niet aan mijne liefde zou onttrekken. En het kwam mij voor, als of ik voor dien enkelen dag wel duizend andere dagen levens zou hebben willen geven; dat ik voor dien oogenblik van innige vereeniging met Jesus, twintig jaren in ellende en droefheid had willen

doorbrengen; dat ik gaarne alle verachtingen en beschimpingen der wereld op mij zoude laden, en duizendmaal mijn leven ten beste had willen geven.

Wie is dan toch diegene, die ons zoo tot zich trekt, die zulk eene onwederstaanbare magt op ons uitoefent? wie noodigt ons zoo dringend aan zijn liefdemaaltijd? wie beheerscht dan zoo onze harten en regeert al de vermogens onzer ziel?

Wat mij aangaat, ik weet het niet, maar ik gevoelde dat het Jesus was, waarnaar ik verlangde; niemand anders kon het doel zijn van zulk eene vurige begeerte; het was Jesus, zoo als Hij zich aan mijn hart had medegedeeld, zoo als Hij tot mij had gesproken, toen Hij tot mij zeide: *uwe zonden zijn vergeven*: het was Jesus, in dezelfde gedaante als Hij bij mij zijn intrek had genomen; het was dezelfde Jesus, zoo als ik hem tot mij hoorde zeggen: *Mijn zoon, geef mij uw hart. Kom tot mij, die belast en beladen zijt, en ik zal u verkwikken*. Het was cindelijk Jesus, die mijne geheele ziel vervulde, en mij het onschat-

bare
de
te r
A
waa
niet
van
ver
en
het
ma
voo
het
He
zal
tre
I
wo
dan
lan
dan
ver
gel
mu
te
bes
te

hare voorregt deed smaken, om, evenals de welbeminde apostel, aan zijne borst te rusten.

Ach! waarom, sprak ik tot mij zelven, waarom vergroot zich mijn arme ziel niet, om meer liefde te kunnen ontvangen? waarom is mijn arm hart niet vervuld met al de liefde der Engelen en der Serafienen? waarom bezit ik het hart van Maria niet, om Jesus volmaakt te beminnen: waarom bezit ik voor een enkel oogenblik ten minste het hart van Jesus zelven niet, om Hem waardig te ontvangen. Morgen zal Hij mijne arme woning binnentreden; morgen zal ik communiceren.

Indien de wereld hier naar mijne woorden heeft willen luisteren, zou zij dan kunnen gelooven, dat dit varig verlangen in zich zelve meer geluk bevat, dan zij in staat is, ons met al hare ijdele vermaken aan te bieden? Zou zij willen gelooven, dat men voor eene enkele communie in staat is, alles te lijden, alles op te offeren, alles te verduren? Zou zij beseffen, dat men, indien het geluk om te communiceren moest verworven wor-

den ten koste van al de schatten en de gemakken, die de weelde aanbiedt, indien men die bezat en het noodig ware, ze allen zou opofferen voor eene enkele communie; dat voor eene beminnde ziel de berooving van die goddelijke spijs erger is dan van het leven beroofd te worden; dat men zonder dit geestelijk voedsel langzaam verkwijnt en sterft?

Neen, de wereld begrijpt zulke woorden niet. De wereld is immers de vijandin van Jesus? en men moet zijn vriend, zijn leerling zijn, om het te kunnen bevatten, om toegelaten te worden tot zijne zoete gemeenzaamheid, om zijne teedere liefkozingen te kunnen ontvangen, en deel te hebben in de uitboezemingen eener brandende liefde; in die zoete uitstortingen van een heilig verlangen, in dien diepen, onuitsprekelijken, onverstoorbaren vrede, welken de wereld nimmer kende; in dat weêrgaloos geluk, eindelijk, dat den mensch wel gegeven is om te gevoelen, maar waarvoor hij nimmer woorden zal vinden, om er al de uitgestrektheid van te beseffen.

Dat de wereldling zich dezen avond

naar
dat
buit
ver
zich
scha
o, i
uitz
ban
zack
koo
onv
C
geli
van
uw
gij
van
he
tele
nin
een
do
mij
mij
he
Go

naar zijne luidruchtige feesten begeve : dat hij in den droessem zijner grove buitensporigheden die wroeging en die vermoeijenis ga zoeken, waartegen hij zich niet kan wapenen, als de nacht zijne schaduwen om zich heen zal verspreiden; o, ik benijd hem die begoocheling zijner uitzinnigheid en zijne afschuwelijke losbandigheden niet. Ik wil, door een zachten vrede, eene ongestoorde rust koopen. Ik wil, door een rein hart, een onvermengd en waar geluk betalen.

Gelukkiger dan gij, onzinn'ge jongeling, zal ik die feesten vlugten, waarvan gij zoo spoedig vermoeid zijt, omdat uwe vermaken u uitputten; en wanneer gij morgen ontwaakt, en de knagingen van uw geweten u nwe buitensporigheden zullen verwijten; als gij uwe teleurstellingen en noodlottige misrekeningen zult overdenken, zal ik reeds eenige uren van hemelsch geluk hebben doorgebracht. Mijn voorhoofd zal kalm, mijn oog rein zijn, en in het diepste mijner ziel zal de volmaaktste vrede heerschen. Ik zal in den schoot van God zelven reeds den voorsmaak heb-

ben genoten van dat geluk, waarvoor ook gij geschapen zijt, doch dat gij in uwe verblindheid van u afstoot.

Ach! waarom ben ik niet in staat, om hier te doen beseffen, dat uwe onverzadelijke begeerte nooit zal voldaan worden in vermaken, die ze onder hunnen dwang doen gebukt gaan, en dat de mensch niet voor de ijdelheid en de denkbeeldige genoegens is geschapen; dat hart is ruim en uitgestrekt, en het behoort evenzeer aan den hemel, als het hart van God aan zich zelven toebehoort.

O mijn Jesus, het is reeds laat; ik gevoel dat de slaap zijn verkwikkenden adem over mijne oogleden verspreidt. Heden hebt Gij mij al de zoetheid van uwe liefde doen gevoelen; Gij hebt het vurige verlangen in mij opgewekt naar de heilige vereeniging, welke morgen mijn geluk ten toppunt zal voeren. Wees daarvoor gezegend en duizendmaal bedankt, o mijn God. Dat mijn slaap rein zij, even als de begeerten van mijn hart! Dat al mijne handelingen als zoo vele verzuchtingen

ge
vo
pi
zij
eng
har
het
he
Gij
mo
gas
do
da
opl
ku
bij
me
hei
gel
mo

gen zijn, die door liefde ontvlamd tot voor uwen troon stijgen; dat elke klopping van mijn hart eene dankzegging zij voor uwe oneindige barmhartigheid.

Zend gedurende mijn slaap eenen engel, o mijn God, opdat hij mijn hart van alle onreinheid beware, en het door U alleen vervulle. Zeg tot hem, tot uwen hemelschen gezant, dat Gij morgen in dit hart uw paaschfeest moet vieren, en hij de zaal van het gastmaal moet bereiden.

Ontvlam, o mijn Jesus! mijn hart door het vuur uwer liefde; verban daar al het aardsche uit, verdoof elke opkomende neiging, die het van U zou kunnen afhouden, en dat ik morgen, bij mijn ontwaken, uwe liefde love en met een heilig verlangen mij tot uwe heilige Tafel begeve, om daar aan U geheel toe te behooren. O! morgen, morgen zal ik communiceren!..

Al mijne hoop.

Die van dit brood eet, zal
eenwig leven. Joh. vi, 59.

Op zekeren dag stortte ik, in den boezem van een eerwaarden priester, eene onaangename gewaarwording uit, die mij, in weerwil van mij zelven, overmeesterde, op het zien van de verergernissen, welke de wereld oplevert; ik overwoog de kronkelpaden, die de verleider inslaat om zijn doel te bereiken; ik zag van alle zijden niets dan begoochelingen en misrekeningen, niets dan tijdelijke zorgen en moeilijkheden, waarin onze pelgrimsreize hier op aarde voorbijgaat, zonder dat er dikwijls eenige oogenblikken overschieten, om aan God toe te wijden. Na dit alles, zeide ik, komt God, en welke plaats zal Hij bekleeden? Want,

mij
de
te
wer
hijg
wie
ver
loot
stra
het
Her
aan
der
en
wee
ont
zelve
en
M
mij
ant
ter
te v
dan
de
God
die

mij dunkt, dat het toch eenmaal voor de menschen tijd zal worden daaraan te denken. Het geheele leven is dikwerf in ijdelheid en beuzelingen voorbijgegaan, als de dood nadert.... En wien zal God, in wiens handen het zoo verschikkelijk is te vallen, dan beloonen, daar Hij moet beloonen of straffen?.... Wat mij aangaat, ik gevoel het, dat ik nog niet begonnen ben Hem te beminnen Ach! hoe veel aangenamer zoo Hem een afgezonderd, een in de woestijn in boete en gebed doorgebracht leven zijn geweest!... Toen ik deze woorden sprak, ontvielen mijne oogen, ondanks mij zelven, eenige tranen van droefheid en leedwezen.

Met een hemelschen glimlach en mijne handen in de zijne nemende, antwoordde daarop de waardige priester: O mijn vriend, het is maar al te waar, dat het leven op aarde niets dan bitterheid en zorgen baart aan de vrome ziel, die slechts God, en God alleen in alle dingen ziet. Maar die verergernissen, die altijd zullen

voortduren, die hinderlagen, welke den regtvaardige worden gelegd en hem vernederen, maar hem eene kroon van verdiensten zullen vergaderen; die werkzaamheid waartoe wij veroordeeld zijn; die levenszorgen, die zich dagelijks vernieuwen, tot zelfs het berouw over het verledene, en dat verlangen naar een minder kommervol en volmaakter leven, dat alles ligt in de inzigten der Voorzienigheid. in de geheimen zijner liefde, in de inzigten van zijne oneindige barmhartigheid voor ons. Moeten dan de s'eenen, die dienen om het hemelsch Jerusalem te stichten, niet gepolijst worden onder den hamer der tegenspoeden en der beproevingen? Dit alles is ons noodzakelijk, opdat wij de heerlijkheid Gods zouden binnentreden. Gaan wij dus met vasten tred te midden van zoo vele tegenheden, die ons hinderen; vervullen wij die bezigheden, welke ons zoo nietig voorkomen: maar houden wij altijd het oog op God gevestigd.

Schep dus moed, mijn zoon, het

wordt u hier op aarde toegestaan, om plaats te nemen aan den disch, die voor de vrienden van Jesus bereid is; gij zult ook hiernamaals aan het gastmaal van Jesus aanzitten

Gij moogt deelnemen aan den maaltijd der kinderen Gods, gij zult ook deelgenoot zijn van het hemelsch geluk.

Gij hebt u bij de engelen der aarde geschaard, gij zult onder de engelen des hemels gerekend worden.

God heeft u in dit leven gelaafd aan de zuivere wateren van zijn gastmaal. Hij zal u in de eeuwigheid den dorst der onkuischen en der gierigaards niet doen lijden.

Uw voorhoofd is geteekend met het geheimzinnig bloed des Lams, gij zult gespaard worden, ten einde gij in eeuwigheid de heilige scharen van het uitverkoren volk zoudt vergrooten.

Schep dus moed, want ik verzeker u, op het woord van God zelven, Hij heeft u een zeker onderpand der onsterfelijke gelukzaligheid gegeven. Hoe, zou Hij u uit den hemel kunnen sluiten, Hij, die zoo dikwerf van den

hemel afdaalt om zijn vermaak in uw hart te vinden?

Deze woorden, uit den mond van een dienaar Gods voortkomende en met eene heilige uitdrukking tot mij gerigt, vervulden mijne ziel met eene zalige verwachting. Door de vertroostende gedachte van een toekomend gelukkiger leven, vergat ik al de ellende van het tegenwoordige. O! hoe gaarne had ik God willen danken, ik die zoo vele weldaden van Hem genoten heb! Hoe gaarne zou ik Hem hebben willen loven voor het zoete vertrouwen, dat Hij in mijne ziel stortte! Doch met eene vreugde, die ik slechts met moeite verborgen hield, vergenoegde ik mij dien heiligen priester te antwoorden, dat ik inderdaad hoopte deelgenoot te worden van het geluk, dat hij mij beloofde. Zie, zeide ik hem, ziedaar mijne hoop! God in het eeuwig leven te bezitten, wijl Hij mij toestaat, dat ik hem in dit leven ontvang, o, ziedaar al mijne hoop! ...

n
d

J
fe
te
ve
ha
ke
aa
of
te

De geestelijke Dochters van de
heilige Theresia aan de
H Tafel.

Ik heb u geleid in het
land van den Karmelus;
opdat gij zijne allerbeste
vruchten eten zoudet.

Jerem. 21, 7.

Aan mijn vroeger leven zijn herin-
neringen verbonden, die mij onophou-
delijk voor den geest zweven.

Ik bevond mij eens, op den zestienden
Julij, in Savoyje. Het was een groot
feest in het klooster der Karmelitessen
te Chambéry. De poort des kloosters
verbergt haar voor de wereld, maar
hare kerk is voor ieder open, hare
kerk, waar men denzelfden God kan
aanbidden, dien zij er door zoo vele
offers van liefde vereeren..... Voor niets
ter wereld zou ik hebben nagelaten,

om mij derwaarts te begeven, Ik zeide tot mij zelve: Maria zal op dit haar feest voorzitten, en ik heb zoo vele gunsten van haar te vragen....

De kerk was met menschen vervuld. Het heilig Sakrament was reeds bij het aanbreken van den dag ter aanbidding uitgesteld, en zou daar tot 's avonds laat op het altaar verblijven, om door de geestelijke en de vrome zielen vereerd te worden. Er zou een plegtige mis zijn, welke door de geestelijken van de orde des heiligen Franciscus zou worden opgedragen, en waarin de Karmelitessen moesten zingen.

Het heilig offer werd met eene ongewone pracht gevierd; hoewel het altaar eenvoudig was, blonk in alles orde en netheid door, en de acht of tien kaarsen, die het verlichtten, toonden liefdevlammen aan, waardoor die zuivere en kuische bruiden van Jesus verteerd werden.

In de gansche kerk, die even eenvoudig was als het kleed, dat de geestelijke Zusters dragen, was slechts eene schilderij, die mij waardig toe-

schee
godv
trekk
voor
en
zich
het
bien
toon
er b
Inde
doch
groot
M
mur
alle
het,
in
weld
op
H. J
O. L
die
heef
O,
welk
heili

scheen om de oplettendheid van den godvruchtigen vreemdeling tot zich te trekken, het stelde de heilige Theresia voor die in geestelijke verrukking en van liefde tot God als buiten zich zelve, door een pijl wordt in het hart getroffen, welken een Cherubien op haar afschiet. Deze schilderij toont ons duidelijk aan, hoeveel liefde er binnen die muren moet huisvesten. Inderdaad, de liefde van de geestelijke dochters der heilige Theresia is eene groote, alles omvattende liefde.

Men ademt vrij in deze heilige muren; het hart ontlast zich hier van alle aardische zorgen, men gevoelt het, dat de geest van godsvrucht ook in ons, arme wereldlingen, zijn weldadigen invloed uitoefent, en vooral op dien dag, waarop het feest der H. Maagd werd gevierd. Het feest van O. L. V. van den Karmelus, van Maria, die deze geestelijke dochters hier geleid heeft en welke zij moeder noemen. O, ik kan het niet beschrijven, welk een geur van geluk en van heilige vreugde men in deze gewelven

ontwaarde, die gisteren nog zoo eenzaam waren, maar die heden door de lofzangen van eene heilige vreugde weërgalmen! Die gezangen kwamen uit het hart der geestelijke Zusters voort, terwijl in het koor der kerk het volk in vrome aandacht zijne beden tot God deed opstijgen.

Ginds zijn zij, zeide ik tot mij zelve; zij zijn voor de wereld verborgen. Jesus alleen kent en ziet haar. O, hoe welluidend klinken die gezangen, met hoe veel vurigheid bidden zij! Zij hebben aan Maria de offers gebracht, die de wereld van haar vorderde, en heden toont alles aan, dat zij gelukkig zijn. Anders zouden hare stemmen niet zoo helder klinken, hare toonen zouden dan niet met zoo veel kracht tot in het binnenste der harten van de aanhoorders doordringen.

De lofzang der engelen had eene hemelsche uitdrukking; toen zij het *Gloria in excelsis*, door den priester aangeheven, voortzetterden, kon men zich naauwelijks voorstellen, nog in dit dal van tranen te zijn; ik had

gew
zui
wij,
God
dan
biec
dier
leve
gen
deli
har
men
dur
hei
oog
trek
alti
Een
A
neg
van
ele
vee
boe
der
hel
on

gewenscht, dat alle wereldlingen die zuivere toonen hadden mogen hooren, wij, die voor al de weldaden, welke God ons bewijst, Hem niets anders dan dankzeggingen zonder offers aanbieden. De gezangen van dankbaarheid dier heilige zielen duren haar geheel leven voort, en door hare boetedoeningen loven en verheerlijken zij onophoudelijk God. Zoowel des nachts op hare harde legerstede, als des daags door hare menigvuldige ontberingen; zoowel gedurende haar leven, dat zij in vergetelheid van de wereld slijten, als in den oogenblik, dat zij haar marteldom voltrekken en het graf haar toewenkt, altijd en immer zeggen zij tot God: Eer zij u in den allerhoogste.

Ach! hoor die zilveren stemmen tot negenmaal toe het ootmoedig gebed van den blindgeborene herhalen; *Kyrie eleison*, Heer, ontferm u onzer! Hoe veel kracht moet dit gebed van die boetvaardige en zuivere maagden op den God van barmhartigheid niet hebben, die de gunsten, welke deze onschuldige zielen van Hem vragen,

over zijne afgedwaalde schapen uitstort!

Volgen wij haar verder en hooren wij haar met de engelen den lofzang van vreugde, den eeuwigen lofzang der uitverkorenen herhalen: *Sanctus, Sanctus, Sanctus, Dominus*. Dit gezang voor den drieëenigen God, vond in den hemel zijn weerklink, en dezen weerklink verbeeldde ik mij duizend malen te hooren herhalen en in de onsterfelijke gewelven en vervolgens tot voor den troon van God stijgen.

Maar met welkeliefde vooral riepen zij op den oogenblik der communie tot Jesus, tot Jesus, die haar eenig goed, haren troost, haar eenigen Vriend in de eenzaamheid, haar bestaan, haar geheel wezen uitmaakt. Zij hebben aan dien Jesus alles gegeven, wat haar dierbaar was. Ter liefde van Hem hebben zij van alle wereldsche goederen afstand gedaan: zij hebben de dierbaarste banden van bloedverwantschap verbroken; maar zij wisten wel, dat zij, door alles te verlaten, alles zouden wervinden wat haar hart kon verlangen.

Ik wil hier al mijne gedachten openbaren, ik wil u hier zeggen, wat ik van God verlangde, hoe vurig ik bad; hoe gaarne ik alles had willen lijden, om van Hem eene geheel bijzondere gunst te erlangen; en in de uitgestrektheid mijner wenschen, had ik, zoo als het mij voorkwam, het Hem durven verzoeken, — maar het was een wonder, wat ik Hem afvroeg. En welke gunst, denkt Gij, dat ik zoo vurig verlangde te verwerven? O! ik vraag vergeving aan God voor zulke gedachten, die te vermetel waren en de godsvrucht van deze kostbare oogenblikken niet hadden moeten storen. Deze genade, deze buitengewone gunst benijdde ik den priester, die het heilig misoffer opdroeg. Ik had gewild, dat God mij de zuiverheid der engelen gegeven en mij een oogenblik in de plaats des priesters gesteld had, om aan deze engelachtige zielen het brood des levens toe te dienen, dat hemelsche voedsel, waarnaar hare barten hongerden. Ik had haar dien Jesus willen toereiken, naar welken zij zoo vurig verzuchtten,

en tot ieder harer willen zeggen, »Daar is Hij; Hij behoort u geheel toe. Ach, bid Hem ook een weinig voor mij.»

Immers, het priesterschap is eene verhevene bediening, het is een heilig ambt.... en indien de priester uit kracht van hetzelfde, verplicht is, aan God een geheel leven van gedurige zelfopoffering te wijden, is er echter veel geluk, veel kracht en veel hoop voor het toekomende in zijn heilige zending opgesloten.

Toen de mis geëindigd was, dankte ik God, ik dankte Hem voor mij zelven, voor al degenen die mij omringden. Ik wierp mij voor het heilig Sakrament neder; ik bad daar nog eenige oogenblikken in den geest van die godvruchtige maagden, die, voor het oog van de menschen verborgen, in de eenzaamheid voor het heiligdom in dezen oogenblik slechts met God bezig waren. O! hoe groot moest hare liefde zijn! Ook scheen het mij toe, dat mijn hart, uit hare harten, zoo vol van brandende liefde, warmte en leven putte.

W
te p
in d
God
eigen
ook
stort
vloe
heid
peile
gron
ziel
loren
aards
niet
groot
zwak
W
leven
geker
ben
minn
en v
toe,
van
schou
hare

Wie is in staat de oneindige liefde te peilen, die Jesus aan zijn schepsel in de heilige communie mededeelt, als God in de ziel de volheid van zijn eigen hart stort, en wil dat het schepsel ook in Hem de volheid van zijn hart storten zal! En indien dat hart overvloedt, wie vermag dan de uitgestrektheid van die onmetelijke liefde te peilen, die haren overvloed in den afgrond der godheid uitstort, wyl die ziel in de oneindigheid van God verloren, door de liefde haar geheel aardich bestaan opoffert, indien God niet de vermogens onzes harten vergrootte, of zijne gunsten naar onze zwakheid inrigtte?

Wij, vleeschelijke en in de wereld levende menschen, sterven, zonder God gekend te hebben, zonder dat wij hebben begrepen, wat het is God te be-
minnen. Dit komt alleen aan die zuivere en van de wereld afgezonderde zielen toe, die onophoudelijk de goedheid van God overwegen en zijne liefde beschouwen; het is alleen aan haar, en hare afzondering gegeven, om gemeen-

zaam met God te verkeeren en Hem veel te beminnen. Hoe volmaakt vooral moet hare liefde in de heilige communie wezen? zij dragen haren Jesus zeker eene liefde toe, die gelijk is aan die der engelen!

Deze gedachten en nog eene menigte anderen vervulden beurtelings mijn bart. Mijne tranen, tranen van liefde en van bitter naberouw, bevochtigden den vloer des tempels. Ik wenschte mijne eerste levensjaren terug, opdat ik mijnen God een zuiver en onbevlekt leven mogt aanbieden; ik wenschte nogmaals het verledene te beleven, om Hem dagen van liefde, dagen die Hem geheel toegewijd waren, te kunnen schenken; dagen, waarin ik Hem nimmer door eenige zonde had vergramd.

Aan den voet van het heilig Sakrament overwoog ik, met bitter berouw, het geluk dat deze heilige zielen genoten. Ik benijdde haar de vergetelheid, waarin zij leefden, den zoeten vrede, dien zij smaakten. Ik dacht, dat uit hare harten, op dezen oogenblik van vereeniging met Jesus, een verheven

lof
mo
ge
mo
van
Jes
die
ge
off
mij
goe
bar
na
bet
He
ber
C
beh
voc
dui
haa
van
die
gra

lofzang van dankbaarheid en gebed moest opstijgen, dat de heiligste be-geerten en dankzeggingen hare harten moesten vervullen Ik plaatste in het hart van Jesus al de woorden, die zij tot Jesus spraken. Ik haastte mij, om al die woorden een voor een op te van-gen, en het kwam mij voor, dat het offer, dat ik daarvan aan Jesus deed, mij van zijnentwege een glimlach vol goedheid, een blik van zegening, van barmhartigheid en vergeving verwierf.

Hierin bestond mijne dankzegging na de heilige Mis. Wat toch kon ik beter aan God aanbieden, ik, die voor Hem steeds zoo koud en zonder liefde ben?

O! ik loof U, mijn God, dat het U behaagd heeft, deze gelrouwe maagden voor de wereld te verbergen! wees duizendmaal gedankt, dat het U be-haagd heeft, haar daar te bewaren, om van haar die gebeden te ontvangen, die den goddelooze bekeeren en uwe gramschap doen bedaren.

De zoetigheden van eene vurige Communie.

Hoe groot, Heer, is de
overvloed van uwe zoetig-
heid, die Gij bewaard hebt
voor degenen, die U vereeren!
Ps. xxx, 20.

Hoe vol van eene brandende liefde
is de kuische ziel van dien jongeling!
met welk een geluk, met hoe veel
ingetogenheid, met welk eene kalmte
en engelachtige vurigheid nadert hij
tot de heilige tafel. Achttien lentezon-
nen hebben naauwelijks zijn voorhoofd
beschenen, en echter draagt dat voor-
hoofd reeds het kenteeken van de ver-
hevenste deugden.

In de zachte uitboezemingen van
eene op godsdienst gevestigde vriend-
schap, heb ik de liefde, waarmede zijn

har
hier
K
gew
han
der
wer
over
mun
spra
liefd
spre
moe
heil
beho
en
H
Hij
beto
zich
H
reld
niet
niet
over
bezi
het

hart vervuld was, leeren schatten; zie hier, wat hij mij nog gisteren zeide:

Kom, zeide hij tot mij met zijne gewone eenvoudigheid, terwijl hij mijne hand in de zijne drukte, kom, verwijderen wij ons van het gedruisch der wereld, laten wij ons in afzondering over het geluk, dat men in de communie smaakt, onderhouden. Gij zelf spraakt er mij zoo dikwerf met zoo veel liefde over, gij kondet daar uren over spreken, zonder dat het u ooit vermoeide. Ook ik gevoel mijn hart van heilige vreugde overvloeijen, ik heb behoefte, die vreugde uit te storten en U al mijn geluk mede te deelen.

Hoe goed is Hij, o hoe groot moet Hij wezen, hoe oneindig in zijne gunstbetooningen, die liefderijke Jesus, die zich aan ons geeft....

Hoe verachtelijk komt mij de wereld voor, hoe klein is de aarde, hoe nietig schijnen de rijkdommen, hoe nietsbeduidend is de grootheid en overvloed voor eene ziel, die Jesus bezit! Wat mij aangaat, o, ik verzeker het u en ik heb het ook aan Jesus

gezegd, ik wil niet leven zonder Hem. Het is voor Hem, dat ik besta; ik zou sterven, als Hij mij wilde verlaten. Daarentegen verlang of begeer ik niets meer op deze wereld, indien Hij bij mij wil blijven.

Dezen morgen hebben wij gecommuniceerd, weldra zullen wij ons wederom met Jesus vereenigen. God zal dus steeds bij ons blijven. O, indien het Hem mogt behagen, dat Hij mij altijd op de wereld late; zoolang ik Hem in mijn hart zal bezitten, zal ik, zonder mij te beklagen, alle rampen, alle tegenheden des levens verduren. Indien ik Hem dan altijd in mij bezat, zou ik mogelijk minder verteerd worden door die brandende begeerte, om Hem in den Hemel te aanschouwen. Ja, het is waar, wat gij mij zoo dikwijls zegt: er bestaat op aarde geen grooter geluk, dan dat van te communiceren, en zich met Jesus te vereenigen, om dagelijks met Hem te ontwaken, Hem in zijn hart te ontvangen, en zich den geheelen dag met Hem te onderhouden; eindelijk, om

me
me
gu
te
da
der
me
eer
lev
wi
de
die
de
fet
he
Va
gr
zij
vol
op
en
leg
in
we
lijk
ein
is

met de gedachte aan Jesus in te sluimeren, en op deze wijze aan al de gunsten en liefdeblijken van Jesus deel te hebben. O welk een geluk is het daarbij, altijd omringd te zijn van den besten, den edelmoedigsten, den meest vertrouwden Vriend!.... Welk een voorregt genieten wij in dit leven, Hem geheel te bezitten, naawien de regtvaardigen en de oudvaders zoo vurig verlangden, dengene, die al de afbeeldingen en voorzeggingen der Oude Wet vervult, die door de profeten was aangekondigd; Hem die van het begin der tijden de wellust zijns Vaders uitmaakte, en die toen reeds de groote geheimen overdacht, die door zijne liefde voor de menschen moesten voltrokken worden; Hem wiens komst op de aarde door het talrijk heer der engelen begroet werd, en die door legioenen van hemelsche geesten weder in zijn rijk werd binnengeleid! En welk rijk? het rijk van licht en heerlijkheid van *Hem die is*, van het oneindig, het onmetelijk wezen. O, het is eene verhevene zaak, dat wij op

onze verachtelijke aarde en in onze arme harten eene woonplaats mogen aanbieden aan denzelfden God, en dan te durven denken, zelfs de verzekering te hebben, dat Hij zijn vermaak vindt, om bij ons te blijven; welk volk toch heeft zijn God zoo nabij zich als het Christen volk?....

Laten wij niet ophouden er van te spreken, Ja, het geluk van den Christen is grenzeloos; geene uitdrukking is in staat het te beschrijven, het is oneindig als God zelf.

Welk een diep geheim, welk een liefdevlam ligt er in de onbegrijpelijke liefde van Jesus opgesloten. Ach! hoe zoet zijn die oogenblikken, welke eene ruime schadeloos'elling bieden zij ons aan voor de rampen des levens, wanneer men in de heilige communie met Jesus vereenigd is! Hoe veel bekoorlijkheid ligt er in het gemeenzaam onderhoud met Jesus, met dien Jesus, die Magdalena en de overspelige vrouw hare zonden vergaf, die aan Petrus vroeg, of hij Hem meer liefde toedroeg dan de andere apostelen, en die later

door een enkelen blik zijn hart doorboorde en daaraan eene wonde van droefheid toebragt, die zijn geheel leven bloedde; met dienzelfden Jesus, die zijn trouweloozen leerling nog *Vriend* noemde, en hem gaarne had willen vergeven, indien hij berouw had getoond; die altoos vergaf, altoos leed, zieken genas en weldaden om zich verspreidde; wiens verzuchtingen, gebeden en gesprekken voor ons als zoo vele blijken waren van zijne onuitsprekelijke liefde! Welk een geluk dienzelfden Jesus te bezitten, die door de koningen werd aangebeden, door Simeon als zijn Heer en God erkend werd; wien Zacheus in zijn huis mogt ontvangen, die Lazarus in het leven terugriep, en uit wiens mond Martha en Maria woorden van zaligheid mogten hooren; denzelfden Jesus, wien de heilige Maagd in haren schoot heeft gedragen, Maria... die zich toen de *nederige dienstmaagd des Heeren* noemde; dien Jesus, dien zij aan haar maagdelijk hart drukte, dien zij zoo dikwerf met hare moederlijke liefkozingen over-

dekte, dien zij een diepen eerbied, eene onmetelijke liefde toedroeg. Welk geluk voor ons, dat wij tot dienzelfden Jesus mogen spreken, die de harten der discipelen van Emmaus van liefde deed ontbranden en wien zijn leerlingen herkenden aan het breken des broods nadat zij gecommuniceerd hadden, nadat zij Hem in hun hart hadden ontvangen. Is het niet waar, dan herkent men Hem eerst? Hij kan zich niet verbergen, de ziel dompelt zich dan, ondanks zich zelve, in dat oneindige, waar'toe zij geschapen is; het is God, het is Jesus, de Vriend onzer zielen; zoodra Hij bij ons zijn intrek neemt, ontwaren wij het in ons binnenste.

Nu zullen wij het kunnen begrijpen, dat duizende martelaren voor Jesus hebben willen lijden; dat kluizenaars in afgelegen woestijnen hun geheel leven hebben doorgebracht in de overweging en het gebed; dat de eenige bezigheid der gelukzaligen en der engelen bestaat in Jesus te aanbidden, te aanschouwen, en Hem in alle eeuwigheid te beminnen.

Het is ons, Christenen, als ook aan de apostelen gegeven, om de geheimen van God te kennen; de vleeschelijke joden waren dit voorregt niet waardig. Wanneer dan ook de wereld, waarover Jesus den vloek heeft uitgesproken, zich in onverzadelijke hartstogten vermoeit en uitput; wanneer zij wanhopend wordt door de teleurstellingen, die zij ondervindt; als zij zich in wanorde en uitbundige vermaken als rondwentelt, daarvoor niets inoogst dan afmatting des geestes, dan angst, dan eene brandende lust naar genot, die haar de ziel verteert en het hart doet verdorren, dan stellen wij, kinderen van Jesus, leerlingen van den Zaligmaker, er ons geluk in, ons met het brood zijner liefde te voeden, ons met Hem te vereenigen, met Hem te verkeeren, met Hem te spreken, Hem te antwoorden, zijne heilige liefkozingen te ontvangen, Hem onze eeuwig voortdurende liefde te betuigen, Hem te vragen aan onze ziel het kleed der onschuld, het kleed der genade onbevlekt te bewaren: en in dit alles

ligt een zoo kalm, zoo bekoorlijk en onbeschrijfelijk geluk opgesloten, dat de mensch dit nimmer zal kunnen verklaren, en waarbij slechts het geluk van Jesus in den hemel te bezitten, kan vergeleken worden.

Gisteren verhaaldet gij mij, en het was als of gij niet kondet eindigen, in bewoordingen, die zoo duidelijk al het vuur, dat u bezielde, afschetsten, het geluk, dat gij in het bezit van uwen Jesus gesmaakt hadt, door Hem in de communie te ontvangen; ook mij komt het voor, dat Hij dezen morgen nog liefderijker dan anders tot mij gesproken heeft. Ook ik heb Hem met nog meer liefde en nog inniger door mijne omhelzingen bedekt. Ik heb zijn hart met mijn hart vereenigd, en in die vereeniging van mijne geringe liefde en zijne oneindige goedheid, maakten wij slechts één hart uit. Wij leefden van hetzelfde leven; geheel mijn aanwezen was in Jesus verslonden. Hoe zeer wenschte ik toen, dat mijn hart uitgestrekter ware! hoe gaarne had ik

daaraan de oneindige ruimte des hemels gegeven, om aan Jesus alles weder te geven, wat Hij mij schonk, alles wat Hem vervulde, alles wat Hij mij wilde geven. Ik heb mij dan ook bij Hem beklagd over de geringe vermogens van mijn hart.

Op mijne beurt wil ik u alles herhalen, wat gij mij gezegd hebt; de oogenblikken, waarin ik mijnen Jesus bezat, behoorden niet aan de aarde: ik bragt die in den hemel door, of mogelijk volgde het geluk des hemels Jesus, om zich met Hem in mijn hart te vestigen; deze oogenblikken van vereeniging waren gelijk aan een zachten slaap op de borst van Jesus, en in mijne heilige bedwelming had ik, dunkt mij, mijn geluk tegen dat des hemels niet willen ruilen. Ik dronk aan dezelfde bron, waaruit de uitverkorenen drinken, en, even als de hunne, was mijn dorst onverzadelijk. Ik verbeeldde mij een geheel koor van engelen voor mij nedergeknield te zien, terwijl zij in heilige verrukking de liefde bewonderden, die Jesus mij toedroeg. Toen riep

ik in de diepste vernietiging van mij
 zelven, door de stroomen der godheid
 besproeid, met tranen van geluk in de
 oogen, en van vreugde als bezwijkende
 uit: Looft den Heer, gij, koren der
 engelen, looft met mij Dengenen wiens
 genoegen het is met de kinderen der
 menschen te verblijven. Ik had Jesus
 voor alle schepselen willen verbergen,
 toen ik eensklaps, in mijne heilige
 verrukking, alle schepselen uitnoodigde,
 om Hem te komen aanbidden. Ver-
 volgens voerde ik Hem in de heme-
 len: ik vertoonde Hem aan zijn
 Vader, tot dankzegging voor zijne
 oneindige barmhartigheid; ik vertoonde
 Hem aan al de heiligen, aan de aarts-
 engelen, aan al de leerlingen en aan
 al de apostelen van Jesus. Ik vertoonde
 Hem aan Maria, en het kwam mij
 voor, als of Maria, uit medelijden,
 Hem mij wilde laten behouden, en
 uit liefde zich vergenoegde, om Hem
 met eerbied en rijkelijk hare moeder-
 lijke liefkozingen te bewijzen. Ver van
 al het aardsche, dat in mij is, in
 eene volkomen vergetelheid van al

het geschapene, vervlogen die gelukkige oogenblikken voor mij. Ik had uren, dagen, geheele eeuwen in die uitstorting mijns harten in dat van Jesus kunnen laten voorbijsnellen. Overigens, gij weet het, communiceren is niet leven, het is Jesus in ons laten leven, en wat beteekent onze ziel in de oneindigheid van Jesus? Het is een notendop in de onmetelijke zee, die geene oevers heeft; het is een druppel water in den Oceaan. Niets is ook sedert dezen morgen in staat geweest, om den vrede mijner ziel te storen. Verplicht om de gebruiken der wereld in acht te nemen en daarnaar te luisteren, heb ik echter niets verstaan van hetgeen zij tot mij zeide; ik heb niets van hare gesprekken gehoord, ik heb niets gezien van haren koophandel en bedrijvigheid, en ik ben hare levendige straten, hare prachtige gebouwen met onverschilligheid voorbijgegaan. Ik had, hetgeen mijne ziel bezat, niet afgestaan voor al hare genietingen, voor al hare schatten en pracht. Ik gevoelde nog de tegenwoor-

digheid van Jesus in mijn hart. Zijn doortogt had in mijne ziel, ik weet zelf niet welk een aangename geur nagelaten, die mijn geheel aanwezen met eene onuitsprekelijke kalmte vervulde; ik ontwaarde in mij zelven eene onoverwinnelijke sterkte, en dikwerf drukte ik mijne handen op het hart, waarin Jesus gerust had.

Bemerken wij, dat in die heilige vereeniging met God, onze zielen niet vermoeid en afgemat worden, gelijk zulks plaats heeft in de ijdele vermaken der wereld; integendeel zij zijn sterk; zij verlangen altijd! maar dat verlangen is kalm, het is een gelukkig, het is een onverzadelijk, een oneindig verlangen, even als God, die het voortbrengt. Ook de wereld, die zoo duur is met hare voorgewende vermaken, heeft een verlangen; maar dat verlangen, dat zij dwarsboont, dat oneindig verlangen, dat zij terugstoot, omdat het tot God gaat, dien zij beleedigt, dit verlangen kwelt de ziel en voert haar tot wanhoop.

O, danken wij te zamen God voor

ons geluk, verheerlijken wij Hem uit al onze krachten. Mijn God, wees duizendmalen geloofd! Dat hemel en aarde U een eeuwigen lofzang van dankbaarheid toezingen. Onze harten behooren U toe, o mijn God, en niets ter wereld zal hen van u scheiden; nooit, o mijn Jesus, zullen wij iets doen, wat U zou kunnen mishagen, nimmer iets, wat onze ziel kan schaden. Geef, o mijn God, dat nimmer iets uw heiligdom bevlekket. Verdedig zelf uwe heilige woontente, en strijd voor uwe heilige ark. Geef, dat wij ons nimmer te verwijten hebben, dat wij uit vrijen wil door de geringste zonde Hem beledigen, die met zoo veel liefde bij ons zijn intrek wil nemen.

Gedenk mijner in de heilige Communie.

En dat al degenen die dit
hoogwaardig en heilig Sakra-
ment eerbiedig en godvruch-
tig opdragen en met een op-
regt geloof ontvangen, barm-
hartigheid bij U mogen vin-
den, en voor mij, zondaar,
barmhartigheid verkrijgen.

NAV. I, B. IV, 11, 17.

Gij verlangt, waarde vriend, dat ik
mijne communie voor u aan den Heer
opdrage, dat wil zeggen, gij verlangt,
dat ik van u spreke aan Hem, die mij
morgen de onbegrijpelijkste bewijzen
van eene onbegrensde vriendschap zal
geven: gij verlangt van mij, dat ik
uwe wenschen en uwe klagten aan
dien Jesus zal blootleggen, die morgen
in mij zal rusten, wiens geheele hart

met al zijne liefde, zich in mijn eigen hart zal uitstorten.

't Is waar, mijn vriend, wanneer in ons de geheele menschheid, geheel de godheid, al de magt, al de barmhertigheid, al de liefde van Jesus, zijne smarten en zijne verdiensten rusten, o, dan schrijnt het mij toe, dat, als wij van zoo nabij met Hem spreken, in dezen oogenblik van innige vertrouwelijheid, waarin Hij voor ons veeleer een Vriend dan een Meester is, Hij ons niets moest weigeren.

Hoe dikwijls gebeurde het, dat ook ik tot vrome zielen, die zich gereed maakten om tot het Gastmaal der Engelen te gaan, met een paar woorden zeide, (want hun alles te zeggen ware te veel geweest); gedenk mijner in uwe communie!

Hoe dikwerf gebeurde het, dat ik, getuige zijnde van den heiligen ijver van brave christenen, die met zoo veel uitdrukking van geluk op het gelaat van de heilige Tafel wederkeerden, hen had willen influisteren; bidt dien goeden Jesus een weinig voor mij!

Bidt Hem voor mij, jeugdig kind, gij, die Hem zulk eene schoone ziel en zulke reine genegenheden aanbiedt.

Bidt Hem voor mij, jonge dochter, gij, die met de houding eens engels en met eene van liefde brandende ziel, uwen bruidegom te gemoet gaat; .. wat zou u uw beste Vriend, uw Zaligmaker kunnen weigeren?

Bidt Hem voor mij, deugdzame moeder, gij, die Hem eene woning hebt bereid door het edelmoedig offer, dat gij aan God hebt gebragt van al uwe zorgen en van de moeilijkheden, die gij in uw huisgezin ondervindt.

Bidt Hem voor mij, godvreezende en heilige maagden, die in de stille afzondering des kloosters, Hem een onophondelijk offer van zelfverloochening, van afzondering en van een gedurig gebed aanbiedt.

Bidt gij Hem ook voor mij, arme en goede landlieden, gij, die zoo rijk zijt in uwe gelukkige vergetelheid en in de beoefening uwer eenvoudige deugden. Hier is de God der armen, die in eene krib geboren werd, die,

bij zijne intrede in dit leven, zich bij voorkeur aan arme herders openbaarde. Bidt den goeden Herder voor zoo vele schapen, die door de ijdele vermaken der wereld medegesleept, afgedwaald zijn; bid Hem vooral voor mij, die zoo lang van den schaapstal verwijderd ben geweest, en die naauwelijks durf hopen daar binnen te treden.

Hoe gelukkig zou ik geweest zijn, als ik mij op deze wijze aan al die godvruchtige zielen had kunnen aanbevelen. Jesus wist het, en in die oogenblikken, waarin ik aan zijne voeten tranen van liefde stortte, en ik Hem al die verdiensten van die heilige communiën aanbood; o, dan gevoelde ik mijne liefde vuriger ontbranden, en ik hoorde, dat die Jesus, dien zij bezaten, ook tot mijn hart spreken zou.

Neen mijn vriend, ik zal u niet weigeren, hetgeen ik van zoo veel anderen heb gewenscht te verwerven; ik zal Hem over u spreken. Vereenig uwe vurige gebeden met de mijnen, en wanneer gij op uwe beurt Jesus

zult bezitten, bid dan ook voor mij, en vraag Hem bovenal voor uwen armen vriend eene genade, die ik zoo vurig wensch te verkrijgen; vraag voor mij de genade, dat mijn gebed steeds vol liefde zij, dat ik bidden moge met een levendig geloof, met diepen ootmoed en vol vertrouwen; vraag Hem nog veel meer voor mij, als gij het geluk zult hebben voor mij te communiceren.

tr
li
ke
ve
en
zi
V
d
v
d
st
h
v
d
h
h
e
n
o

Jesus in het heilig Sakrament des Altaars.

Ik wil hen niet zonder eten laten gaan, uit vrees, dat hun onderweg de krachten zouden ontbreken.

MATTH. XV, 32.

Schep moed, mijne ziel! heb vertrouwen; nader uwen Zaligmaker met liefde, want Hij-zelf noodigt u uit. Hij kent uwe bezwaren en Hij wil die verligten; Hij kent al uwe zwakheden en uwe gebreken, Hij wil die allen op zich nemen en er den last van dragen. Wat vreest gij? Hier is het niet meer de vreeselijke God, die in een wolk van vuur verschijnt, en midden door de schitterende stralen des vuurs een straal van zijne ongenaakbare heerlijkheid doet schitteren. Hier is geen schijn van grootheid, geen verblindende glans; de aarde zal onder zijne schreden niet beven, en de hemelen zullen voor zijne heerlijkheid verbaasd staan. O, kom en zie, hoe goed de God is, die u roept: Hij vertoont zich aan u onder den schijn van een stoffelijk voedsel,

ten einde beter in uw hart te dringen, om zich met u te vereenzelvigen. Kon hij zich op eene volmaakter wijze van zijne heerlijkheid ontdoen, en een voor u toegankelijker uiterlijk aannemen! Hij, die het eeuwig voedsel is der heiligen in den hemel, wil alvorens het voedsel der zondaren op de aarde worden.

Het is dat geheimzinnig brood, dat Hij wil, dat wij alle dagen van Hem zullen vragen. O onverklaarbaar wonder der groote goedheid van God! het grootste van alle wonderen des Almagtigen; wonder zijner onbegrijpelijke liefde voor de menschen!

Mijn God, op de aarde wildet Gij den zoon van Joseph genoemd zijn; Gij wildet door de menigte om gunsten gevraagd worden; Gij stondt toe dat de lamme en de blinde U naderden, en Gij liet de kleine kinderen tot U komen om hen te zegenen; toen waart Gij de Jesus van Nazareth en de Koning vol zachtmoedigheid; maar hoe zullen wij U in de heilige communie noemen, U, die onze spijs en

drank
onzer

Sch
met
de a
vroeg
gij he
gaat
vrou
hebb

De
tran
tran

Ik
duiz
mijn

en

zou

Gij

ver

dus

stel

mij

in

mij

int

ver

drank wordt, en U zelven tot voedse
onzer zielen aan ons geeft?

Schep dus moed, mijne ziel! nader
met vertrouwen. Beef niet terug voor
de afwijkingen uwer jeugd. Laat uw
vroegere wandel en de zonden, welke
gij heden beweent, u niet afschrikken. Gij
gaat immers tot Jesus, die de overspelige
vrouw niet veroordeelde en de berouw-
hebbende Magdalena hare zonden vergaf?

Doch, mijn God, geef mij dan ook
tranen, zoo als Magdalena stortte,
tranen van liefde en berouw.

Ik beken het, mijn God, ik ben het
duizendmaal onwaardig, dat Gij in
mijne ziel komt; maar, ik heb honger,
en in de dorre woestijn dezer wereld
zou ik van uitputting sterven, indien
Gij mij op mijn moeilijken weg niet
verlichtet en mij te eten gaaft. Geef
dus geen acht op mijne flauwe ge-
steltenis; neem mijne koelheid, noch
mijne zwakheid, noch mijne ellende
in aanmerking; maar bereid Gij zelf
mijn arm verblijf, neem daar uwen
intrek in, mijn God; want ver van U
verkwijnt, verdort mijne ziel.

God van oneindige barmhartigheid, milddadige en almogende God! Gij, die verkwistend zijt in uwe liefde ten opzichte van uw schepsel, o ik riep U van verre, en Gij waart reeds nabij mijn hart; ik heb uwe goddelijke woorden gehoord, ik heb mijn vertrouwen herkegen, en den nederigen Jesus in het heilig Sakrament des Altaars beter leeren kennen.

Mijne ziel springt op van vreugde: daar is Hij, ik ga spoedig mijnen dorst lesschen in de levende wateren zijner liefde, ik ga mij met den welbeminde van mijn hart vereenigen. Ik bezit op de aarde slechts een waren Vriend, slechts een Vriend, die opregt en getrouw aan mij gehecht is, en zie, deze Vriend komt zelf tot mij. Hoe lang hebt Gij mij naar u doen verlangen, o mijn God! wist Gij niet, dat ik U zocht? ach! hoe veel heb ik door uwe afwezigheid geleden! Kom dus, mijn eenige schat, mijn alles! kom en wees in dit leven het eenige goed en de eenige begeerte mijner ziel, om ook in eeuwigheid haar eenigst deel uit te maken.

Dit is Mijn Ligchaam.

Neemt en est, dit is mijn
Ligchaam, dat voor u gege-
ven is. Doet dit tot mijner
gedachtenis. LUC, XXII, 19.

O menschen ! gaat dat brood van liefde
niet met een ongeloovigen glimlach voor-
bij... Maar hoe is dat mogelijk ? — Hoe !
nu gij tot rijperen leeftijd gekomen zijt,
nu lacht gij medelijdend over de eenvou-
dige vragen, die gij als kind aan uwe moe-
der deedt ? En waarom ?... O, in den he-
mel zal u die vraag beantwoord worden,
mits gij op de aarde kinderen in het ge-
loof wilt blijven. Dan zult gij het zien, en
welligt zult ge dan verbaasd staan over
de eenvoudigheid van het geheim ; dan
zult gij zien, hoe inderdaad, het Lig-
chaam en Bloed, al de magt, al de eigen-
schappen, de geheele onmetelijkheid van
God besloten zijn onder de nederige ge-
daanten van dat brood, hetwelk echter
voor uwe zinnen onveranderd blijft.

— Maar hoe !... God !... Ja, inderdaad,
Hij, wiens heerlijkheid onverklaarbaar
is voor ons begrip ; wien de gedachte des

menschen niet kan bevatten; Hij, de on-
 doorgrondelijke, de oneindige, die alles
 vermag, alles kan; die van alle eeuw-
 heid het leven geeft aan alles wat bestaat;
 die koninkrijken en troonen, naar zijn be-
 lieven omverwerpt en ze weder oprigt;
 Hij, die het kleed des hemels verandert
 en over de verbolgen zee het gebied voert;
 die met een enkelen blik de aarde overziet,
 en de werelden in zijne matige hand
 houdt; God, de eenige *die is*, Hij... is
 daar; de oneindigheid kan hem niet be-
 vatten, en echter is Hij geheel in eene
 enkele graankorrel, in die kleine hos-
 tie, tusschen de vingers des priesters.
 Het is de mensch, die met eene godde-
 lijke magt bekleed, aan God zelf gebiedt
 zich daar geheel tegenwoordig te stellen,
 en God gehoorzaamt; en de mensch neemt
 zelf die H. Hostie en geeft dezelve aan
 een anderen mensch tot hulpmiddel zij-
 ner zwakheden. Zij komt in ons, zij daalt
 in ons hart, en wij, zwakke en armeschep-
 selen, bezitten in ons den Eeuwigen God
 geheel en al, dengenen, wien de engelen
 niet durven aanschouwen, voor wien
 hemel en aarde uit eerbied en vrees

zich nederbuigen, die door allen geloofd en aanbeden wordt.

Wie is dus in staat de oneindige liefde van God te beschrijven?... Wie kan de oneindigheid van zijne gangen meten, wanneer de Godheid hare ontoegankelijke woonstede verlaat en in onze zwakke, broze en ellendige harten nederdaalt?... 't Is waar, het gaat ons verstand te boven. Maar Hij, die van het hoogste der hemelen in eene krib en van de krib in het graf nederdaalde, behoeft voorzeker geene groote schrede in de vernederingen meer te doen, om zich zelven geheel onder de gedaante des broods te vernietigen.

Aan dit geheim te twijfelen, zou gelijk staan aan eene twijfeling aan de onseilbaarheid der Kerk, en door aldus op eene gewelddadige wijze, aan dit gebouw den grondslag te ontnemen, die haar staande houdt, (de eenheid); zou dit niet gelijk wezen aan eene geheele omwerping van al wat den mensch dierbaar en heilig is? Ja, Christus is in dit brood tegenwoordig, want zijn woord zelve verzekert het ons; Christus is in dit brood tegen-

woordig, of er bestaat geene zekerheid meer in het christendom; of onze godsdienst zou geene waarborg meer aanbieden voor hare leerstellingen, noch voor de regtvaardigheid van God, noch voor het geweten en de deugd. Christus is ongetwijfeld in dit brood tegenwoordig, of men zou aan alles, zelfs aan zijn eigen bestaan, moeten twijfelen.

O schuldige mensch, die uwe oogen gesloten houdt, omdat gij niet verlangt te zien! denk er wel aan, alvorens gij u vrijwillig in den afgrond van ellende dompelt.

Verre zij van mij, o God, alle ongeloofigheid, die mij tot het niet zou voeren. Hare gevolgen zijn onredelijk; zij leiden tot wanhoop, zij eindigen in een afgrijselijken afgrond, die nog ondoorgrondelijker is, o mijn God! dan uwe geheimen.

Indien wij dat alles niet begripen, geschiedt dit slechts, o God, omdat wij niets anders beminnen dan hetgeen aardsch is; wij oordeelen over U en uwe goddelijke eigenschappen volgens

ons beperkt begrip. Immers, als het uwe liefde ten opzichte der menschen geldt, zijt Gij tot alles in staat, dan kunt en vermoogt Gij alles!...

Mijn God, ik geloof zoo vast en nog sterker, dan wanneer mijne eigen oogen het zagen; want mijne oogen kunnen mij bedriegen en uw woord bedriegt mij niet.

Ik geloof, o mijn God, met een standvastig geloof, maar vermeerder mijn geïoof. Neen, ik zal niet weigeren dit brood te eten, want nimmer is mijn geloof sterker, dan wanneer ik daarmede gevoed ben.

O God, wees dan duizendmalen gedankt voor uwe oneidige liefde voor ons. Wees daarvoor geloofd, en geef ons, om U nog meer te kunnen loven en danken, die eeuwigheid, die nog niet lang genoeg zal zijn, om al uwe liefde te verheerlijken en te aanbidden.

Gij wilt het, o mijn God!

Ik dank U, goede
Jesus, eeuwige Herder,
omdat gij ons, arme en
ellendige ballingen, ge-
waardigd hebt met uw
dierbaar Ligchaam en
Bloed te spijsen, en ons
zelfs met uwen goddelij-
ken mond te noodigen
tot het ontvangen van
die heilige geheimen.

NAVOLG. B. 4. Hoofdst. 1.

Gij wilt het, o mijn God! dat de
mensch, dat door u geschapen wezen,
't welk nog de liefde der Serafijnen,
noch de schoonheid der engelen bezit,
noch op de reinheid der hemelen kan
roemen, in zich dengenen huisvest,
voor wien de Serafijnen, de Cheru-
binnen en al de zalige bewoners des
hemels eerbiedig nederknielen.

Maar, mijn God, de Serafijnen hou-
den niet op U hunne vurige liefde te
betoonen, en de mensch wordt het zoo
ras moede U te beminnen. De engelen
behouden hunne schitterende schoon-
heid, en de mensch heeft naauwelijks

eenige schreden op zijnen levensweg gedaan, of hem blijft niets over dan eene door de zonde besmette ziel en een door de driften misvormd gelaat. Het azuur des hemels blijft onveranderlijk voor uwe oogen, en de mensch durft zich vermeten in uwe tegenwoordigheid, — het kleed der onschuld, te bevleken en zich van uwe genade te berooven.

Maar wie is dan de mensch, o mijn God, dat Gij zijner indachtig zijt, en dat Gij hem, boven al uwe schepse-
len, uwe liefde betoont? Terwijl Gij over al het geschapene slechts uwe zegeningen verspreidt, hebt Gij den mensch niet alleen geschapen, omdat het uw vermaak was bij hem te wonen?....

En wat wilt gij dan doen, o mijn God, met dat hart, dat Gij zoo dringend van hem vraagt? Hebt Gij dan vergeten, dat daarin niets dan ondankbaarheid, ijdelheid en logens huisvesten? Welke eer kan daarvan op U terugkomen? Immers niets dan nieuwe verachting en nog grootere vernederingen?

Blijft Gij in uwe schitterende heerlijkheid, o mijn God, en laat de mensch zich in zijne ellende rondwentelen; laat hij zich met zijne tranen drenken, en in moeite en arbeid aan den ochtend van zijn leven het graf delven, dat hem in later dagen zal verzwelgen... Moet gij dan duizend dooden sterven, om hem de onsterfelijkheid te geven?

Doch wachten wij ons wel, om aldus het hart van God aan banden te willen leggen. Is zijne liefde dan ook niet een der grootste geheimen? Is Hij zelf niet het middelpunt, waarop, als in een onpeilbaren afgrond, alle geheimen van God uitloopen en zich verliezen?

Doorloop alle tijdperken der schepping, al de paden van den ontrouwen en Gods wetten overtredenden mensch; overweeg vervolgens de dertig jaren, die de God-mensch op de aarde heeft doorgebracht; dring, eindelijk, met uwen zwakken blik door tot die gelukkige verblijven, die voor hem zijn daargesteld en hem als eeuwig erfdeel zijn toegezegd. Doch toef een oogen-

blik.
moet
verb
verd
bren
pelg
scha
slech
voor
er
en e
wil
gen
wild
verl
zelf
om
te
is,
heic
in
men
sch
Go
alle
bev
tre

blik..... Ver van die gelukkige oevers, moet de mensch eerst in ballingschap verblijven; om dit oneindig geluk te verdienen, moet hij eerst eenige offers brengen, hij heeft eene moeilijke pelgrimsreis te voltrekken; die ballingschap, die in de gedachte van God slechts een dag is, is echter te lang voor zijne liefde. Verlangende om hem er de langwijligheid van te verkorten en er de bitterheden van te verzachten, wil Hij dien dag wet hem doorbrengen..... Hij weet, dat de mensch, al wilde hij zulks, zijn ontoegankelijk verblijf niet kan naderen; maar Hij zelf wil tot den mensch afdalen, en om ten zijnen opzigte nog vrijgeviger te zijn, dan Hij jegens zijne engelen is, zal Hij die in zijne tegenwoordigheid van liefde doen nederbuigen en in het stof knielen; maar voor den mensch, dat anders hoewel zoo schuldig schepsel, zal Hij met zijne geheele Godheid van den hemel afdalen, niet alleen om te naderen en zijne eerbewijzingen te ontvangen; maar Hij treedt het hart van dien mensch bin-

nen, Hij noodigt Hem op het gastmaal zijner liefde; Hij belooft hem duizend weldaden, en, ten einde hij zich nimmer van hem verwijderen zoude, bedreigt hij hem met zijne vreeselijkste straffen indien hij weigeren zou tot Hem te naderen.

Wat kunnen wij op dit alles antwoorden, o mijn God! wat kunnen wij anders doen, dan in het stof ons nederbuigen voor den afgrond uwer liefde; wat kunnen wij anders dan de verschrikkelijke onverschilligheid be- weenen van diegenen, die u nog niet willen beminnen; wat blijft ons anders over, dan dat wij u eene eeuwige liefde beloven, dat wij ons leven als de Serafijnen door de vlammen uwer on- eindige liefde laten verteren.

Eer en lof zij U toegebracht, mijn God, want Gij hebt den mensch met eene onverklaarbare liefde bemind, eer en lof zij U toegebracht, want het heeft U behaagd verkwistend voor hem te we- zen. Aldus wilt Gij het, mijn God.

In
bezi
zijn
minn
aang
ger,
door
werp
Be
Sene
bezi
in d
dend
zij
lige
met
H
lige
dat
eene

Het verlangen naar de H. Communie.

Gelijk een dorstig hert
zoekt naar de waterbron-
nen, aldus verlangt mijne
ziel naar U, o mijn God!
Ps. XLI, 2.

Indien onze verlangens zich tot het bezit van den Oneindige uitstrekken, zijn zij uiterst werkzaam in eene be-
minnende ziel; zij wordt onophoudelijk aangespoord door een geestelijken hon-
ger, die steeds heviger wordt en slechts door het bezit van het beminde voor-
werp kan gestild worden.

Beschouw eene heilige Catharina van Senen, die, door verlangen naar het bezit van haren hemelschen Broidegom in de heilige Communie verteerd wor-
dende, zichtbaar verkwijnt, wanneer zij slechts eenige dagen van die hei-
lige zielspijs beroofd is, als of zij slechts met Jesus en door Jesus kon leven.

Hoor naar de woorden van de hei-
lige Theresia, die zelve ons verzekert,
dat zij zich door duizend zwaarden
eenen weg zou hebben gebaad, dat zij

duizendmalen den dood zou hebben getrotseerd, om tot dit Gastmaal der Engelen te naderen, waar haar Welbeminde zich aan haar in de heilige Communie mededeelde.

Overwegen wij nogmaals, hoe de H. Magdalena de Pazzi van hare teederste kindsheid af door dit verlangen vervuld was. Toen het haar, wegens haren kinderlijken leeftijd, nog niet vergund was te communiceren, naderde zij hare moeder of degenen, die het geluk hadden, om zich met dit goddelijk vleesch te voeden, en kon dan, zoo lang zij daar bleven, de plaats niet verlaten, welke haar met onuitsprekelijke wellust vervulde. Deze heilige, die van liefde tot Jesus doordrongen was, heeft slechts daarom het klooster, dat zij door haar voorbeeldig leven met een geur van heiligheid vervulde, gekozen, omdat zij wist, dat de geestelijke zusters aldaar dagelijks communiceerden.

Wat toch zou ons in dit alles kunnen verwonderen? De koninklijke profeet die, niet zoo gelukkig als wij,

slee
bin
reg
der
tot
nie
ik
ver
vre
len
is,
Ta
stel
min
ver
ten
ver
sch
mu
vun
de
wil
en
sch

slechts den tempel des Heeren mogt binnentreden, zonder ooit het voorregt te smaken, zoo als wij, tempels der godheid te worden, zeide immers, tot God: *Het dorstig hert verlangt niet vuriger naar de waterbronnen dan ik naar U verlang, o mijn God!* en verder: *Mijne ziel was vervuld met vreugde, toen mij gezegd is: Wij zullen het huis des Heeren binnengaan.*

Het verlangen om te communiceren is, bij de nadering tot de heilige Tafel, eene aan God behagelijke gestellenis. Het is de zachte overeenstemming met een Vriend, die zelf zoo verlangend is, om onze harten te bezitten, dat Hij gezegd heeft, dat het zijn vermaak is bij de kinderen der menschen te verblijven.

Dit verlangen naar de heilige communie is bij eenige heiligen zulk een vurig gebed geweest, dat God somtijds de gewone wetten der natuur heeft willen overschrijden, om hen te betoonen en toe te staan, hetgeen zijne liefde niet scheen te kunnen weigeren.

Op zulke voorregten, welke God

slechts door eene bijzondere gunst schenkt aan de godminnende zielen, die vervuld zijn met een levendig geloof en in diepen ootmoed des harten tot Hem komen, mogen wij echter geene aanspraak maken; maar ook wij moeten met vurigheid en ijver daarnaar trachten; want wanneer wij vurig verlangen te communiceren, dan verlangen wij naar het grootste goed, waarnaar wij in dit leven kunnen dingen. Laat ons dus een heilig verlangen hebben naar deze goddelijke spijs, dan zullen wij, die altijd onder het getal der armen gerekend worden, omdat wij altijd honger hebben, door eene goddelijke kracht worden verzadigd; terwijl de trotsche rijkaard, die naar deze liefdespijs niet reikhalst, in droefheid en in behoefte zal voortleven. Laat ons verlangen, want de heilige verlangens hebben vleugelen, die hen onder de engelen, tot in het hart van God zelve, voeren.

dil
wij
vo
en
oo
be
ee
H
ni
Je
ge
zi
bi
lij

m
m

Geestelijke Communie.

Mijn hart wenscht met
U vereenigd te worden.
Geef U aan mij en ik
ben rijk genoeg, want
buiten U is geen troost.
Ik kan zonder U niet
zijn, noch leven zonder
door U bezocht te worden.
NAVOLG. B. IV, H. 3.

Voor de godvruchtige ziel, die zich
dikwerf met haren God op de innigste
wijze in de heilige communie vereenigt,
voor haar, die Jesus opregt bemint
en door Jesus, haar eenigst goed,
ook innig bemind wordt, o hoe grootte
berooving is het voor haar, eene
eenige communie te moeten derven!
Hoe vele en bittere tranen stort zij
niet, als zij in het H. Offer der Mis
Jesus zich ziet mededeelen aan de
geloovigen, als zij Hem voorbij zich
ziet gaan, maar Hij hare woning niet
binnentreedt; o hoe droevig en pijn-
lijk is deze oogenblik.

Doch waarover zou ik mij beklagen,
mijn God?... Ben ik niet vervuld
met ellende en zwakheden? Waarom

kan ik dan verlangen U eene zoo onwaardige woonplaats te geven? Neen *ik ben niet waardig, dat Gij in mijne ziel komt*; ik heb geene woning gereed, om U te ontvangen; ik bezit noch geloof, noch ootmoed, noch zuiverheid, noch liefde genoeg; ik bezit nog geene onthechting genoeg van al het aardse, gelijk Gij dat verlangt; ik bezit nog de volkomene onderwerping niet, die Gij van mij vordert; ik ben nog niet genoeg bereid tot opofferingen en liefdebewijzen, die Gij van mij vraagt; in mij is niets, mijn God, er heerscht slechts armoede, behoefte en volslagen gebrek, en bij dit alles voegt zich nog de verschrikkelijke herinnering van zonden. Neen, kom niet, mijn God, treedt die woning niet binnen, alvorens zij beter bereid is, *ik ben niet waardig U te ontvangen.*

Evenwel, mijn God, gij zijt mijn leven, en ik ben-behoefstig.... Ik verlang naar uw brood, en indien Gij mij, zonder dat ik daardoor versterkt ben, wegzendt, zal ik van uitputting

op den weg door de woestijn des levens bezwijken. Neen, ik ben niet waardig aan de tafel uwer kinderen plaats te nemen; maar, Heer, *indien men het brood der kinderen niet voor de honden moet werpen, geeft men echter dezen de brokkelingen, die van de tafel hunner meesters vallen.* Mijne broeders, die heden het geluk smaakten aan uw heerlijk gastmaal te mogen aanzitten, hebben in dezen oogenblik alles in overvloed. Ach! geef mij een weinig van die brokkelingen van die kostelijke spijs, die zij met zooveel geluk nuttigen; laat uit hunne harten, die U bezitten, in mijn arm, behoeftig, zoo onwaardig hart, eenige godvruchtige gedachten, eenige oefeningen van liefde binnendringen. Zegen het, dat arme hart, o mijn God, dat voortaan niet meer wil zondigen, dat voortaan U alleen wil beminnen en U niets meer wil weigeren. Beziel het met uwen geest, versterk het door uwe genade, prent daarin de diepe herinnering zijner ellende en uwer barmhertigheden, verlicht het in de duisternissen

die het omgeven, boezem het liefde in voor de wederwaardigheden des levens, doe het de kruisen beminnen, die het U behaagt, over te zenden. Verteer door het vuur uwer liefde elke neiging, die niet met uwen wil overeenkomt, en eindelijk ontruk aan dat hart alles, wat nog niet door eene brandende liefde voor U vervuld is. Ik verlang naar U, o mijn God, omdat Gij alleen mijn eenigst goed zijt; en tot wien zou ik gaan? *Gij immers hebt alleen de woorden des eeuwigen levens.* Maar als ik het geluk heb gehad U te ontvangen, herinner ik mij, o mijn God, dat Gij dikwijls gevraagd hebt, of ik na zoo vele weldaden U meer bemin dan de anderen; toen antwoordde ik met een levendig geloof op die voor mij zoo zoete woorden; ik betuigde U mijne liefde, en echter ben ik dikwerf te kort gebleven in mijne gehechtheid aan U; en in plaats van U meer te beminnen, heb ik U dikwerf vergramd; daarom is het, mijn God, dat Gij heden met regt weigert uwen intrek

bij mij te nemen. Maar wees hier mijne sterkte, en ik betuig het U uit den grond van mijn hart, ik zal u dienen, wat het mij moge kosten; om U zal ik de vernederingen, de verachting en de beproevingen beminnen. In mijn hart zal niets meer gevonden worden, dat niet van liefde voor U vervuld is; niets zal mij te zwaar, geene opoffering te groot zijn. U beminnen en lijden; ... het kruis en eene groote liefde... Hoe meer beproevingen, hoe meer liefde. In deze geestelijke communie vraag ik U, mijn God, een geheel nieuw hart, een hart naar het uwe, dat slechts door U, voor U en zoo als Gij bemint. Ik vraag U dien levendmakenden geest, die uwe ware kinderen bezielt, een leven van liefde, van edelmoedige zelfopoffering, ik wensch geheel in u te leven, opdat ik in waarheid zegge moge, o mijn God:

Ik leef, maar niet ik, Jesus Christus leeft in mij.

die het omgeven, boezem het liefde in voor de wederwaardigheden des levens, doe het de kruisen beminnen, die het U behaagt, over te zenden. Verteer door het vuur uwer liefde elke neiging, die niet met uwen wil overeenkomt, en eindelijk ontruk aan dat hart alles, wat nog niet door eene brandende liefde voor U vervuld is. Ik verlang naar U, o mijn God, omdat Gij alleen mijn eenigst goed zijt; en tot wien zou ik gaan? *Gij immers hebt alleen de woorden des eeuwigen levens.* Maar als ik het geluk heb gehad U te ontvangen, herinner ik mij, o mijn God, dat Gij dikwijls gevraagd hebt, of ik na zoo vele weldaden U meer bemin dan de anderen; toen antwoordde ik met een levendig geloof op die voor mij zoo zoete woorden; ik betuigde U mijne liefde, en echter ben ik dikwerf te kort gebleven in mijne gehechtheid aan U; en in plaats van U meer te beminnen, heb ik U dikwerf vergramd; daarom is het, mijn God, dat Gij heden met regt weigert uwen intrek

bij mij te nemen. Maar wees hier mijne sterkte, en ik betuig het U uit den grond van mijn hart, ik zal u dienen, wat het mij moge kosten; om U zal ik de vernederingen, de verachting en de beproevingen beminnen. In mijn hart zal niets meer gevonden worden, dat niet van liefde voor U vervuld is; niets zal mij te zwaar, geene opoffering te groot zijn. U beminnen en lijden; ... het kruis en eene groote liefde... Hoe meer beproevingen, hoe meer liefde. In deze geestelijke communie vraag ik U, mijn God, een geheel nieuw hart, een hart naar het uwe, dat slechts door U, voor U en zoo als Gij bemint. Ik vraag U dien levendmakenden geest, die uwe ware kinderen bezielt, een leven van liefde, van edelmoedige zelfopoffering, ik wensch geheel in u te leven, opdat ik in waarheid zegge moge, o mijn God:

Ik leef, maar niet ik, Jesus Christus leeft in mij.

die het omgeven, boezem het liefde in voor de wederwaardigheden des levens, doe het de kruisen beminnen, die het U behaagt, over te zenden. Verteer door het vuur uwer liefde elke neiging, die niet met uwen wil overeenkomt, en eindelijk ontruk aan dat hart alles, wat nog niet door eene brandende liefde voor U vervuld is. Ik verlang naar U, o mijn God, omdat Gij alleen mijn eenigst goed zijt; en tot wien zou ik gaan? *Gij immers hebt alleen de woorden des eeuwigen levens.* Maar als ik het geluk heb gehad U te ontvangen, herinner ik mij, o mijn God, dat Gij dikwijls gevraagd hebt, of ik na zoo vele weldaden U meer bemin dan de anderen; toen antwoordde ik met een levendig geloof op die voor mij zoo zoete woorden; ik betuigde U mijne liefde, en echter ben ik dikwerf te kort gebleven in mijne gehechtheid aan U; en in plaats van U meer te beminnen, heb ik U dikwerf vergramd; daarom is het, mijn God, dat Gij heden met regt weigert uwen intrek

bij mij te nemen. Maar wees hier mijne sterkte, en ik betuig het U uit den grond van mijn hart, ik zal u dienen, wat het mij moge kosten; om U zal ik de vernederingen, de verachting en de beproevingen beminnen. In mijn hart zal niets meer gevonden worden, dat niet van liefde voor U vervuld is; niets zal mij te zwaar, geene opoffering te groot zijn. U beminnen en lijden;... het kruis en eene groote liefde... Hoe meer beproevingen, hoe meer liefde. In deze geestelijke communie vraag ik U, mijn God, een geheel nieuw hart, een hart naar het uwe, dat slechts door U, voor U en zoo als Gij bemint. Ik vraag U dien levendmakenden geest, die uwe ware kinderen bezielt, een leven van liefde, van edelmoedige zelfopoffering, ik wensch geheel in u te leven, opdat ik in waarheid zegge moge, o mijn God:

Ik leef, maar niet ik, Jesus Christus leeft in mij.

De avond na eenen Communiedag.

O heilige Offerande,
die ons de deur des he-
mels opent! versterk ons
en help ons tegen de
vijanden, die ons van
alle kanten omringen.

Get. van het H. Sacr.

Twaalf uren, o mijn God, zijn we-
derom voorbijgegaan in wereldsche
beslommering en tijdelijke zaken!
Twaalf uren... O, mogt er niet een zijn
geweest, dat mij van uwe liefde heeft
berooft. Hoe ijdel klonken mij echter
onze woorden! Hoe weinig beduidend,
hoe nietig en nutteloos waren al die
gesprekken, hoe weinig waren die
pligtplegingen in staat, om mijn hart
te verlevendigen. Waar waart Gij toch,
mijn God, toen eene vluchtige gedachte
mijn dien Jesus te binnen bragt, die
mij des morgens zijne woorden van

vrede deed hooren, mij met liefkozingen en vertroosting en overlaadde? Hoe moeilijk is de taak, die Gij ons oplegt; hoe hard valt de omgang met eene wereld, die zoo weinig van uwe liefde spreekt; hoe vermoeijend zijn voor eene vrome ziel die slechts verlangt om door het gebed met U te spreken, de verpligtingen, die zij oplegt! Zullen wij nog lang, o mijn God, aan zoo vele overtollige zorgen moeten denken? Waarom legt Gij het ons als een pligt op, om voor onze tijdelijke belangen te zorgen? Waarom is ons leven een gedurige arbeid? Waarom worden onze handen door zoo vele ijdele zaken gebonden, zij die zich zoo moeilijk tot u verheffen!

Vergeving, mijn God, voor al hetgeen vandaag niet is geheiligd geweest met het enkele inzicht, om aan uwen heiligen wil te gehoorzamen; vergeving voor elke zondige neiging, die in mijn hart mogt zijn ontstaan; vergeving, duizendmaal vergeving! Wij zijn zulke arme, zulke onstandvastige, met zulke onbegrijpelijke zwakheden

vervulde schepselen, o mijn God; wij zijn zoo geneigd om het kwade te doen, wij vallen zoo ligtelijk. O blijf dus, blijf altijd, o God! dan alleen zijn onze harten sterk; dan eerst moedig en van liefde brandende, als zij uwe tegenwoordigheid gevoelen. Leef Gij alleen in onze tijdelijke bezigheden, heilig en bestier die; dat zij door uwen geest geleid worden; dat het aandenken aan U er het beweegrad en het middelpunt van uitmaken. Ja, mijn God, ik wil niets doen, dan met het eenig doel, om den aanbiddelijken wil uwer voorzienigheid en uwer wijsheid te vervullen.

Maar nu wil ik dit laatste uur van den dag, dat uur van rust, welke door de dwaze in vermaken wordt doorgebracht, aan U wijden, gelijk ik het eerste uur aan U gewijd heb. Een dag, in vermoedende tijdelijke beslommeringen doorgebracht, is genoeg. Want Gij weet het, o mijn God, de stralen der zon waren brandend, het onweder deed zich in de verte hooren, en de vijand waakte; hij moest onophoudelijk

bestreden worden. De uur van rust behoort mij, ik wijd het U geheel toe, o mijn God. Mijne ziel vraagt U een oogenblik kalmte. Geene bezigheden meer; ik wil de arme ziel, die Gij dezen morgen hebt bezocht en door U geheel vervuld werd, vrij van alle banden, in uwe tegenwoordigheid stellen. In dit uur moeten mij slechts gedachten van vrede, van dankzegging en liefde bezielen. Ja, mijn God, ik wil U nogmaals eene onoverwinnelijke gehechtheid betuigen; ik wil U altijd, elk oogenblik mijns levens beminnen; ik wil U, ten spijt der wereld en ondanks alles beminnen. O! wees daarvoor gedankt! want het is van U, dat mij dit verlangen komt. Wees nogmaals, wees duizendmaal gedankt, dat het U behaagd heeft dezen morgen mijne nederige woning te bezoeken. Gij kent de stormen, waaraan het broze gebouw mijner deugden zou blootgesteld zijn, en het heeft U behaagd dit te behoeden en te vereenigen. Ik leg er hier de ootmoedige belijdenis van af. O mijn God: zonder U zou ik aan de

stormen des onweders niet hebben kunnen wederstaan.

O! morgen... morgen bij mijn ontwaken, wil ik nogmaals mij voor uwe voeten werpen. Ik wil opnieuw aan uwe heilige woontenten kloppen..... Ik heb nieuwe behoeften voor U bloot te leggen. Ik wil U nogmaals dat brood der liefde vragen, dat rust geeft na de vermoeijenissen, en voor de reis versterkt. Alzoo zullen de dagen voorbij snellen, en indien, in uwe barmhartigheid, het U behaagt mij altijd te bewaren; indien Gij mijne ziel steeds met uw goddelijk voedsel blijft spijzen, even als Gij dagelijks aan elken grassehent den verfrisschenden dauw geeft, zal ik elken dag door U gespijsd zijnde, tot op den laatsten dag mijns levens uwe liefde en goedheid prijzen; dan zal die dag, waarop ik hoop U als teerspijs voor de eeuwigheid te ontvangen, voor mij een dag van vreugde zijn.

Zoete vereeniging van den christen met zijn God, hoe veel moed schenkt gij in dit aardse jammerdal, in dit ballingschap van zorgen en bekommering

Het voornemen.

Uw Wil geschiede op de
aarde als in den hemel.

MATH. VI, 10.

Verdiept in de overweging van de onuitsprekelijke goedheid voor mij, en mijnen dank betuigende voor de onuitputtelijke milddadigheid van Jesus, smeeke ik Hem op zekeren dag, waarop ik het geluk had gesmaakt Hem in de heilige communie te ontvangen, dat Hij in mij een voornemen zou opwekken, hetwelk Hem aangenaam zou zijn; want ik moest mij zelven verwijten, dat ik in mijn geheel leven niets had geofferd, dat niet vervuld was met eigenliefde of geleid werd door menschelijke en aardsche inzichten. Kunt gij nu begrijpen, wat God mij in het binnenste mijner ziel zeide? Kunt gij het voornemen beseffen, dat toen door zijne goddelijke ingeving in mij ontstond? Ach! hoe ver gaat de mensch dikwerf zoeken, hetgeen hij zoo nabij zich zou kunnen vinden!

Er is een offer, dat bovenal aan God behaagt, en hetwelk wij echter, door ijdel en schijn verblind, onophou-

delijk van ons afstooten, een offer dat het eerste moest zijn, wat wij Hem brengen, zonder welk al onze andere offers in de oogen van God hunne verdiensten verliezen; laten wij het niet vergeten, het bestaat in het geduldig verduren der onaangenaamheden en der tegenspoeden, die God ons in ons tijdelijk bestaan oplegt; met andere woorden, het bestaat in eene volkomen onderwerping aan zijn heiligen wil, in de getrouwheid en het inzicht, dat wij hebben, om Hem te behagen, met hoe veel tegenzin wij die bezigheden ook verrigten, hoe zeer wij tot de gemakken en de genoegens des levens ook geneigd mogen zijn.

Dit voornemen maak ik, o mijn God, omdat het U behaagt; ik wil hier op aarde uwen heiligen wil volbrengen, en niets meer. Ik wil datgene doen, wat de heiligen in elke betrekking des levens gedaan hebben; ik wil in dit leven niets anders doen, dan wat U welgevallig is, en waartoe ik geroepen ben, om gedurende de gansche eeuwigheid te doen.

Wanneer gij o mijn God, door de heilige communie in ons hart uwen intrek neemt, laat ons daar dan gelijk met U binnentreden; opdat wij mogen leeren U te kennen; want met onze geneigdheid tot het kwaad, met onze begoochelingen en onze dwalingen, kunnen wij niets goeds doen, indien Gij zelf den weg niet aanwijst, dien wij moeten inslaan.

O mijn God, ik wil het aan al mijne broeders zeggen: hoe kloekmoedig is men, als men alles doet ter liefde van U, en het is wederom aan uwe heilige Tafel, dat wij die liefde putten; het is daar alléén, dat wij het middel vinden om al onze handelingen te heiligen; het is daar, dat wij leeren, hoe wij onze pligten moeten vervullen; het is daar, dat wij onze afkeerigheid voor de pligten van onzen staat leeren overwinnen; in één woord, het is daar, dat wij uwen wil leeren volbrengen en alle kracht en liefde verzamelen.

Dit alles is te weinig voor het
geluk van te Communiceren.

Ik dank U, goede Jesus,
eeuwige Herder en Voeder der
zielen, omdat Gij ons, arme
en ellendige ballingen, gewaar-
digd hebt met uw dierbaar Lig-
chaam en Bloed te spijzen en
zelfs met uwen goddelijken
mond ons te noodigen tot het
ontvangen van die heilige ge-
heimen.

NAVOLG. B. IV, HOOFDST. I,

DE DIENAAR.

Mijn God, ziedaar reeds eenige da-
gen, ik zal moeten zeggen, misschien
alle dagen, die ik in de ontberingen
en in het strijden doorbreng, welke
diegenen moeten ondergaan, die U
volgen.

Als reiziger heb ik de wereld in alle rigtingen doorkruist, en op verscheidene plaatsen al de onstuimigheid der stormen, die mijne ziel aanvielen, ondervonden.

Dikwerf was mijne kleeding van zweet doorweekt, daar ik genoodzaakt was in de brandende luchtstreek te verblijven; en dikwerf zette ik mij bij het ondergaan der zon op de grenssteen des wegs neder, uitgeput als ik was door de vermoeijenissen des daags.

Dikwerf waagde ik de aanvechttingen te tellen, waarmede ik te strijden had, en zij kwamen mij even talrijk voor als de voetstappen, die ik had gedaan.

Ik zag de jonge en vol levenslust zijnde wereldlingen naar hunne feesten snellen; voor hen uit zag ik in de verte hunne schitterende voorportalen, die zich voor hunne schouwspelen openden; ik hoorde hunne vreugdezangen, ik hoorde hunne wereldsche muziek: en altijd aan U alleen denkende, o mijn God, ging ik met het hoofd afgewend voorbij; dikwerf verhaastte ik mijne schreden,

want ik gevoelde dat ik wankelde; ik vlugtte, want mijne ziel gebood mij de vlugt; en ik ging al mijn geluk zoeken in de stilte uwer tempels, die eenzaam en verlaten van allen waren.

Op vele plaatsen zag ik den onge-loovige met mijn geloof spotten; de onverschillige behandelde mij met ver-achting, de waanwijze rangschikte mij, uithoofde van mijn geloof, onder de dommen en de eenvoudigen, en de jonge wellusteling wierp, uit haat tegen de zuiverheid die Gij hebt bevolen, onzuivere beelden en de schandelijke woorden zijner bedorvenheid op mijnen weg; op een anderen tijd durfde hij, als een gelukkig genoodigde, mij vrolijk zijn vergulden beker aanbieden; vervolgens noodigde hij mij op zijne feesten, en mijne standvastige weigering vergold hij met zijne wraak en zijnen haat. Maar wat won de booze er bij, dat hij mij dwong om zijne buitensporigheden toe te lagchen? Wat won hij er bij, door voor mijne oogen zijne afschuwelijke platen en schilderstukken te vertoonen, en in mijne ooren al de

woorden van den smadelijken wellust te doen weërgalmen : Gij weet het, o mijn God, mijn hart bleef aan die plaats niet geboeid ; het bevond zich in den hemel, het wierp zich aan uwe voeten, en vroeg U, zijne liefde betuigende, het te verdedigen tegen de aanvallen zijner vijanden.

Op het land zag ik hunne heerlijke buitenplaatsen, die plaatsen waar zij van hunne vermoeijenissen uitrustten ; ik zag prachtige voorportalen, versierd met schandelijke beelden, en onder de rijke tentoonspreiding des overvloeds, ontwaarde ik al de inrigtingen voor het vermaak ; doch dan wendde mijn blik zich af, en mijne gedachte rigtte zich nogmaals naar den hemel.

Hoe veel zelfopofferingen, hoe veel strijd, hoe veel tegenzin, moest ik overwinnen, hoe veel ontberingen moest ik mij getroosten, als ik mijne levensgezellen, van gelijken ouderdom als ik, zich den geheelen dag in het vermaak zag baden en, des nachts in welriekende geuren en van bloemen omringd zag insluimeren ! en ik, altijd

getrouw, o mijn God, hechtte mij slechts aan U, ik zocht altijd de verlaten wegen, die naar uwe tempels leiden; mijne liefste bezigheid was het gebed; wat zult Gij mij, mijn God, tot schadevergoeding van dit alles geven?

JESUS.

Ik vergeef u uwe vermetele vraag, wil gij mij die met kinderlijke eenvoudigheid doet, die mij nooit kan mishagen. Maar vooreerst, mijn zoon, schep moed, want indien gij het koninkrijk des hemels waardig wilt zijn, moet gij nimmer achterwaarts zien. Indien gij eeuwen lang in strijd en beproevingen hadt doorgebracht, zoudt gij dan geloo- ven een genoegzamen prijs daarvoor te kunnen aanbieden? Geloofst gij, dat gij uwe bedrevene zonden zoudt kunnen vrijkoopen door een geheel leven van zelfopoffering en vermoeienis? Toen gij afgedwaald waart, heb ik dagen en jaren mij vermoeid met u te zoeken en in den schaapestal terug te brengen! Overweeg eens, wat mijne

dienaren, die mijne heerlijkheid zijn ingegaan, gedaan hebben. En zoudt gij denken, dat ik allen met zoo veel gunsten heb overladen, als ik u heb bewezen. Er zijn er, die, niettegenstaande zij mij nooit door eenige zonden hebben vergramd, echter hun geheel leven in zelfopoffering en in alle beproevingen hebben doorgebracht, en echter waren velen van hen beroofd van het Sakrament van Liefde, om hunne krachten te herstellen. En, hebt gij dan nog niet begrepen, dat de vermaken der wereld bedriegelijk zijn, dat al de bedwelming waarin zij den mensch dompelen, aan de ziel niets anders verschaft, dan oorust en wroeging? Ach, indien gij wist, hoe vele bittere tranen zij storten, omdat zij die aan mijne voeten niet willen weenen! indien gij wist, hoe vele pijnlijke uren zij doorbrengen, omdat zij geen deel willen nemen aan de uren van vrede, die men in mijne tabernakelen slijt! indien gij den alsem kendet, mijn zoon, die zij uit den vreugdebeker moeten drinken!... en in hun

laatste uur, wanneer mijn blik hen eensklaps uit hunne lange onverschilligheid doet ontwaken, als mijn vergramde arm met al zijne zwaarte op hunnen doodstrijd zal drukken, o! indien gij wist, wat dan in hunne ziel omgaat!

Ga, mijn zoon, gij hebt mij niets meer te vragen, want met u mijne genade te schenken, heb ik u alles gegeven. Verdubbel dus uwe offers, want ik verlang dat uw leven eene gedurige beproeving zij. Immers, daar ik u veel heb geschonken, heb ik regt veel van u te vragen.

Antwoord mij nogmaals, mijn zoon, hebt gij al degenen opgeteld, die ik op aarde aan mijne Tafel toelaat en al degenen die er van zijn buitengesloten? Waar vindt gij het grootste aantal? Welnu! mijn zoon, indien deze goede vrienden, voor welke ik zelf een zoo gemeenzame en vertroostende Vriend ben, indien ik deze gelukkig bevoorregten, die in de gastzaal binnentreden, boven zoo veel anderen verkies, overweeg dan eens uw geluk,

daar gij met hen het brood van liefde deelt, wijl gij met hen uwē dorst lescht aan die heilige bron, waaruit ik mijn uitverkorenen laaf.

Er zijn geen offers, mijn zoon, die men niet gaarne moet brengen voor het geluk eener communie. Noch den duur van alle verloopene eeuwen, noch van die welke aanstaande zijn, zelfs eene geheele eeuwigheid niet, zouden, al moest elk oogenblik door ontbering gekenmerkt worden, een genoegzamen prijs zijn voor het geluk van eene enkele communie.

Vraag mij dus niet, wat ik u kan geven, want ik heb u niets meer kunnen geven: ik heb mij geheel aan u gegeven; ik ben uw hart binnengetreden op den dag en op het uur, dat gij het verlangdet; ik heb daar zoo dikwerf mijn intrek genomen.

DE DIENAAR.

Het is genoeg, Heer: uwe woorden doen mijne tranen vloeijen; want, ik gevoel het, ik ben met uwe weldaden

en door uwe onvermoeide liefde overladen. Ach! het is genoeg. Ik besef wat ik U schuldig ben en hoe ik boven zoo veel anderen met oneindige weldaden door U ben bevoorregt. O! laat mij immer aan uwe genade deelachtig zijn, en handel daarna met mij, zoo als het U behaagt; laat mij altijd vrijen toegang tot uw heiligdom hebben, laat ik mij altijd met U mogen vereenigen; verdubbel dan, indien Gij het goedvindt, de offers, verdubbel de beproevingen, maak den strijd menigvuldiger. Dat de wereld mij met verachting beschouwe; dat de booze mij met zijnen haat vervolge; dat ik een altijddurend offer zij, 't geen door uwe liefde in een steeds nieuw ontbrandend vuur van marteling wordt verteerd; doe met mij, o mijn God, al wat U behaagt... maar laat mij altijd aan uw Gastmaal aanzitten. Neen, ik verlang niet naar hunne voorgewende genoegens, indien ik daarvoor van uwe H. Tafel moet verstoken worden; en, mijn God, hier ben ik wel genoodzaakt het te bekennen; ik

ben somtijds door hunne feestzalen
gegaan, somtijds trad ik hunne rijke
en prachtige woningen binnen, en
altijd vond ik er smart en droefheid.
Neen, het waar geluk is niet te vin-
den dan bij U, o mijn God! U alleen
wil ik mijn geheel leven beminnen, U
alleen, en anders niets... niets... dan
liefde en zelfopoffering.

Hoe zwak ben ik nog; hoe gering
zijn mijne ontberingen! Ach, hoe
weinig kan ik U aanbieden! Vermeer-
der mijnen moed en word het niet
moede, o mijn God, mij kracht te
geven. Dat elke aanbreekende dag mij
moediger en liefdevoller doe ontwaken.

O! hoe schoon is de natuur in den
morgenstond! De hemelen verkondigen
Gods heerlijkheid! Met hoe veel leven
en liefde zijn alle geschapen wezens
vervuld, als ik mij met mijnen God
moet vereenigen!

Het is waar, een geheel leven van
ontbering en strijd is te weinig voor
het geluk van Jesus in de communie
te ontvangen.

Herinnering eener Communie.

Hoe groot, Heer, is uwe
goedheid, die Gij betoont
aan hen, die U vreezen.
Ps. xxx. 20.

Op een schoonen morgen, bij het
opkomen der zon, begaf ik mij naar
eene afgelegen kapel, alwaar de hei-
lige Mis zou opgedragen worden. Mijn
hart was vervuld met heilige verlan-
gens, in mijne ziel heerschte kalmte
en rust. De zon kwam helder en
schitterend aan den gezigteinder te
voorschijn, de geheele natuur sprak
mij van liefde bij haar ontwaken;
want, op mijnen weg. zeide ik tot
alle schepselen, aan den liefelijken
geur der bloemen, aan de insecten,
die ik onder mijne schreden vertrap-

te, aan de lucht die ik inademde, ik zeide aan alles, dat mij van God sprak, dat Hij alleen mijne eenige liefde bezat, dat Hij alleen de vreugde mijns harten uitmaakte; o, ik zeide nog veel meer, want ik ging mij met Hem in de heilige communie vereenigen, en alle wezens wisten het en allen riepen mij toe, Hem hunne zegeningen en dankbetuiging toe te brengen.

In deze gedachten voortgaande, ontwaarde ik op mijnen weg naast mij eene jonge dochter, die ik kende.

Met welk eene vurige liefde was Hermina vervuld, zij, die zich elken dag met haren Jesus vereenigde. Ik wilde haar in hare heilige ingetogenheid niet storen, daar zij zich tot het ontvangen van haren Jesus voorbereidde; evenwel durfde ik haar naderen, en haar zeggen, dat zij mijner zou gedenken, als zij Jesus zou bezitten. Een engelachtige glimlach speelde om haar lippen; zij beloofde het mij, en haar voorbijgaande, had ik het geluk aan God al hare heilige ver-

8.

langens, hare zuivere liefde en godsvrucht op te offeren, en ik smaakte ook de voldoening, om naast haar aan de heilige Tafel te mogen aanzitten. De godsvrucht van Hermina had mij een weinig verwarmd, en op dien dag zeide ik veel, zeer veel tot Jesus.

Liefelijke godsdienst, godsdienst van liefde, hoe veel en welke onuitsprekelijke zoetigheid bezit gij voor de godvreezende ziel, die, zich boven het aardsche verheffende, haar geluk in haar geloof stelt en geen ander genoegen kent dan zich met God te vereenigen.

Kom wonen onder Mijn dak.

Uw beminde is zoodanig dat Hij geen mededinger dulden kan. Hij wil uw hart geheel alleen bezitten en zich daarin plaatsen als een koning op zijn troon.

NAVOLG. B. II, H. x.

Mijn God, dit hart waarin Gij wilt wonen, behoort U toe. Door uwe genade beschijnt Gij die zwakke wohntente voor de haar dreigende stormen; zij is arm, maar het heeft U behaagd haar te zegenen, het heeft U zelfs behaagd, daarin zoo dikwerf te rusten, dat het uwe rustplaats, uw dagelijksch verblijf is geworden. Kom dus, o mijn God, en neem er uwe plaats in. Haast U, want degene, dien Gij bemint, is behoeftig; hij heeft honger, hij is ziek; kom, geef hem

het brood des levens, o kom hem genezen.

Hoe zoet en welluidend, hoe vriendelijk uitnoodigend, hoe liefdevol is dit woord van de getrouwe ziel tot haren God. O eenige Vriend mijns harten, o mijn Jesus, treed binnen, en kom wonen onder mijn dak

Er is in die innige vereeniging van den Christen met zijn God, in die zoo zoete gemeenzaamheid, die Hij ons toestaat, iets zoo rein, zoo vol van geluk, dat geene woorden kracht hebben dit uit te drukken.

Alleen de christene ziel kan den waren zin hiervan bevatten, als zij geheel verdiept in een gretig verlangen en vurige begeerte, met diepen eerbied en liefde, en in eene overmaat van geluk, die haar tot eene verheven opgetogenheid voert, in haar zelve een onuitsprekelijke kalmte ontwaart! Wat kan zij meer aan Jesus vragen! Hij heeft door de heilige communie bij haar zijn intrek genomen. Hij noemt haar zijn heiligdom. En de ziel bezit alles, waar zij zoo vurig

naa
het
har
aar
har
vrij
zij
en
wa
wo
gro
sto
Jes
naa
zij
nen
dez
zij
zij
dee
tui
zul
zij
be
zij

naar verlangde, alles wat zij op aarde het meest beminde, haar Welbeminde, haren Bruidegom, het eenige voorwerp, aan hetwelk zij dagelijks haren wil, hare genegenheid, hare inzigten, hare vrijheid opoffert, dengenen voor wien zij zich gelukkig acht te mogen lijden, en voor wien zij, indien het noodig ware, tot zelfs de kwelling der verworpelingen zou verduren, indien het grootste van al die kwellingen niet bestond in het derven van Gods aanschijn.

Maar laten wij zorg dragen, dat Jesus bij ons niets dan vrienden en naastbestaanden aantreft.

Een reiziger bevindt zich niet op zijn gemak, als hij, zijne woning binnentredende, daar vreemden vindt: deze toch beletten de uitstorting van zijn hart, hij kan dan aan de zijnen zijn geluk niet zoo openhartig mededeelen, hij kan zijne vriendschapsbetuigingen niet zoo betoonen, als hij zulks wenschte. Hij had zich enkel bij zijnen broeder, bij zijne zuster willen bevinden, hij had geheel alleen willen zijn bij hen, die hij bemint.

O mijn God, bevriid dus mijne ziel van al hetgeen wat U niet toebehoort. Roei alles daaruit, wat vreemd is aan uwe liefde; ik verlang geen anderen Heer dan U alleen. Ga mijne woning niet voorbij, om mijne zonden, o mijn God, maar verander liever mijn arm hart, en geef dat, wanneer het U behaagt daar binnen te treden, ik zeggen kunne: Neem plaats onder degenen, die U toebehooren; ik heb mij gehaast de vreemdelingen te doen vertrekken. Zie..... Gij zijt bij uwe huisgenooten. Neem plaats in den huiselijken kring, die is U toegewijd.

Het is mij goed hier te zijn.

Want Hij, die bemint,
bereidt de beste en de
schoonste plaats voor den
vriend, waarvan Hij be-
mind wordt; want daaraan
doet zich de genegenheid
kennen voor degenen,
die men liefde toedraagt.
NAVOLG. B. V. H. 21.

Als een koning zijne staten bezoekt,
ontvangt men hem in het schoonste
paleis, in de fraaist versierde woningen.
Deze gedachte kwam somtijds in mij
op, bij het zien van zeer godvreezende
personen, die aan Jesus hunne van
liefde brandende en door allerlei deug-
den versierde zielen opofferden. Dan
verbeelde ik mij, Jesus zacht tot zich
zelven te hooren zeggen: Het is mij
goed hier te zijn. Hoe zeer benijdde
ik hun dan hunne opofferingen, den

geest des gebeds, de vurige gebeden die hen bezielde! hoe zeer benijdde ik hun de tranen van liefde, die zij stortten! hoe benijdenswaardig was de gesteltenis voor de komst van den goddelijken Bruidegom in deze vrome zielen.

Godvruchtige menschen, hoe gelukkig zijt gij! Maar heb slechts geduld, o mijn God, ik zal de handen aan het werk staan; mijne arme woning was ingestort, vreeselijke stormen hadden mijn dak omvergeworpen, ik kan niet dan met moeite mij van mijnen rampspoed herstellen, en ik verkeer nog in de uiterste behoefte; maar wacht nog slechts eenige oogenblikken, mogelijk zal ik u dan eene rustplaats kunnen aanbieden, waar Gij U wel zult bevinden.

Dit zeide ik tot God, met het verlangen dat in mij ontstond, om betert te worden; en mijne oogen slaande op mijne onmagt en ellende, sprak ik nog dringender; ik bad Hem zelve zijn huis te bouwen, dat voor zijne komst te versieren, en het te verrijken volgens zijn behagen; want ik bevond

mij
bek
ind
gee
he
I
gel
we
nie
bie
ne
de
sch
zij
vo

mij zonder hulp en uit mij zelven onbekwaam, om Hem iets beters te geven, indien Hij mij niet bijstond, indien Hij geen medelijden had met mijne zwakheden.

Ik herhaal het nogmaals, zij zijn gelukkig, o! zeer gelukkig, diegenen, welke aan God in de heilige communie eene welbereide ziel kunnen aanbieden, eene ziel die zuiver, vurig, nederig en geheel aan zijn wil onderworpen is, die vrij is van alle aardse aangekleefdheid, o! hoe gelukkig zijn zij!

Godvruchtige menschen, ach! bidt voor uwe broeders.

Blijf hier, want het wordt reeds
laat.

Schoonheid altijd oud,
altijd nieuw, hoe laat
heb ik u bemind.

H. Aug.

Dit leven schijnt mij een dag toe,
die voor het onnadenkend schepsel
ongemerkt voorbijgaat, en vervolgens
geheel verdwijnt om niet weder te
keeren.

In den morgen op dezen pelgrims-
weg geplaatst, zie ik reeds den dag
ondergaan. Nog eenige vlugtige uren,
en ik zie ook mijne levenszon ver-
dooven.

Maar wat zal ik dan mijnen God
kunnen aanbieden? Ik behoorde Hem
alleen te beminnen, slechts Hem te
dienen, en waar zijn de uren die ik
in zijne liefde heb doorgebracht? Ach!

hoe laat is het, mijn God, om u mijne liefde te schenken!

In mijne eerste levensure liet Gij mij toe aan het Gastmaal der kinderen; ik had zeer gelukkig kunnen zijn, maar ik wilde niet arbeiden, en nu, op het tiende uur, durf ik mij verstouten U het brood te vragen, dat ik door mijn arbeid niet heb trachten te verdienen.

Wat wordt het reeds laat, o mijn God! dit laatste uur wil ik ten minste aan uwe dienst wijden, ik wil U, door onvermoeiden arbeid, schadeloos stellen voor die uren, die ik in eene vadzige rust heb doorgebracht.

Ben ik echter verplicht mijne gansche taak te vervullen, ten einde eene belooning te erlangen; wordt dit hemelsch erfdeel slechts verleend aan diegenen, die de maat van liefde hebben vervuld, welke gij van uwe uitverkorenen verlangt; ach! maak dan, o mijn God, dat ik U in dit uur meer beminne. Plaats dikwerf uw van liefde brandend hart in het mijne, en blijf er nu altijd, o mijn God, want het is laat.. Treed

dikwerf binnen, want ach! zoo vele malen had ik U kunnen ontvangen... Blijf hier, want ik ben zoo langen tijd van U beroofd geweest.

Ach! wat wordt het reeds laat, o mijn God!.... Maar, geef mij nog heden zoo vele heilige verzuchtingen, zulk eene brandende liefde, zulk een vurig geloof en heiligen ijver, als ik U in vroeger uren had moeten aanbieden.

Dit is het, naar ik meen, wat ons zoo begeerig maakt naar de heilige communie, ons, die zoo droevig het verledene moeten beweenen. Ach! het komt dat het reeds laat is, om tot Jesus te spreken, omdat het reeds zoo laat is, om Hem te beminnen.

De uitwerkselen der H. Communie.

Ik leef niet meer; Jesus
leeft in mij.

GALAT. II, 20.

Dikwerf zag ik op mijne reizen, de zoo heerlijk en schoon aan den gezigt-einder klimmen! Hoe liefelijk lachte dan de onbewolkte hemel en de herlevende natuur mij toe! Welk eene verhevene taal voerden de valleien, de bosschen en heuvelen tot mij. Welk eene zachte klank, was er in het muremelende beekje, in den zachten zuiderwind en in het gegons der insekten, want dan voerde ik God met mij rond. Ik had in de heilige communie reeds Hem ontvangen, die alle schepselen het leven geeft. Ik had Hem ontvangen, dien zij des avonds geloofd, des morgens begroet hadden. Het scheen mij toe, dat

alle wezens mij mijn geluk bejiddend, en zij mij allen uitnoodigden, om Hem hunne zegeningen, hunnen eerbied en hunne dankbetuigingen toe te brengen. Ieder die ik op mijnen weg ontmoette, beschouwde ik dan als mijn vriend; ik droeg alles liefde toe, ik dompelde alles in de onmetelijke liefde van mijn God: den godvreezenden mensch, om hem over liefde te spreken, die mij Jesus had bewezen, en hem uit te noodigen om hem te loven; den zondaar, om mij inwendig aan hem te beklagen, dat hij niet dengenen beminde, welke ik door alle harten zoude willen bemind hebben.

Daar Jesus in mij leefde, was ik alleen bedacht om zijnen heiligen wil te overwegen, om slechts door Hem te leven, en Hem mijne eeuwige liefde te betuigen. Geen kind ging mij in die oogenblikken voorbij, dat ik niet toelachte: want ik wist, dat Jesus de kinderen beminde; geen behoeftige die de hand naar mij uitstreckte, of ik gaf hem ten minste eene kleine aalmoes; want Jesus was arm en Hij beminde

de behoeftigen. Hoe gaarne had ik toen eenige wonden willen verbinden, en gekwetsten willen verligten, want ik wist dat ik Jesus in mij bezat, die in Judea de lammen en gebrekkigen naderde, om hen te genezen. De woningen der behoeftigen schenen mij een heiligdom toe, want ik bezat in mij den in eene krib geboren God. De eenzaamheid vooral was mij lief, daarin had ik altijd willen blijven, want ik bezat in mij den God, die uit liefde voor ons altijd in de eenzaamheid onzer tempels verblijft en die ons daar zulke verhevene lessen van afzondering en nederigheid geeft. Maar in plaats van zulk een afgezonderd en rustig leven, dat ik zoo zeer had gewenscht, gaf God mij steeds een werkzaam en woelig bestaan; dan beklagde ik mij aan Jesus in het midden van het gedruisch der wereld, ik beklagde mij aan Hem, dien ik in mijn hart bezat.

Welke zoete woorden, o mijn ! hoorde ik somtijds op die communiedagen ! Ik legde de hand op mijn hart,

en dan meende ik er U aan te drukken,
o mijn God; dan schepte ik moed, en
ik gevoelde mij zeer gelukkig.

Wees dus geloofd, mijn God, voor
uwe oneindige barmhartigheden. Laat
mijn hart dikwerf met leedwezen ver-
vuld worden, en bij de herinnering
uwer goedheid van liefde als verteren.
Door mij het geluk van eene enkele
communie te schenken, hebt Gij mij
bij uwe menigvuldige weldaden, die
ik heb ontvangen, het grootste goed
gegeven, dat de mensch kan wenschen.

Mijn zoetst vermaak bij de
H. Communie.

O goedertierene Jesus, wees
mij genadig, en verleen uwen
armen bedelaar, dat ik ten min-
ste somtijds een vonkje uwer
vurige liefde in de heilige com-
munie gevoele, opdat mijn ge-
loof versterkt, mijne hoop door
uwegoedheid vermeerderd wor-
de, en opdat mijne liefde, ten
volle ontstoken, en na uw he-
melsch manna gesmaakt te
hebben, nooit verflauwe.

NAVOLG. B. IV. H. 14.

Godvruchtige lezer, ik wil u al fluis-
terende eenige geheimen mijns harten
toevertrouwen. Doch wat ik zeg? deze
geheimen zijn mogelijk ook de uwen.

Op den dag, dat ik het geluk zal
hebben mijnen Jesus te ontvangen,
onttrek ik mij vroegtijdig aan den
slaap; het strekt mij tot genoeg,
den dag te zien aanbreken; dan wor-
den mijne nachtelijke droomen eerder
vervuld, en ik kan bij de eerste zon-
nestralen mijnen Jesus begroeten, dien
ik dan reeds in mijn hart heb ontvan-

gen; want ik zou ongaarne een van de laatsten zijn aan de heilige Tafel; ik zou vreezen, dat Jesus mij met koelheid behandelde. Een ware vriend vordert ook wederkeerige genegenheid. En voor Hem mag ik niet de minste onverschilligheid aan den dag leggen. Dat anderen, indien zij durven, zich tot Hem begeven met eene laauwheid, welke aan onverschilligheid grenst: ik, die meer heb ontvangen dan zij, wil ook grooter liefdeblijken geven.

Boven de uitgestrekte Kathedraal, waar men altijd meer verstrooid is en zich zelven niet zoo geheel met God bezig kan houden, verkies ik eene kleine afgelegen kerk, die voor de wereld verborgen, door godminnende zielen wordt bezocht; het liefst bevind ik mij nog, als het kan zijn, in een dier verwijderde kappellen, waar, achter de kloostermuren, godvruchtige geestelijke Zusters hare vurige gebeden ten hemel stieren. Hoe dikwerf zocht ik u op, vreedzame kerker dier heilige gemeenten! hoe bekoorlijk was uwe godsdienstige stilte! hoe veel gods-

vrucht boezemt gij mij in! Jesus schijnt daar vertrouwelijker voor zijne vrienden te zijn, men bidt daar aandachtiger en het gebed stijgt reiner tot voor den troon van God. Daar communiceert men altijd in vereeniging met die heilige bruiden, die dagelijks haren Jesus ontvangen; daar vloeijen onze tranen zoeter en menigvuldiger, daar zijn onze betuigingen dringender en de heilige begeerten, die onze ziel vervullen, uitgestrekter en krachtiger.

Met hoeveel godsvrucht bid ik ook in een afgelegen hoek van eene kapel, die aan de heilige Maagd is toegewijd! Met hoeveel genoeg verrigt ik daar mijne gebeden, als er de heilige offerande der Mis wordt opgedragen, en men aan de voeten van Maria nedergeknielt, aan het Gastmaal der Engelen wordt toegelaten.

Ik weet niet, hoe gij dit op zult nemen, waarde lezer; maar vergeef eene neiging, die bij mij onoverwinnelijk is. Ja, al wat mij van Maria spreekt, elk gebed dat ik aan de voeten van Maria verrigt, alles wat ik

aan Maria beloof, alles wat ik van Maria hoor, verwekt in mijn hart eene vurige godsvrucht, waardoor het mij toeschijnt, dat ik grootere genegenheid van Jesus verwerf. Men ontvangt echter Jesus geen tweemaal, wanneer men Hem voor het altaar van Maria ontvangt; het is steeds dezelfde God, die zich aan ons geeft, zonder ons iets meer dan zich zelve te kunnen schenken; maar zich tot de Moeder te wenden, alvorens men den Zoon durft naderen; door den zoeten blik van Maria reeds verblijd te zijn geworden, voor dat men bij Jesus komt, o dat geeft ons zulk een liefdegloed en versterkt ons vertrouwen.

Wanneer ik het geluk heb te communiceren, dan ben ik liefst afgezonderd, dan trek ik ongaarne de blikken van anderen tot mij. Het is zoo pijnlijk, zich altijd door het aardsche afgetrokken te zien, wanneer de ziel slechts verlangt in den hemel te verblijven.

Hoe gelukkig ben ik nog, als ik aan de heilige Tafel mag aanzitten in

het gezelschap van vele genoodigden !
 Dan vereenig ik mijne gebeden met
 de hunnen, en zeg hetzelfde tot God,
 wat zij tot Hem zeggen.

Hoe gaarne verwarm ik mij aan
 den liefdegloed dezer zachte wellui-
 dende toonen van een heiligen lofzang,
 die in zoete harmonie ten hemel op-
 stijgt; daarin, dunkt mij, wordt de
 ziel als van zelve medegesleept tot
 voor de voeten van Gods heerlijkheid,
 en onze liefde wordt vuriger.

Doch vooral bevindt ik mij, in de
 oogenblikken mijner vereeniging met
 Jesus, gaarne in de nabijheid van
 vrome en godvruchtige zielen, die in
 eene heilige ingetogenheid als verdiept
 zijn; deze toch schijnen zoo veel tot
 Jesus te zeggen ! Hoe dikwerf zag ik
 uit de oogen derzulken zoete tranen
 vloeijen ! en het kwam mij voor, dat
 ook de mijne, in grooter hoeveelheid,
 langs mijne wangen rolden. Het scheen
 dat Jesus ten gunste van den eenen
 aan den anderen wil geven, hetgeen
 hem ontbrak. Hoe wonderbaar, o God,
 zijt Gij in het uitdeelen uwer genade !

Doch gij zult mogelijk denken, godvruchtige lezer, dat mijne liefde tot God van deze uiterlijkheden afhangt. Ach! neen, ik wil altijd God alleen om Hem zelve beminnen, zoowel in de armoede als in der rijkdom, dien Hij mij zou willen geven, zoowel in heilige verrukking, als in de grootste dorheid. Gij weet het overigens, men kan veel beminnen, zonder de genade te hebben van die gevoelige godsvrucht; maar de schrijver der *Navolging* zegt ons zelf op verscheidene plaatsen, dat deze uiterst goede, hoewel niet noodzakelijke genade, door ons vurig gewenscht en verlangd moet worden, al moesten wij die ten koste van de grootste opoffering verkrijgen; waarom zoudt gij dan willen dat ik mij zelve niet gaarne in zulke plaatsen bevind, welke mij doelmatiger schijnen om die te verkrijgen? Waarom zoudt gij willen, dat ik niet met een heiligen ijver de godvruchtige gelegenheden aannam, die God ons toezendt om ons daarmee te begunstigen! Waarem zouden wij niet

alle
om
wo
de
zijn
men
een
We
de
eind
lief
A
ik
wel
daa
uwe
zal
zal
sme
met
heid
wal
wel
uitn

alles zoeken, hetgeen kan toebrengen, om ons ingetogener in zijne tegenwoordigheid te doen wezen? Wanneer de dichter eene hoogere vlugt aan zijne zangen wil geven, zoekt hij immers de stilte en eenzaamheid in het een of ander afgezonderd vertrek? Welnu! de vrome Christen geeft ook de voorkeur aan zekere plaatsen, ten einde aan zijne ziel meer leven en liefde te verschaffen.

Al wat U behagen zal, o mijn God! ik wil U altijd even zeer loven, zoowel onder de brandende hitte des daags, als in de zoete verkoeling, die uwe onverklaarbare liefde over mij zal uitotorten, Ja, altijd al hetgeen U zal behagen. Doch heb medelijden, smeeek ik U; o! duld niet, dat ik U met eene strafwaardige onverschilligheid nadere; geef dat ik nimmer walge van het hemelsch manna, hetwelk het kostbaar voedsel onzer ziele uitmaakt.

De dagelijksche Communie.

Geef ons heden ons
dagelijksch brood.

LUC. XI, 3.

Hoe gelukkig zijt gij, vrome Christenen, die u dagelijks met het brood des levens moogt voeden.

Engelen der aarde, bedekt door uwe vorige gebeden en door uw liefdevol leven al de ongeregtigheden, die op deze aarde gepleegd worden.

Engelen der aarde, springt op van vreugde, want gij draagt het teeken der uitverkorenen; laat uwe vreugde uitblinken, omdat gij tot de lievelingen van Jesus behoort, en het huis des Heeren u beloofd is.

Nimmer zal ik de aandoenlijke en treffende leerrede vergeten, die ik op eene mijner reize door Savoye, uit den mond van een heiligen

prie
een
dag
was
dik
geb
was
den
tot
1
lie
ver
me
he
ga
ve
ee
ze
be
al
ni
vo
ee
is
h
s
i

priester, in de tegenwoordigheid van eenen geleerden kerkvoogd, over de dagelijksche communie hoorde. Het was een beroep, dat de waardige prediker deed op het gelukkig en heilig gebruik der eerste christenen. Groot was in dit bevoorregt land het aantal der godvruchtige zielen, die dagelijks tot de heilige communie naderden.

Indien wij God eene grootmoedige liefde toedragen, zal er in ons een onverzadelijk verlangen naar dit Sakrament der liefde ontstaan, en wij zullen het geluk, om daartoe te naderen, volgaarne tot den hoogst mogelijken prijs verwerven, door een rein leven, door een leven vervuld, met ontberingen en zelfopofferingen; laat ons God vurig beminnen, laat ons Hem ten koste van alles liefhebben, en wij zullen hen, die niet hongerig zijn naar dit goddelijk voedsel, laten spreken. Indien voor hen een maaltijd alle zes maanden genoeg is, ik voor mij, die zwakker en dus hongriger ben naar deze geestelijke spijs, heb er dagelijks behoefte aan; ik zoude mij alle uren daarmede wen-

schen te voeden, indien ik elke uur dit kostbaar manna kon ontvangen.

Laat ons God beminnen, dan zullen wij Hem beter kennen; en als wij Hem, het oneindig en zich zelf genoegzaam Wezen, hooren verklaren, dat Hij verlangt zich dikwerf met zijn schepsel te vereenigen, en Hem luid hooren be-
tuigen, dat het zijn vermaak is met ons te zijn, o! dan zullen wij, die zoo arm zijn en aan Hem zulk eene groote behoefte hebben, zelf in ons een vuriger begeerte voelen ontstaan, om aan zijne onbegrijpelijke liefde te beantwoorden.

Laten wij ons door den schijn niet bedriegen: indien de eerste christenen tegen de vervolgingen moesten kampen, indien zij meer sterkte noodig hadden, om standvastig aan hun geloof gehecht te blijven; hebben wij geen minder behoefte aan een versterkend voedsel: want wij moeten tegen niet minder gevaarlijke vijanden strijden: tegen de vreeselijke vijanden, die onze bedorven eeuw voorbrengt en de alom heerschende onverschilligheid, die zij in de zaken der godsdienst oplevert.

I
wa
geh
lijk
opz
de
ken
red
te
lijk
op
we
toe
om
ver
Ik
gr
er
da
wi
da
m
vo
W
m
rij

Ik heb dikwerf uit den mond van waardige priesters de sterkste betogen gehoord ten voordeele van de dagelijksche communie. Ik ken ook ten dien opzichte al wat men kan aanhalen over de verschillende gevoelens van eenige kerkleeraars. Ik versta mij niet op redetwisten, ik heb geene kracht om te wederleggen, want mijne stem geeft die van een kind dat zich zelven opwekt en ook zijne broeders wil opwekken, om de liefde, die Jesus ons toedraagt, beter te leeren kennen, en om beter te beantwoorden aan de onverklaarbare verlangens van zijn hart. Ik zal dus zwijgen, of slechts met de grootste omzigtigheid over zulk een ernstig onderwerp spreken, als dat van dagelijks te communiceren; doch ik wil gaarne bekennen, dat ik wenschte, dat de dienaren van Jesus Christus menigvuldiger en openlijk zulk eene voor ons belangrijke stof behandelden. Wat mij betreft, ik heb dikwerf bij mij zelven gezegd, als ik dit belangrijk onderwerp overwoog:

In waarheid, de menschen zijn zulk

een aanbiddelijk Sakrament niet waardig; hoe heilig zij ook zijn, zij zijn altijd onwaardig, om hetzelfde te naderen. Integendeel, het heilig Sakrament is voor de menschen ingesteld, het is een voedsel, dat naar hunne behoeften is ingerigt en dat daarvoor genoegzaam zijn moet.

Indien het God behaagt om aan ons, die aan alles gebrek hebben, zijne milddadigheid te betoonen, past het dan ons die milddadigheid te willen beteugelen?

Toen de Gever aller genade dit heilig Sakrament instelde, wilde Hij immers een blijk geven van zijne liefde jegens ons? Hij wilde onder het getal der onbegrijpelijkste geheimen de onverklaarbare liefdegift, die Hij ons naliet, rangschikken? Hij immers kende de onstandvastigheid en de behoeften van ons hart? Had Hij niet alles voorzien, tot zelfs het heiligschendend misbruik, dat de boozen van het grootste geschenk, hetwelk Hij aan zijne schepselen gaf, als een geneesmiddel voor hunne kwalen en geenszins als een doodend vergif zoude maken. Wilde

Hij dan het dagelijksch gebruik van deze engelspijs slechts aan het klein getal van die vrome zielen voorschrijven, die in de afzondering zich altijd door het gebed en de overweging voorbereiden?... Maar wij, die naauwelijks kunnen bidden, en echter gebukt gaan onder de vermoeijenissen van den dag; wij, voor wie één dag in de wereld doorgebracht, een langer tijdstip is dan misschien tien jaren in een klooster: wij, onder wier schreden de verleiding zich onophoudelijk met bekoorlijkheden vertoont, die ons ongetwijfeld moeten doen vallen, zijn wij geene reizigers in de woestijn? en is in de zandachtige streken voor ons dat heilig manna ook niet tot voedsel gegeven? Verg van ons eerbied, het zoete vertrouwen, kinderlijke eenvoudigheid; maar waar alleen kunnen wij eene verhevener kennis verkrijgen, wij die den gheelen dag door tijdelijke zorgen en door onze beroepspligten worden bezig gehouden? Moet men overigens, om tot de kennis der volmaaktheid te geraken, niet dikwerf

naderen tot Dengene, die de volmaakte en heilige christenen vormt? Verzuimden de eerste christenen hunne zaken, omdat zij dagelijks tot de heilige Tafel naderden?

Hoe gaarne zou ik hier die ware voorbeelden van heilige volmaaktheid, waarvan ik dikwerf getuige was, aan de geheele wereld willen vertoonen! Ik heb jonge lieden gekend, die in de kracht huns levens, in de jaren der hartstogten waren, en dus geenszins eenvoudige vrouwen of grijsaards; mannen die door bezigheden overstelpt, en dus geene kluizenaars, die van het gewoel der wereld afgezonderd leven; welnu! deze mannen, die van alle zijden door bekoringen waren omringd, die in het midden van al de moeilijkheden van een werkzaam leven in de wereld waren, bezaten echter de vroomheid der Heiligen. Elken morgen, voor dat zij zich tot hunne bezigheden begaven, gingen zij het Brood der Engelen ontvangen; zij bleven ook altijd in het midden der wereld, in welken zij leefden, zuiver van den onreinen damp-

kri
zich
vas
wer
daa
drif
hev
maa
gel
dit
lijk
sch
offe
sch
Hij
dag
mo

ko
ve
lin
co
ge
ze
ku
d

kring; hunne vrienden verwonderden zich ook dikwerf, dat zij zoo standvastig bleven in het verzaken aan alle wereldsche vermaken. Men zou inderdaad gezegd hebben, dat zij zonder driften waren, zij, die dagelijks den hevigsten strijd daartegen voerden, maar die hunne driften moedig betoogden en aan God ten offer bragten: dit is het uitwerksel van eene dagelijksche communie. Daardoor gesterkt, schrikt men nimmer terug voor een offer, dat God ons oplegt, als eene schadeloosstelling voor de gunsten, die Hij ons toestaat: wij behooren Hem dagelijks toe, altijd, wat het ook kosten moge!....

O! welke gelukkige herinneringen komen mij hier voor den geest! Hoe velen heb ik gekend, zoowel jongelingen als grijsaards, die dagelijks communiceerden! Hoe vele stichtende gemeenten ontmoette ik op mijne reizen! Gelukkige herders, die zulk eene kudde moogt bezitten!

Waarom vindt men in andere landen die tegenstrijdige onverschilligheid;

waarom zijn er zoo velen, die in dit opzigt gelijk zijn aan dooden, welke door niets tot het leven schijnen te kunnen worden opgewekt?

Mijn God, geef ons de schoone dagen onzer heilige godsdienst weder; geef ons tot verheerlijking van uwen heiligen naam onze openbare boetvaardigheid, onze vervolgingen terug, indien dit middel alleen in staat is, ons uit onzen doodslaap op te wekken; want wij verlangen het leven, wij verlangen uwe liefde, wij verlangen veel edelmoedigheid in onze harten. Gij alleen, o mijn God, zult altijd verkwistend in uwe liefde zijn, en de mensch zal altijd traag, altijd onverschillig en zonder liefde blijven !...

M
dat
U m
W
sche
teru
aanz
laat
ontr
nigt
elk
D
en
goe
ik
erfe
heb
mij
Ja,

Oefening van Liefde.

De brandende begeerte van eene minnende ziel is als een groot geroep tot God, waardoor zij zegt: mijn God! mijne liefde! Gij zijt geheel aan mij en ik geheel aan U.

Navolg. B. III. H. 5.

Mijn God, ik wil U beminnen, omdat Gij mij te veel hebt bemind, om U mijne liefde te onthouden.

Wanneer ik mij de weldaad der schepping te binnen breng, en ik dan terugblik op den dag, waarop ik het aanzijn ontving, en mijne gedachten laat gaan over al mijne levensjaren, ontmoet ik niets anders dan eene menigte gunsten, die in overvloed op elk mijner schreden zijn verspreid.

Dring ik vervolgens in de toekomst, en ik bedenk dan, welke oneindige goederen mij nog beloofd zijn; vestig ik dan mijne hoop op het schoone erfdeel, dat Gij mij door uw bloed hebt verworven, en dat ik echter door mijne geringe offers kan verdienen.... Ja, mijn God, dan zou ik U nu be-

minnen, omdat Gij mij te groote blijken uwer liefde hebt gegeven, dan dat ik op mijne beurt U ook niet zou liefhebben.

Beveel mij niet, o mijn God, dat ik U moet beminnen! mijne dankbaarheid schrijft er mij ten sterkste den plicht van voor. Bedreig mij niet met de eeuwige straffen, als ik U niet bemin, want de vrees mag de drijfveer mijner liefde niet zijn. Wat gaat mij de hel aan? indien Gij mij daarin plaatstet, zou ik U nog beminnen...

Beloof mij uwe eeuwige goederen niet, ter vergelding mijner liefde, want ik zou U beminnen, al was de hemel daarvoor het loon niet; mij toe te staan U lief te hebben, is reeds een groot geluk genoeg. U alleen wil ik beminnen, o mijn God, U alleen en om U zelve.

Zijt Gij niet degene, o mijn God, die zoo dikwerf tot mijn hart spreekt? Zijt Gij niet degene, die in de gelukkige oogenblikken mijner vereeniging met U zulke zoete tranen van liefde uit mijne oogen doet vloeijen? Zijt

Gij het ook niet, die mij gedurende den dag in mijnen arbeid ondersteunt, in mijne droefheden troost, mij kracht schenkt in mijne zwakheden en moed verleent, als die mij dreigt te ontzinken?

Gij zijt mijn Vader, o mijn God, Gij zijt mijn Broeder, mijn beste, mijn getrouwste Vriend. Ik vind U terug op alle plaatsen, onder alle luchtstreken, in de stilte des nachts zoowel als in den vermoeijenden arbeid des daags. Altijd zijt Gij mij nabij, om mijne klagten aan te hooren en mij door uwe zoete woorden te vertroosten.

Mijn God, ik geef U mijn hart en ziel, mijn slapen en waken; ik geef U tot mijne rust toe; want ook in den slaap verlang ik, dat elke ademtocht elke beweging niet vreemd zij aan uwe liefde en U zij toegewijd.

O mijn God, ontruk eindelijk in mij al wat U niet toebehoort, want uwe liefde moet mij alleen bezielen. Dat er in mij niets zij, dat nog het mijne is, niets..... dan alleen mijn liefde voor U; te leven in U en voor U..... Gij

alleen in mijn verstand, in mijn hart, in al mijne handelingen. Gij alleen en nooit eene zonde, al moest ik ter uwer liefde mijn bloed droppelsgewijze zien vloeijen; Gij alleen en nooit geene afwijkingen in uwe liefde, al zoudt Gij mij noodzaken U in onophoudelijken strijd en ontberingen gedurende de gansche eeuwigheid te volgen.

Maar wanneer ik denk aan de menigvuldige betuigingen, die ik reeds aan U gedaan heb.... En als ik dan een blik terugwerp op de broosheid mijner befoften..... Als ik mij het verledene te binnen breng....

Ontferm u dan, o mijn God, over mijn onstandvastig hart. Geef dat ik U beminne en U getrouwelijk diene, dan behoef ik niets meer..... Mij toe te staan, dat ik U bemin, en mij de genade te geven, dat ik U boven alles stel, ziedaar het eenige goed, dat ik van U vraag, o mijn God. Neen, ik verkies niets anders; schenk mij uwe liefde en ik ben rijk genoeg.

Dankzegging.

Wat zal ik den Heer weder-
geven voor al het goede, dat
Hij mij verleend heeft.

Ps. cxv. 12.

Wat zal ik U wedergeven, o mijn
God, voor alle weldaden, waarmede Gij
mij overladen bebt? Zonder hulp,
als een arme reiziger, werd ik in een
oord van ballingschap en ellende ge-
plaatst; elk mijner schreden werd door
uwe weldaden gekenmerkt: er is geen
oogenblik van mijn leven, geen enkele
gedachte, waarvoor ik U niet eene
dankzegging verschuldigd ben.

Maar wat kan ik U wedergeven
voor de oneindige weldaad van eene
enkele communie? en echter ben ik
reeds zoo dikwerf genaderd tot die
heilige Tafel, waar Gij U zelven aan
mij geheel ten beste gaaft. Sta mij

voor een oogenblik toe, o mijn God, U met dezelfde lofzangen te vereeren als de engelen U in den hemel toezingen. Laat mij over de harten der serafijnen over die der engelen, over die der heiligen beschikken. Maar neen, Gij wilt U tevreden stellen, o mijn God, met hetgeen U mijn arm hart zal zeggen. Gij wist het, ik was niet in staat om U naar waarde te loven, en dit heeft nimmer uwe mildheid tegen gehouden; nimmer hebt Gij daarom ten mijnen opzichte uwe goedheid verminderd. Wat kan overigens de mensch oprigten, dat uwer waardig is. De hemelen zelve hebben geene dankzeggingen, geene heilige lofzangen, geenen serafijnschen ijver genoeg, om aan uwe milddadigheid jegens uwe schepselen te beantwoorden.

Wees dus duizendmaal geloofd, duizendmaal geprezen! Eere zij aan U, o mijn God! Lof en eer aan uwe onbegrijpelijke barmhartigheden! Eeuwige eer aan uwen naam! U moet men altijd loven, beminnen en aanbidden, zoowel op te aarde als in het hoogste der hemelen.

M
Go
de
han
dr
u
zal
zal
mij
in
elle
dat
dig
vo
da
al
zal
ma
he
he
mi

Maar wat zal ik U zeggen, o mijn God? Mijne ziel is geheel vervuld van de herinnering uwer weldaden; mijn hart gevoelt meer dan het kan uitdrukken; woorden ontbreken mij, om u mijne dankbaarheid te betuigen. Ik zal dus zwijgen, o mijn God, maar ik zal uwe goedheid aanbidden; ik zal mij voor uwe oneindige heerlijkheid in het stof nederbuigen, ik zal mijne ellende bekennen, ik zal zuchten, omdat ik zoo arm ben in uwe tegenwoordigheid; en wijl Gij, tot vergelding voor zoo vele weldaden, niets vraagt dan mijn hart, zal ik het U geheel met al zijne genegenheden toewijden; ik zal het U zonder terughouding geven; maak het zuiver, o mijn God; maak het liefdevoller, edelmoediger; zegen het en het zal uwe barmhartigheden minder onwaardig zijn.

KORTE ONDERRIGTING

*over het aanbiddelijk Sakrament des
Altaars, deszelfs bestaan, de liefde
welke God ons in hetzelfde betoont en
over de gesteldheid, waarmede wij tot
de H. Tafel moeten naderen.*

De Heer heeft de gedachtenis
zijner wonderen vereenigd, en
degenen gespijgd, die Hem
vreezen. Ps. CLI, 4.

Het aanbiddelijk Altaar-geheim is het
Sakrament der Sakramenten; het is
het grootste, het verhevenste van het-
geen God, in zijne almagt, heeft kun-
nen uitvinden, om den mensch boven-
mate te beminnen; het is de geheele
oneindigheid van den Schepper, zich
uitputtende in onuitsprekelijke verkwis-
tingen van liefde voor zijn schepsel.
God, zoo wijs als Hij is, zegt de

H. Augustinus, heeft ons niet meer weten te geven; God, zoo rijk als Hij is, heeft geen grooteren schat; God, zoo magtig als Hij is, heeft hier zijne magt in het oneindige uitgeput.

Door deze naauwe vereeniging van den mensch met God, vereenigt de mensch met zijn zwak wezen het opperste Wezen; hij bevindt zich op zekere wijze vergoddelijkt, hij wordt, als 't ware, God door de heilige communie, hij wordt het vleesch en bloed van Jesus Christus, hij verandert geheel in God en God geheel in hem. Ach! en wat is de mensch, dat God zich ook gewaardigt hem te bezoeken?.... God en de mensch, de twee uitersten van magt en zwakheid, van rijkdom en armoede, van grootheid en ellende, van grenzelooze goedheid en van de onbegrijpelijkste ondankbaarheid. Laat ons, als wij kunnen, met al de scherpzinnigheid van ons verstand de onmetelijke ruimte afmeten, welk dit oneindige van het eindige, de schepselen van den schepper scheidt, en wij zullen weldra gevoelen, dat wij

niet beter over het geheim van liefde van het goddelijk Sakrament des Altaars kunnen spreken, dan door een diep stilzwijgen te bewaren over de ondoordringbare verborgenheid van de oneindige liefde van God tot te menschen.

Er is nogtans geene geloofswaarheid zoo onwederlegbaar, niets is klaarblijkelijker en meer bepaald dan de woorden van den Zaligmaker. Hij verzekert het ons zeer duidelijk, Hij bevestigt het ons verscheidene malen dat dit zijn vleesch en zijn bloed is. Is Hij niet de waarheid zelve? Zou hij ons kunnen bedriegen? Is Hij ook niet almachtig? Doet Hij niet overal en elk oogenblik, en kan Hij ook voor dit Sakrament niet doen, hetgeen wij niet kunnen begripen?

Och het betaamde ook wel, dat dit een geheim des geloofs, *mysterium fidei*, ware; want als God den schitterenden luister zijner heerlijkheid en verschrikkelijke Majesteit onder den nederigen sluijer van het Sakrament des Altaars niet had verborgen, als hij

zich niet geheel bedekt en, als het
 ware, voor onze blikken had vernie-
 tigd, hoe zou de mensch, zulk een
 broos schepsel, Hem dan eene plaats
 in zijn hart durven toestaan? hoe zou
 hij met Hem in deze zoete gemeen-
 zaamheid treden, die hem met zoo
 veel geluk overlaadt? hoe zou hij van
 Hem zijn voedsel en zijn leven maken?...
 Een engel verscheen aan Zacharias
 toen hij zijne offerande opdroeg en
 deze heilige grijsaard werd daardoor
 geheel verontrust. En Hij, wien de
 engelen dienen en bevend aanbidden,
 Hij daalt onder ons neder, en wij,
 nietige aardwormen, wij gaan met Hem
 een vriendschappelijk gesprek houden;
 wij gaan ons wezen geheel met het
 zijne vereenigen, en wij zullen weldra
 ons hart tegen zijn hart voelen klop-
 pen..., Kon God ons meer toestaan,
 ons meer geven? Kon Hij ons meer
 beminnen?... O wonder, o onbegrijpe-
 lijk wonder van de overgroote liefde
 van een God!..... Welk een onpeilbare
 afgrond van liefde is er dus in dit
 geheimzinnig brood, dat van den hemel

nederdaalt, om het schepsel op zijne reis te versterken en te ondersteunen!

Ziedaar wat de vurig minnende en grootmoedige zielen van eerbied, van vertroosting, van erkentelijkheid, van ijver en liefde doordringt; dáár, in dat Sakrament, geeft God zich geheel; daar wenscht en verlangt Hij, dat wij Hem ontvangen; Hij staat het ons niet alleen toe. Hij noodigt er ons zelfs toe uit; Hij roept ons, den zwakke om zich te versterken, den arme om zich te verrijken, en den blinde om hem de oogen te openen; Hij noodigt ons allen tot dezen kostelijken maaltijd uit. Hij immers zegt, dat het zijn grootste vermaak is, onder de kinderen der menschen te wonen; Hij gaat verder, en nog bevreesd voor onze weigering, verplicht Hij ons Hem te ontvangen, onder straffe, van het eeuwige leven niet te zullen hebben. De Zaligmaker koos ook voor dit Sakrament de zelfstandigheden, welke wij dagelijks noodig hebben, om ons aan te toonen het veelvuldig gebruik, dat Hij wenscht, dat wij er van zouden maken, en ons

te doe
liefde
onze z
voor
Christ
eerste
zeer v
het d
ling
dagel
toen
allen
ziel.
dezel
daags
op d
O
gij
zwak
meer
sterk
Nad
wan
niet
men
niet
om

te doen begrijpen, dat dit brood van liefde ook zoo noodzakelijk is voor onze zielen als het dagelijksch brood voor het behoud des ligchaams. De Christenen, onze broeders, die in de eerste tijden, der kerk leefden, hebben zeer wel de verlangens van Jesus en het doel van zijne aanbiddelijke instelling begrepen; toen gebruikten zij dagelijks van dit hemelsch voedsel, toen zaten zij aan de heilige tafel, allen slechts één van hart en één van ziel. Is de geest der Kerk niet altijd dezelfde? Waarom gelijken de hedendaagsche Christenen dan niet meer op de Christenen van vorige tijden?

O gij, Christenen, die klaagt dat gij broos zijt en geneigd tot alle zwakheden des harten, voedt u dan meermalen met het brood, dat versterkt en de zielen grootmoedig maakt. Nader, dit voedsel is immers voor u; want het aanbiddelijk Sakrament is niet voor de engelen, maar voor de menschen ingesteld geworden. Het is niet de volmaaktheid, 't is de weg, om daartoe te geraken; het geeft niet

de heerlijkheid, maar de genade; het zal ons zelfs niet beletten van te zondigen; maar het zal ons versterken tegen de gevolgen der zonden en ons aanzetten, om op onze hoede te zijn en in dezelve niet in te sluimeren.

Er moet inderdaad een heilige strijd in het goddelijk hart van Jesus hebben plaats gehad, toen Hij dit aanbiddelijk Sakrament instelde: een strijd tusschen de vrijwillige liefde, welke Hij ons toedroeg en de beschouwing van zijne eigene heerlijkheid; want, door aldus zijn Godheid te verbergen, stelde Hij zich zelve bloot aan onverschilligheid van den kant des Christenen zelve, en van den kant der goddeloozen en ongeloovigen aan godslasteringen, beleedigingen, oneerbiedigheid, minachting en heiligschennis. Maar Hij ging van ons scheiden en wilde ons niet als weezen achterlaten: Hij zou eenige uren later al den smaad op den Calvarieberg ondergaan, den kelk van smarten tot op den bodem toe uitdrinken, en onge-

twijfeld bleef Hem, na al die verne-
deringen, waar zijne liefde Hem toe
bragt, niets meer over, dan zich te
vernietigen in het Sakrament des
Altaars; en van daar dat hij heden,
sedert achttien eeuwen, dat alles vol-
bragt is, dagelijks, ja, elk oogenblik,
zijn vleesch geeft voor het leven van
zijn schepsel, en van daar, dat wij
Hem zien ingaan in de nederige
stulp van den bedelaar met dezelfde
bereidwilligheid, als in het paleis des
konings. Niets biedt wederstand aan
zijne liefde; de zieltoogenden en de
pestzieken, de nederigste en ellendigste
schuilplaatsen, alles heeft Hij in zijne
liefde bezocht. Doet Hij nog niet meer,
vermits Hij zich naar den heiligschen-
der en den boesdoener laat dragen.

De liefde van God tot ons in dit
aanbiddelijk Sakrament is dus gren-
zeloos geweest; wat zou Hij meer
kunnen uitdenken, om ons een be-
wijs zijner liefde te geven.

Wij, Christenen, die het zoo onuit-
sprekelijk geluk smaken van aan dat
gastmaal der engelen, dien maaltijd

der vrienden van Jesus aan te zitten, ach! geven wij dan ook aan Hem, aan onzen Jesus, wel voorbereide, edelmoedige en minnende harten. Wij verrigten daar het grootste wat wij doen kunnen; wij ontvangen daar de grootste gunst: eene gunst, welke de engelen ons benijden; wij zullen er in den hemel geen uitstekender ontvangen, want daar, in dat verblijf van gelukzaligheid zullen wij aan dezelfde bron onzen dorst lesschen, waaraan wij dien hier stillen door deel te nemen aan dit eerbiedwaardig Sakrament. Herinneren wij ons den ijver der eerste Christenen, hoe zij God uit geheel hunne ziel, uit al hunne krachten beminden. Hoe zij met zuiverheid, met verlangen, met liefde tot de tafel van hunnen meester naderden!... Hoe zij elkander beminden, hoe nederig zij waren en met welke hoop zij baden. Ach! welk geloof en vertrouwen zien wij in die nieuwelingen des geloofs, die alle vervolgingen en folteringen ondergaan, en zich zoo heldhaftig voor hunnen God, in kerkers

liete
stap
bees
men
well
niet
verl
lief
wor
hun
C
Jesu
wer
in d
neli
lan
gelo
wer
ten
is d
tijn
Hij
vru
ver
sch
aan
ver

lieten kluisteren, aan pijnbanken, brandstapels en aan de tanden der wilde beesten ten offer gaven. Het H. Sakrament des Altaars vormde alzoo banden, welke door het ruw geweld van beulen niet konden verbroken worden; zij verlieten de heilige tafel met eene liefde, die door niets ter wereld kon worden verkoeld, en die de wreedheid hunner vervolgers vermoeide.

Christenen, vergeten wij het niet; Jesus, in het aanbiddelijk Sakrament, wenscht in ons te vinden zielen groot in opoffering, edelmoedig, onoverwinnelijk in de beproevingen; Hij verlangt in ons nederige zielen, volgeloof, vol verlangen, vol liefde. Hij wenscht in ons te vinden den smachtenden dorst van het hart, dat vermoeid is op de dorre zandgronden der woestijn, en naar de levende wateren haakt; Hij wil in onze harten al de godsvrucht der Wijzen, toen zij, na eene verre reis, eindelijk ter plaatse verschenen, om het goddelijk kind te aanbidden. 't Is hier de God, die de vermoeiden herstelt, en de zware las-

ten van het leven verligt; Hij wil zielen, brandende van dorst; zielen, die naar Hem hongeren.

Engelen der aarde, hebben wij, even als die des hemels, brandende harten en schitterende vleugelen; maar bovenal Christenen, bezitten wij de liefelijke eenvoudigheid van het kind, dat zich voor de voeten zijns vaders op de knieën werpt en, na eene opregte schuldbekentenis, in zijne eenvoud zegt: Ik zal het niet meer doen. Ach! hoe beminnelijk is deze eenvoudigheid, hoe welgevallig is die kindsheid aan Hem, die zich in het aanbiddelijk Sakrament vernietigt en ons zulk een groot voorbeeld van vernedering en ootmoedigheid geeft!

Hebben wij, behalve eene groote liefde, ook de bewondering en eerbiedige opgetogenheid van den voorlooper des Verlosers: hij herkent zijn Meester, die onder de menigte vermengd is en tot hem nadert, om in de Jordaan het doopsel te ontvangen. Wel hoe, roept die engel van 't Nieuwe Testament uit! wel hoe,

Heer, Gij komt tot mij, Gij, de zon van regtvaardigheid, tot mij die slechts eene lamp ben, welke een flauw schijnsel van zich afwerpt; Gij komt tot mij, Gij, het eeuwig Woord des Vaders, tot mij, die slechts eene stem ben, roepende in de woestijn; Gij, het Lam Gods, dat de zonden der wereld wegneemt, tot mij die doopt in het water, terwijl Gij ons het Doopsel des heiligen Geestes geeft.

Doch, laat ons beminnen, Christenen, en ons hart zal ons weldra ingeven, wat wij Jesus in het aanbiddelijk Sakrament zullen moeten brengen, wat wij Hem zullen moeten zeggen, wat wij Hem zullen moeten beloven.

Ach! hoe beklagenswaardig is de mensch, die met de ijdelheden dezer wereld ingenomen is en voor dit brood van liefde niets dan eene treurige onverschilligheid heeft! En hoe ongelukkig zou nog diegene zijn, die hier niet met een bruilofstkleed zou verschijnen. Hoe ongelukkig is hij, die zonder van schrik terug te deinzen

voor de vreeselijke gevolgen van een Godsmoord, in eene heiligschen-
nis zijn oordeel en zijne eigen ver-
doemenis durft eten en drinken!

Gelukkig daarentegen, duizendwerf
gelukkig hij, die Jesus een zuiver hart,
eene wel voorbereide ziel brengt! Ga
aanzitten, Christenen, gelukkige genoo-
digden, aan den zoo liefdevollen maal-
tijd der vrienden van Jesus; eet, ver-
eenig met uw wezen uwen Zaligmaker,
uwen God, uw eenig goed, uw al....
Hoe groot ook de genoegens zijn, die
uw hart overstrooven, altijd zullen zij
nog slechts eene flauwe voorsmaak
wezen van de eeuwige gelukzaligheid,
welke u na dit leven wacht.

GODVRUCHTIGE GEVOELENS

EN

VOORBEREIDEND GEBED,

daags voor dat men het geluk zal hebben te communiceren.

Zijn vermaak is met de kinderen der menschen te wezen.

SPREUK. VIII, 85.

Ik zal morgen dan het geluk hebben, o mijn God, te U ontvangen! Gij, mijn Heer en opperste Meester, Gij zult met uw schepsel komen wonen!... God in mij en ik in hem... Het Opperwezen, de eeuwige Schepper van alle dingen, zal zich in het naauwst vereenigen met zulk een armoedig mensch. Ja, mijne ziel, spring op van vreugde, hef aan den lofzang van uw geluk; diezelfde God zal waarlijk uw bezitting, uw beste Vriend worden, en uwe vereeniging met Hem zal zoodanig zijn, dat gij Hem inderdaad in uw hart zult kunnen drukken, Hem doen deelen in uwe rampen, Hem uwe smarten kunt openbaren, en, in uwe liefde, in uwe

gelukkige dronkenschap, u geheel in Hem kunt verliezen;.... in Hem, de onmetelijke, onuitputtelijke en oneindige bron van alle wijsheid, van alle liefde, van alle volmaaktheid. Hij, die van het heelal zijnen tempel maakt, zal dan in mijne nietige woning zijn verblijf nemen; Hij, wien de hemelen niet kunnen bevatten, zal zich verkleinen, om mijn hart in bezit te nemen; Hij zal wonder op wonder verzamelen, om mij al zijne liefde te hewijzen, en mij met zijne gunsten te overladen. De engelen in den hemel zullen zich voor den glans van zijne ongenaakbare majesteit met hunne vleugelen bedekken, en ik, zulk een zwak en ellendig schepsel, ik zal zijn hart tegen het mijne voelen kloppen, en, op de wonderbaarste wijze met Hem vereenigd, zal ik met Hem alleen omgaan; ik zal mij, hart aan hart en op het naauwste vereenigd, met den eeuwigen en oppersten Schepper aller wezens onderhouden...

Dan, mijn God! geheele eeuwen voorbijgegaan in de vurigste verlangens der serafijnsche liefde, zouden niet

vold
gev
mijn
leen
dro
stan
traa
aan
hec
onb
ond
har
bar
U
nog
zen
het
gel
nie
wo
te
lie
zoo
van
ar
ver

voldoende zijn, om U eene woning te geven, uwer eenigzins waardig, en in mijn hart heerscht nog de grootste leemte; 't is slechts vervuld van droevige herinneringen aan mijne onstandvastigheid en van ondankbaarheid, traagheid, onophoudelijke weerstand aan uwe liefde, verstrooiingen, gehechtheid aan het ijdele en altijd onbeschrijfelijke ellenden. Ja, mijn God, ondanks uwe weldaden behoort dit hart, dat zich tot eene zoo wonderbare vereeniging tot U voorbereidt, U nog niet geheel toe; het heeft zich nog niet weten te ontrukken aan duizende gevaarlijke voorwerpen, die hetzelfde onophoudelijk aan de wereld geboeid houden; het heeft zich nog niet weten te verheffen boven de tegenwoordige dingen, om U alleen slechts te zien.

En evenwel zal uwe onvermoeide liefde morgen nog zijn, hetgeen zij was, zoo dikwerf ik het geluk had U te ontvangen. Gij zult niet zien op mijne armoede. Gij zult in mij komen en U vergenoegen met uwe wenschen; Gij

weet dat ik honger heb; en wilt mij dus verzadigen; Gij weet dat ik dorst heb, en wilt dien lesschen; dat ik ziek ben, ach! ja, zeer ziek, o mijn God, en ziedaar, waarom Gij in mijn nederig verblijf wilt treden, ten einde mijne wonden te genezen en mij moed in te boezemen.

Er zal dan nimmer een einde aan uwe liefde komen, o mijn God! en Gij zult altijd mild en verkwistend zijn, ondanks mijne weinige liefde! Maar, mijn God, hetgeen ik U wenschte te geven, heb ik niet! Gij alleen kunt mijne ziel verlichten en dezelve losscheuren van de voorwerpen, die haar verleiden en bedriegen; Gij alleen kunt mij een levendig geloof, eene opregte nederigheid, eene geheele ontbinding van al hetgeen U niet toebehoort, eene volmaakte onderwerping aan uwen heiligen wil schenken; Gij alleen kunt mijne verlangens, verzuchtingen, gebeden, dankzeggingen en betuigingen verleenen, die U behagen. Gij alleen kunt uwe woning bereiden. Gij alleen kunt de zaal gereed maken, waarin het U behaagt uw Paschen met uwen dienaar

te houden. O mijn God, geef mij dan voor het aanbiddelijk Sakrament uwer liefde al de deugden, al de gevoelens, welke het U zal behagen het meeste in mijn hart te vinden; geef mij al hetgeen Gij beveelt, o mijn God, en beveelt mij vervolgens al hetgeen U zal behagen.

Allerheiligste Moeder van mijnen God, zachtmoedige Maagd, Gij die negen maanden in U dienzelfden Jesus gedragen hebt, die morgen mijne ziel zal bezoeken, ach! geef mij eene dier zoo verhevene gesteltenissen van uw heilige hart, welke de genoegens van Jesus uitmaakten. Ach! indien ik een weinig van uwe nederigheid hadde, eenige vonken van die brandende liefde, welke gij die gezegende vrucht uws ligchaams toedroegt!.... Uw Jesus schep er zijn behagen in te rusten onder de leliën van zuivere en varige harten. Verkrijg mij dus, o goddelijke Moeder, eene zuiverheid en eenen ijver, die mij minder onwaardig maken, om Hem in mijn hart te ontvangen.

Wat een Christen zijn moet,

*die het geluk gehad heeft van
te communiceren, en over de gelukkige
uitwerkselen, welke eene goede
communie in ons moet voortbrengen.*

Gij zijt waarlijk een verbor-
gene God, de God van Israël,
de Zaligmaker. Is xlv, 15.

Christenen, bij het aanbreken van
den dageraad hebben wij, uit geheel
onze ziel, den schoonen lofzang aan-
geheven: *Laetatus sum. Ik verheug
mij over hetgeen men mij gezegd heeft,
dat wij zullen ingaan in het huis des
Heeren; want wij moesten aan de
tafel van Jesus gaan aanzitten; Hij,
wien wij met vurig verlangen hadden
aangeropen, ging geheel ons hart in
bezit nemen*

Deze wenschen zijn vervuld gewor-

den. Niets heeft aan ons geluk ontbroken, en onze harten zijn overstromd van al de liefde, van al de verdiensten, van al de genaden en van al de milddadigheid van Jesus.

Maar, terwijl wij ons nu weder met onze beroepspligten en wereldsche beslommeringen moeten bezig houden, welk leven zullen wij nu beginnen?... Wij, het heiligdom van de goedheid zelve; wij, wier zielen gedoopt zijn in het Bloed van Jesus; wij, die een zoeften vriendschapskus van zijn mond ontvangen hebben; wij, die de liefde, de zuiverheid, de zachtmoedigheid, de nederigheid, de wijsheid en de geheele heiligheid van Jesus gezien hebben, die zich als een vloed in ons hart uitstortte en met zijne levende wateren al de geheime plaatsen van ons hart bespoede, wat moeten wij heden zijn? wat moeten wij zijn alle dagen tot in de eeuwigheid?

Jesus zelf geeft ons het antwoord; immers. *Hij zegt; Gelijk de levende Vader mij gezonden heeft, en dat ik door den vader leef, zoo ook zal hij,*

die mij eet, door mij leven. En welk leven?..... het leven van Jesus, een leven van genade, een leven van verdiensten, een leven van verloochening, een leven van volmaakte onderwerpiug aan den wil van den Vader, een leven van zachtmoedigheid, een leven van opoffering, een leven van nederigheid, van zelfverloochening en van geloof... Het doel van Jesus Christus, als Hij in onze harten komt, is, dat wij met Hem slechts *eene zelfde zaak, een zelfde geest* uitmaken. Plaatsen wij ons eenige oogenblikken aan den voet van zijn kruis; overwegen wij daar in stilte, raadplegen wij vervolgens ons zelve, hetgeen ons hart ons over *de-zelfde zaak, over dezen zelfden geest*, welken wij met Jesus moeten hebben, zal zeggen.....

Zijn doel nog, als Hij met zijn aanbiddelijk vleesch in ons hart komt, is, onder ons te wonen, niet voor een oogenblik, maar voor altijd, en dat wij ook onophoudelijk met Hem zullen blijven... . Zonder ophouden, tot in der eeuwigheid, want Hij wil, dat wij door

dit brood te eten *eeuwig* zullen leven.

Christenen, verdrijven wij dus niet met den vergiftigen adem dezer wereld dezen aangenamen geur van afzondering, van vrede en liefde, welke de welbeminde Jesus door de H. Communie in onze harten heeft achtergelaten. Het schijnt niet moeilijk voor hem, die bemint, de liefde tot den arbeid en den handel overeen te brengen met den smaak van het gebed en het afgezonderde leven. Het gebed en de arbeid zijn twee door God verordende zaken, het is duidelijk, dat men dezelve kan doen zamengaan. Beminnen wij en wij zullen alles vereenigen.

Laat ons zachtmoedig, nederig, geduldig en vervuld van liefde tot Jesus wezen; want wij hebben niets slechts den boord van zijn kleed aangeraakt; wij hebben Hem geheel ontvangen, Hem, de bron van alle zachtmoedigheid, van alle nederigheid, van alle geduld, van alle liefde; wij hebben Hem in ons ontvangen als een getrouwen Vriend, maar ook tevens groot als Hij is; denzelfde, die den donder

die mij eet, door mij leven. En welk leven?..... het leven van Jesus, een leven van genade, een leven van verdiensten, een leven van verloochening, een leven van volmaakte onderwerping aan den wil van den Vader, een leven van zachtmoedigheid, een leven van opoffering, een leven van nederigheid, van zelfverloochening en van geloof... Het doel van Jesus Christus, als Hij in onze harten komt, is, dat wij met Hem slechts *eene zelfde zaak, een zelfde geest* uitmaken. Plaatsen wij ons eenige oogenblikken aan den voet van zijn kruis; overwegen wij daar in stilte, raadplegen wij vervolgens ons zelve, hetgeen ons hart ons over *de-zelfde zaak, over dezen zelfden geest*, welken wij met Jesus moeten hebben, zal zeggen.....

Zijn doel nog, als Hij met zijn aanbiddelijk vleesch in ons hart komt, is, onder ons te wonen, niet voor een oogenblik, maar voor altijd, en dat wij ook onophoudelijk met Hem zullen blijven... . Zonder ophouden, tot in der eeuwigheid, want Hij wil, dat wij door

dit brood te eten *eeuwig* zullen leven.

Christenen, verdrijven wij dus niet met den vergiftigen adem dezer wereld dezen aangename geur van afzondering, van vrede en liefde, welke de welbeminde Jesus door de H. Communie in onze harten heeft achtergelaten. Het schijnt niet moeilijk voor hem, die bemint, de liefde tot den arbeid en den handel overeen te brengen met den smaak van het gebed en het afgezonderde leven. Het gebed en de arbeid zijn twee door God verordende zaken, het is duidelijk, dat men dezelve kan doen zamengaan. Beminnen wij en wij zullen alles vereenigen.

Laat ons zachtmoedig, nederig, geduldig en vervuld van liefde tot Jesus wezen; want wij hebben niets slechts den boord van zijn kleed aangeraakt; wij hebben Hem geheel ontvangen, Hem, de bron van alle zachtmoedigheid, van alle nederigheid, van alle geduld, van alle liefde; wij hebben Hem in ons ontvangen als een getrouwen Vriend, maar ook tevens groot als Hij is; denzelfde, die den donder

deed daveren op den berg Sinai en van wien eene slaauwe straal van luister van zijn gelaat onuitwischbare sporen op het hoofd van den wetgever van Israël naliet. Diezelfde God, *welken geen levend mensch kan zien en leven*, heeft met ons willen zijn als de Jesus van Zacheus, de Jesus van Lazarus, van Martha en van Maria; Hij was het Lam Gods en wij hebben Hem tot ons zien komen onder eene genaakbare en de nederigste gedaante. Hoe, na zulk een voorbeeld, zouden wij, Christenen, de nederigheid, de zachtmoedigheid en het geduld niet beoefenen.

Ach, dat onze erkentelijkheid voor zulk eene groote weldaad als die van de heilige communie, dan ook niet dor en voorbijgaand, maar steeds kracht-dadig zij; dat zij ons geleide tot een regtvaardig leven, hetwelk tot aan onzen dood voortduurt.

Toen Jesus op de wereld was, stortte Hij overal, waar Hij zich gewaardigde in te gaan, overvloedige zegeningen uit en deed allerwege zijne barmhartigheid uitschijnen. Voor dat Hij geboren

werd, en zelf nog in den schoot zijner Moeder, heiligde Hij, reeds door zijne tegenwoordigheid, slechts door zijne intrede in de woning van Elisabeth, de vrucht, welke zij in haren schoot droeg. De intrede van Jesus in onze harten, zal ook bij ons, Christenen, nimmer zonder uitwerking blijven. Eene enkele communie heeft altijd eene uitgestrektheid, die zich zal voortzetten tot in de eindelooze en verschrikkelijke eeuwigheid; want deze communie zal strekken tot onze verdoemenis, indien zij niet is tot onze gelukzaligheid.

Vergeeten wij het niet, dat het Sakrament des Altaars ingesteld is geworden, om tot voedsel aan de ware kinderen van Jesus te verstrekken. God geeft zich niet geheel aan ons, als wij ons niet geheel aan Hem geven; en door de deelneming aan het ligchaam van Jesus Christus, verbinden wij ons, om geheel voor Jesus Christus, volgens Hem en door Hem te leven. *Hij die mijn Vleesch eet en mijn Bloed drinkt, blijft in mij en ik in hem.* Wij blijven in Jesus Christus, wanneer wij zijne

ledematen zijn en Jesus Christus blijft in ons, als wij zijn tempel zijn. Laten wij dan dit heiligdom, dat wij in ons dragen, dezen levenden tempel, waar de God des hemels zich uit liefde tot ons heeft komen vestigen, met eerbied omgeven; dat alle gedachten, welke wij daar zullen brengen, als zoo vele heilige vazen zijn, met een aangename geur vervuld en den God van liefde, die aldaar zijne woonplaats gekozen heeft, waardig; dat onze altijd vurige liefde onophoudelijk in deze heilige plaats brande, als eene lamp van erkentelijkheid. Beginnen wij dan van heden af onze lofzangen, om die niet meer te eindigen.... Verbannen wij alle ijdele uitvlugten, welke de liefde van Jesus Christus geen zins duldt. Luisteren wij naar hetgeen die ijverzuchtige liefde ons toeroept; werk zoo gij wilt, maar bemin. Bemin altijd en onophoudelijk, bemin te midden der zorgen van het leven en van alle bezigheden van uwen staat. Laat aan uwe zaken de plaats van uwen geest; maar geef aan Jesus Christus die des harten. De vereeniging

van
bre
alle
wer
ter
wer
gel
ste
kra
me
der
bel
ten
en
C
vo
van
vin
de
on
we
str
pr
mi
ho
ho
w

van Jesus met de ziel moet onverbreekbaar zijn. Alle tegenstrijdigheden, alle lijden, alle verkwikkingen van een werkzaam leven, niets moet dengene terughouden, die door de liefde dikwerf tot de goddelijke tafel wordt geleid. Hij heeft daar het brood der sterken gegeten, hij moet al zijne kracht uit zijne vereeniging trekken met Jesus moet hij gelijkelyk en zonder eenige voorkeur drinken uit den beker van al zijne droefheden en smarten, even als uit die van zijne vreugde, vertroosting en heerlijkheid.

O hemelsch manna, o goddelijk voedsel, o wenschelyk brood des levens van de heilige communie, welken vrede vindt de godvreezende Christen, die dezelve met een heilige gesteldheid ontvangt, te midden van zijn arheid; welk eenen moed te midden van zijn strijden, van gelatenheid in de beproevingen, van onthechting in het midden der ijdelheden des levens! Ach! hoe zeer bemint hij zijne broeders; hoe groot is zijne liefde voor zijn God! welke zoete verzuchtingen stijgen uit

zijne ziel op tot Jesus, wien hij zijn al noemt.... Wanneer hij de hand op zijn hart legt, schijnt het hem nog toe zijn Welbeminde daarin te drukken, en dan gevoelt hij geene rampen en ellenden meer in deze ballinschap; buiten de zonden doet alles zich als geluk aan hem voor; de pijnen zelfs der vervolging zijn niet in staat hem te overwinnen en de vlammen van zijne liefde uit te dooven; hoe wreed ook de marteling van den heiligen Laurentius was, zegt de H. Augustius, hij voelde de pijnen niet, omdat hij het geluk had genoten te communiceren.

Een der voornaamste uitwerkselen, welke de heilige communie altijd voortbrengt, is, dat zij in minnende zielen een heilig verlangen opwekt van nog meer te beminnen. *Diegenen, die mij eten*, heeft de Zaligmaker in de H. Schriftuur gezegd, *zullen nog honger hebben; en diegenen, die mij drinken, zullen nog dorst hebben.*

Ach! hoe rampzalig zal diegene zijn, die, in zijne erkentelijkheid voor de overgroote weldaad van de heilige

communie, niet het verlangen in zich zou gevoelen van dikwerf aan den kelk van zaligheid te drinken! Ongelukkig diegene, die door zijne slaauwheid en zijne gehechtheid aan de ijdelheden, zich nog verwijderd gevoelt van dit voedsel der zuivere zielen! O Christenen, verwijderen wij ons niet, om voorbijgaande nietigheden en hersenschimmen, van deze onuitputtelijke bron, die alle goederen, de onvergankelijke en eeuwige goederen in zich bevat. Vreezen wij de verschrikkelijke uitspraak van onzen God, van dien God, die ons, koste wat het wil, zoo niet door de banden van het hart, ten minste door die der vrees, aan zijne liefde wil hechten: *Indien gij het Vleesch van den Zoon des menschen niet eet, en zijn Bloed niet drinkt, zult gij het eeuwig leven niet bezitten.*

Laat ons dus niet enkel verlangen, maar laat ons hongeren naar de heilige Tafel: ziedaar een onzer beste gesteltenissen, om tot Jesus te naderen. Laat ons in heiligheid toenemen, om dikwerf te communiceren en laat ons

dikwerf communicereu om in heiligheid toe te nemen. De heilige communie moet ons tot de heilige communie voorbereiden. Door dikwerf dit voedsel te nuttigen, wordt men van kind mensch. Inderdaad, zich door zijne schuld van eene enkele communie te berooven, laat zich niet begrijpen in een persoon, die God bemint; om loffelijke redenen, bij voorbeeld uit gehoorzaamheid, zich een enkel maal daaraan te onttrekken, is voor sommige zielen de grootste opoffering die zij kunnen doen.

Christenen, deze tafel is voor ons in de woestijn dezer wereld aangerigt, om ons van al onze vermoeijenissen te herstellen; laten wij er dan dikwerf gaan aanzitten, want daar is voor de Christenen het grootste geluk, dat zij in dit leven kunnen genieten, te vinden. Daar is het, dat onze ziel in al hare noodwendigheden troost en versterking zal vinden. Leggen wij dan ook daar ons arm en behoeftig hart open voor onzen oppersten Meester, onzen Schepper, onzen God, Hem vurig smeekende aan hetzelfde zijnen zegen te schenken,

en
wor
O
God
het
dat
geri
digh
ik g
A
God
alles
alles
aan
M
dez
om
troo

en het zal zuiverder en volmaakter worden.

O! indien het U oock behaagde, mijn God, dit werkje te zegenen! indien het U behaagde de gunst toe te staan, dat het eenig goed stichtte, om een gering tegenwigt aan uwe regtvaardigheid te stellen voor het kwaad, dat ik gedaan heb.

Alles tot uwe meerdere eer, o mijn God, alles tot uwe meerdere liefde, alles met het inzicht om U te behagen, alles met het eenige doel, om aan uwen aanbiddelijken wil te gehoorzamen.

Mijn God! verleen aan degenen, die deze regels zullen lezen, de gedachten om voor mij eenig gebed tot voor uwen troon te doen opstijgen.



MORGENGEBEDEN.

Allerheiligste en hoogwaardigste Drievuldigheid, één God in drie personen! ik geloof dat gij hier tegenwoordig zijt: ik aanbid u met de gevoelens van den diepsten ootmoed, en bewijs u uit ganscher harte den eerbied, dien men uwer oppermajesteit verschuldigd is.

Ik dank u, o weldadige God, uit den grond mijns harten, voor al de genade, die ik ooit van u ontvangen heb. Uwe goedheid heeft mij tot dezen dag bewaard, ik wil denzelven ook alleen tot uwe heilige dienst besteden; al mijne gedachten, woorden en werken draag ik aan u op. Zegen dezelve, o Heer, opdat zij alle door uwe liefde beziel, en zoo tot uwe meerdere verheerlijking geschikt worden.

Liefderijke Jesus, goddelijk voorbeeld der volmaaktheid, naar welke wij moeten trachten: met de hulp

uwe
u
te
kuis
en
Bijz
bew
dikv
regt

U
ken
zali
Wei
Ge
het
den
gij
lijde
barr
zal

O
Ik g

A
Jesu
ster

uwer genade wil ik mij bevljtigen om u in alles zoo veel mogelijk gelijk te worden: zachtmoedig, ootmoedig, knisch, ijverig, geduldig, liefdadig en gewillig zoo als gij geweest zijt. Bijzonderlijk wil ik met allen vlijt mij bewaren van de zonden, die ik zoo dikwerf bega en waarvan ik mij oprecht verlang te beteren.

U, o God, is mijne zwakheid bekend: ik vermag niets in de orde der zaligheid zonder de hulp uwer genade. Weiger mij dezelve niet, o mijn God! Geef mij genoegzame sterkte om al het kwaad dat gij verbiedt te vermijden, om al het goed te oefenen, dat gij van mij verlangt, en om al het lijden geduldig te dragen, dat uwe barmhartige Voorzienigheid mij heden zal overzenden.

*Onze Vader, enz. Wees gegroet, enz.
Ik geloof in God den Vader, enz.*

Allerheiligste Maagd, Moeder van Jesus, en mijne magtige voorspreester! ik beveel mij in uwe moederlijke

bescherming, en verberg mij met vol betrouwen in den schoot uwer milddadige barmhartigheid. O goedertierenste Moeder! wees mijne toevlugt in allen nood, mijn troost in allen tegenspoed, en mijne middelares bij uwen gezegenden Zoon, heden en al de dagen mijns levens, bijzonderlijk in het uur van mijnen dood. Heilige Bewaarengel, mijn getrouwe en liefdadige leidsman! verkrijg mij de genade van uwe heilzame inspraken na te volgen, en van mijne voetstappen zoo in te rigten, dat ik van den weg der geboden Gods niet afwijke.

Groote Heilige wier naam ik het geluk heb te dragen! heilige Patronen van dit bisdom en van deze Parochie! roemrijke H Jozef, waardige Bruidgom van Maria! en gij bijzonderlijk wier feestdag men heden viert! bescherm mij, bidt voor mij, opdat ik God diene, gelijk gij hem op aarde gediend hebt, en hem met u in den hemel voor eeuwig love en danke. Amen.

M
vast
heb
voo
de

me
bel
mi
om
aln
die
ver

U
al

Akte van geloof.

Mijn Heer en mijn God! ik geloof vastelijk al hetgeen Gij geopenbaard hebt, en onze moeder de H. Kerk ons voorhoudt om te gelooven, omdat Gij de eeuwige waarheid zijt.

In dit geloof wil ik leven en sterven.

Akte van hoop.

Mijn Heer en mijn God; ik hoop met een vast vertrouwen van U te bekomen het eeuwige leven en alle middelen, die ons daartoe noodig zijn, omdat Gij oneindig goed zijt tot ons, almachtig en getrouw in uwe beloften, die ons dit beloofd hebt door de verdiensten van Jesus Christus.

In deze hoop wil ik leven en sterven.

Akte van liefde.

Mijn Heer en mijn God! ik bemin U boven al, uit geheel mijn hart, uit al mijne krachten, omdat Gij in U zelven

oneindig goed zijt, en alle liefde waardig. Mijnen evennaaste bemin ik gelijk mij zelve uit liefde tot U.

In deze liefde wil ik leven en sterven.

Akte van berouw.

Mijn Heer en mijn God! het is mij leed uit den grond van mijn hart, dat ik zoo zeer gezondigd heb, niet zoo zeer, omdat ik door mijne zonden den hemel verloren en de hel verdiend heb, maar bijzonder omdat ik U daarvoor vergramd heb, die het opperste goed zijt. Ik baat en ik verzaak al mijne zonden uit liefde tot U, en maak een vast voornemen van voortaan niet meer te zondigen en alle gelegenheden en gevaren van zonde te vlugten, van eene regtzinnige biecht te spreken, en nog liever te sterven, dan U nog met eene doodzonde te vergrammen.

vaar-
gelijk

ven.

AVONDGEBEDEN.

mij
dat
zoo
den
end
aar-
rste
al
en
or-
alle
nde
cht
en,
te

Ik aanbid U, o mijn God, met al den eerbied en de onderwerping, die mij uwe tegenwoordigheid inboezemt; ik verootmoedig en verneder mij voor U, als voor mijnen Schepper en volstrekten Opperheer.

Hoe zal ik U, o mijn God, genoegzaam danken, voor al de weldaden, die ik van U ontvangen heb? Gij zijt mij van in eeuwigheid gedachtig geweest; gij hebt mij uit het *niet* getrokken: hebt uw leven ten beste gegeven om mij te verlossen, en vervult mij nog dagelijks met ontelbare genade. Ach, Heer! wat zal ik doen ter erkenenis van zoo vele goedheden? Vereenigt U met mij, o gelukzalige Geesten! om den God der barmhartigheden te loven, die aan mij, onwaardigst en ondankbaarst schepsel, onophoudelijk zijne weldaden mededeelt.

Heilige Geest, eeuwige oorspong van licht! verdrijf de duisternissen, die mij de leelijkheid en de boosheid mijner zonden verbergen, doe mij van dezelve eenen zoo grooten afschrik krijgen, mijn God, dat ik niets zoo zeer vreeze, dan dezelve in het toekomende te bedrijven.

Onderzoek hier uw geweten over hetgeen gij hebt gedacht, gezegd, gedaan en verzuimd, tegen God, tegen uwe naasten en tegen u zelven.

Mijn God! ik verfoei al mijne zonden ter uwer liefde, en omdat zij U mishagen. Ellendige die ik ben! misschien dezen nacht zal Jesus Christus met haast komen om mij die ziel af te vragen, die geschapen is naar het beeld van God, en gansch misvormd door de zonden. O Vader! ik heb tegen den hemel en tegen U gezondigd, ik ben niet meer waardig uw kind genoemd te worden... O Algoede en liefwaardige! was het dan dit, hetgeen gij van mijne erkenenis te

verwachten hadt, na mij zoo verre bemind te hebben, dat Gij uwen laasten droppel bloeds vergoot! Welk eene boosheid! welk eene ondankbaarheid! welk misbruik heb ik van uw geduld gemaakt! Thans bevind ik mij aan uwe voeten, o Heer! gansch overdekt met schaamte en doordrongen van droefheid op het aanzien mijner zonden; ik vraag er U zeer ootmoedig vergiffenis over, en smeeek U, o mijn God, door diezelfde goedheid, waarvan ik zoo dikwijls de uitwerkselen gevoeld heb, verleen mij de genade, opdat ik van nu af, tot den dood toe, er eene opregte boetvaardigheid over doe.

Ach! had ik U, liefderijkste Vader, nooit vergramd; maar dewijl ik zoo ongelukkig ben geweest van U te beleedigen, zoo wil ik U voortaan des te getrouwer dienen en door eene gansch andere levenswijs toonen, hoe zeer mijne bedrevene zonden mij smarten. Van nu af verzaak ik aan alle zonden en aan alle gelegenheden tot dezelve. Met de hulp uwer god-

delijke genade, die ik ootmoedig vraag
 en met betrouwen van U verwacht,
 wil ik mijn best doen om U in alles
 te behagen en U, o opperste Goed,
 door geene zonden meer te vergram-
 men.

*Onze Vader, enz. Wees gegroet, enz.
 Ik geloof in God den Vader, enz.*

de
 aan
 vre
 me
 va
 hie
 ron
 en
 lig
 die
 des
 bij
 ho
 sch
 een
 een

ag
ht,
les
ed,
m-

GEBEDEN ONDER DE H. MIS.

VOORBEREIDING.

nz.

De Mis is van al de handelingen des christendoms, het aangenaamste aan God; zij schenkt de grootste vreugde aan de heiligen, geeft de meeste verligting aan de zielen des vagevuurs, en verwerft voor ons, die hier op aarde nog in ballingschap rondzwerven, de grootste zegeningen en genaden. De Christen kan niets heiliger, niets godvruchtiger, niets verdienstelijker verrigten, dan godvruchtig, des morgens het heilig offer der Mis bij te wonen

O! hoe rein behooren onze handen, hoe zuiver onze gedachten en hoe schoon onze ziel te zijn, om, in vereeniging met den priester, in vereeniging met de zegevierende en strij-

dende Kerk, aan God het heilig Slagtoffer op te dragen van het goddelijk Lam, dat zich zelve komt offeren ter liefde van ons!

Maar onze goddelijke Verlosser moet het eenige offer der Offerande niet zijn : wij ook moeten ons zelve aan God ten slagtoffer brengen, en aan de voeten van dit offer van liefde voor altijd al onze neigingen, al onze gedachten, al onze begeerten, die niet voor God alleen zijn, verzaken;... wij moeten ons daar geheel vernietigen, ons, zonder uitzonderingen, in het vuur der liefde van Jesus opofferen, zoo als Jesus zich geheel voor ons slagtoffert.

Jesus Christus, altijd levende om onze voorspraak te zijn en onophoudelijk voor ons, schuldige menschen, het verheven offer van zijn Ligchaam en Bloed aan zijn hemelschen Vader aanbiedende ... Jesus Christus, Priester voor alle eeuwigheid en zijn priester-schap op aarde uitoefenende, zoo als Hij dat in den hemel vervult... Jesus Christus, die tegelijk Priester en slagtoffer is, de offeraar en de offerande....

O! welke ondoorgrondelijk geheimen van liefde..... Hoe onmetelijk, hoe onbegrijpelijk is de liefde van Jesus, die onder ons komt wonen als een vader onder zijne kinderen, om meer in onze nabijheid te zijn; bij ons, zwakke, broze schepselen, die zoo vergeetachtig zijn in onze pligten, die ons niet tot den hemel kunnen verheffen en die zoo dikwerf aan zijne voeten de belijdenis onzer misslagen en zwakheden moeten alleggen.

Wie anders dan Hij, die door een enkel woord het beelal uit het niet schiep, kon het brood in zijn ligchaam veranderen, zeggende: *Dit is mijn ligchaam?* Wie anders kon, na zijn ligchaam tot zaligheid der menschen geslagtofferd te hebben, dit tot voedsel der zielen doen dienen.

Hoe vele geheimen van liefde worden dus in dezen oogenblik in het heilig offer der mis uitgewerkt!... Hoe vele duizende van hemelsche geesten omringen het heilig altaar, welke door hunnen diepen eerbied, hunne zegeningen en hunne brandende liefde Jesus

schadeloos stellen voor de onverschilligheid en de koelheid der menschen! En het is echter voor de menschen, dat deze wonderen dagelijks vernieuwd en uitgewerkt worden!

Godvruchtige zielen, vereenigt gij ten minste uwe liefde met die der engelen; belooft aan God eene nog grootere liefde, dan gij Hem reeds toedraagt; brengt Hem nog meer offers, onthecht u nog meer van de aarde en van de nietigheid des levens, draagt uwe kruisen met minder tegenzin en meer onderwerping aan den heiligen wil van Jesus. Laat ons op den heiligen berg gaan, om er met hem te sterven. *Eamus et nos, ut moriamur cum illo.*

Hoe vele menschen zijn er op de wereld, die het geluk niet hebben, om door het geloof verlicht te zijn en aan het heilig offer der mis geen deel kunnen nemen! Hoe velen, die dit niet kunnen, omdat zij op een ziekbed liggen uitgestrekt! hoe velen die op reis zijn, nog anderen die door de pligten van hunnen staat wederhouden worden! O! hoe veel gelukkiger zijn

wij,
den
heil
in
staa
dus
bov
wij
bid
V
heil
san
vur
Ker
den
nah
tot
die
we

wij, die door ons vroegtijdig aan den slaap te onttrekken, elken dag de heilige Mis kunnen bijwonen, zonder in het minste aan de pligten van onzen staat te kort te komen. Beminnen wij dus Jesus voor dit groote voorregt boven zoo vele anderen; beminnen wij Hem met eene groote liefde en bidden wij Hem voor onze broeders.

Vergeeten wij vooral niet, dat het heilige voor de heiligen is, *sancta sanctis*, en dat in de eerste dagen van vurigen geloofsijver onzer opkomende Kerk, allen het geluk niet hadden den driemaal heiligen God van zoo nabij te naderen: toen liet men slechts tot het bijwonen der heilige geheimen diegenen toe, die waardig bevonden werden daaraan deel te nemen.

GEBEDEN VOOR DE H. MIS.

Vragen wij den heiligen Geest om licht, en storten wij een hartelyk gebed tot Jesus om de genade te verwerven met de noodige gesteltenis, om de heilige Offerande der Mis bij te wonen. Betreuren wij het, dat wij in zijne heilige tegenwoordigheid zoo koud en zoo ellendig zijn, en smeeken wij Hem, dat Hij zelf ons voorbereide. Indien God andere betuigingen van ons vordert, zal Hij die in ons opwekken. Onze eerste betuiging moet zijn, dat wij Hem, uit den grond van ons hart opregt en zonder dwang beminnen.

De ware godsvrucht komt niet uit ons zelven; wij moeten die met ootmoed afsmeeken en die niet uit eigenliefde verlangen. Niet ons zelven, maar Jesus Christus moeten wij zoeken. Vragen wij hem de gesteltenis en laten wij het overige aan zijne genade

over.
geene
van
voere
regth
harte

H
geef
heili
dig
en
U
deze
eene
oog
gaat
de
het

over. Al wat Hij ons vraagt is, dat wij geene aardsche gedachten, tot bijwoning van deze heilige verrigting, met ons voeren. Zeggen wij Hem dus met opregtheid en in de eenvoudigheid onzes harten.

Heer Jesus, mijn God, mijn Vader, geef mij, bid ik U, de genade in de heilige Offerande der Mis tegenwoordig te zijn op eene U behagelijke wijze en die uwer niet onwaardig is.

Heilige Maagd, goede Moeder, op dezen oogenblik, dat zich, hoewel op eene onbloedige wijze onder mijne oogen, het schouwspel van Calvarië gaat vernieuwen; doordring mij met de gevoelens, die U aan den voet van het kruis van uwen Jesus bezielde.

HET BEGIN DER MIS.

In den naam des Vaders, en des
Zoons en des Heiligen Geestes, Amen.

Mijn God, het is om U te vereeren,
U te bedanken en U nog meer te be-
minnen; het is om U mijne behoeften
en die mijner broeders bloot te leggen;
het is om U op nieuw mijne voort-
durende liefde te bewijzen! het is om
U te smeeken, de oneindige verdien-
sten van uw lijden en uwen dood op
mij toe te passen, dat ik, in vereeni-
ging met den priester en met eene ge-
heele Kerk, U het heilig Offer der Mis
kom opdragen.

O Jesus, wanneer Gij U zelven aan
uwen Vader opopert, offer Hem dan
ook mijn hart, offer het Hem met al
mijne begeerten, al mijne gedachten,
en dat ik als belooning van den on-
eindigen prijs uwer offerande, de ge-

nade
voor
voor
min

M
mij
van
lijk
en
bed
mij
tre
U
U
Va
ik
nie
mij
ik
me
wij

nade moge verwerven, om niet dan voor God te leven, niets te doen dan voor God, en altijd in overeenstemming met zijn heiligen wil.

DE CONFITEOR.

Mijn God, Gij kent al de wonden mijner ziel, Gij kent de vergetelheid van mijn hart, Gij kent de afschuwelijke afwijkingen, de ondankbaarheden en de menigvuldige zonden, die ik bedreven heb. O! vergeef mij alles, mijn God, want ik verfoei en ik betreur bitterlijk al die jaren, waarin ik U niet heb bemind, al de uren, die U niet zijn toegewijd.

Een enkele blik op mij, o mijn Vader, en in uwe barmhartigheid smee ik U, schep in mij van nu af een nieuw leven.

Heere Jesus, vergeet alles, wisch al mijne zonden uit, en zuiver mij, opdat ik uw heilig altaar niet nadere dan met een hart, dat U geheel is toegewijd en van liefde voor U brandt.

*Van den Confiteor tot aan het
Evangelie.*

KYRIE ELEISON.

O mijn God, ik moet het hier wel bekenen, want, Gij weet het, in mij is niets dan ellende, dan zwakheid en onstandvastigheid, niets dan eene droevige geneigdheid tot het kwaad; ontferm U dus mijner, want ik zou U iederen dag, ieder uur, ja mogelijk ieder oogenblik vergrammen, indien Gij mij niet steeds met ontferming gadesloegt.

Ontferm U dus nogmaals mijner, Heer, want ik weet, dat ik niets dan uwe gramschap verdiend heb.

Beschouw mij altijd in uwe barmhartigheid, o mijn God, en treed nimmer in gerecht met uwen onwaardigen dienaar; want wat zou er dan van hem worden?

Maar Gij zijt mijn Vader, en mij

aan
de z
verg
van
O!
dat
enge
barm
tiere

V
veel
daa
aan
zen
de
de
He
het
zon
U,
en
me

aan uwe voeten werpende, behoud ik de zoete hoop, dat Gij mij mij alles zult vergeven, dat Gij mij op deze wereld van arbeid en strijd zult ondersteunen. O! ik heb de zoete hoop, mijn God, dat ik U in alle eeuwigheid met de engelen zal loven, ik hoop altijd uwe barmhartigheid en oneindige goedertierenheid te prijzen.

GLORIA IN EXCELSIS.

Wees geloofd, mijn God, voor zoo veel goedheid ten mijnen opzichte, wees daarvoor geloofd. Eer aan uwe magt, aan uwe oneindigheid, aan uwe grenzenlooze lankmoedigheid. Eer zij U in de hoogste der hemelen, eer aan U, de Allerhoogste, de Heiligste, de eenige Heer! Eer aan U, o Jesus, die hier het offer van liefde zijt, dat voor onze zonden wordt geslagtofferd! eer aan U, die de zonden der wereld wegneemt, en die U geheel voor de zaligheid der menschen hebt opgeofferd.

DE EPISTEL.

Mijn God, Gij verblijft op deze altaren, Gij gaat nogmaals daarop nederdalen, Gij verblijft altijd met ons gelijk een vader in het midden zijner kinderen, en in uwe overgroote liefde zal het U zelf behagen, om in onze harten te komen wonen. Gij zijt echter dezelfde, mijn God; Gij zijt dezelfde Zaligmaker, waarnaar de regtvaardigen van het Oude Verbond zoo vurig verlangden, naar welken de aartsvaders zoo vurig verzuchtten, dezelfde, die door de profeten voorzegd is.

De Kerk is verwonderd, dat Gij het niet beneden U hebt geacht, om in den schoot eener, hoewel gansch onbevleete en zuivere Maagd, neder te dalen; de heilige Joannes, de engel des Nieuwen Verbonds, hij, die meer was dan een profeet en de grootste onder de kinderen der menschen, bekent dat hij niet waardig is uwe schoenriemen te ontbinden. O! hoe dankbaar moest ik U

zijn, h
mij z
zijde,
onwa
schijn
de h
meer
dan
zoov
Maar
door
Gij
heint

O
eer
lief
die
Ev
Go
alle
lev
U
ve

zijn, hoe heilig moest ik wezen, wijl Gij mij zonder eenige verdiensten van mijne zijde, mij, die een groote zondaar en onwaardig ben om voor U te verschijnen, meer toestaat dan aan al de heiligen van het Oude Verbond, meer dan aan uwe aartsvaders, meer dan aan uwen heiligen voorlooper en zooveel als aan uwe heilige Moeder. Maar, mijn God, tref dan mijn hart door uwe goddelijke genade, en bereid Gij zelf het voor zulke verhevene geheimen.

HET EVANGELIE.

O mijn God, ik ontvang met diepen eerbied, met dankzegging en met een liefdevol hart al de heilige waarheden, die het U behaagd heeft ons in het Evangelie te onderwijzen. Gij zijt, mijn God, de ongeschapene wijsheid, Gij alleen hebt de woorden des eeuwigen levens; maar om tot U te komen, om U te volgen, moet men zich zelven verzaken en zijn kruis dragen.

En echter, hoe veel moeite kost het, o mijn God, om zich zelve te verloochenen! hoe moeilijk valt het, om de pligten van zijn staat te vervullen enkel uit inzicht, om U te behagen! hoe veel kost het ons, om met de wereld en hare ijdelheden te breken! Ach! hoe zwaar valt het ons, het hart aan de nietigheden, aan de verleiding, en aan de bedriegerijen van den geest der wereld te ontrukken, om het slechts met U bezig te houden! maar dit is het kruis van Jesus. Heilige Maagd, geef mij den moed om het met liefde te dragen, en geef, dat ik bij dit kruis dat ik dagelijks moet dragen, nog al diegenen voege, die het aan Jesus zal behagen mij op te leggen. O! hoe wordt men van Jesus bemind, hoezeer bemint Hij ons, als men van hem de kruisen ontvangt, wijl dit het eenige goed is! Vervolgingen, moeiten en verachting zijn de eenige schatten, die Hij aan zijne leerlingen, aan zijne meest geliefde vrienden beloofde, toen Hij voor altijd van hen ging scheiden.

CREDO.

Ik geloof in U, o mijn God, en ik vertrouw mij zelven in uwe Voorzienigheid en in uwe goedheid. Ik Geloof in den Vader, in den Zoon en in den heiligen Geest. Ik geloof volkomen aan al de waarheden, die mij uwe Kerk leert. Maar waartoe zou mij het geloof dienen, indien ik het niet beoefende? waartoe dient het geloof zonder de werken. Geef dus, o mijn God! dat ik overeenkomstig mijn geloof leve, dat ik in U en door U leve. Leer mij al mijne werken te heiligen en er naar sterven om niets te doen dan met het eenige doel, om U te behagen. Alles voor U, mijn Jesus, alles om U te beminnen, al wat U zal behagen, vermits ik U beminne!.....

DE OFFERANDE.

O mijn God, sta mij toe, hoe onwaardig ik ook moge zijn, U die heilige gaven aan te bidden, die de priester U opoffert: die gaven, die binnen eenige

oogenblikken in het ligchaam en bloed van Jesus zelven zullen veranderd worden. Met deze gaven, o mijn God, offer ik U geheel mij zelven op, U smee-kende mij te willen zegenen. Ik offer U mijn leedwezen over mijne voor-gaande zonden; ik offer U mijne toe-komst, geheel mij zelven, al mijne be-gerten, om U getrouw te zijn; ik offer U mijn hart op. Met U, mijn Jesus, die U hier voor mij slagtoffert, wil ik U mijn geheel bestaan slagtofferen, ik wil het geheel aan U toewijden, om slechts aan U alleen toe te behooren.

PREFATIE.

O mijne ziel ziedaar nu de oogenblik, op welke het groote wonder zal voltrokken worden door de heilige consecratie. Verhef u dus tot in de hemelen, vergeet het verledene, vergeet het geschapene, verban alle wereldsche gedachten, om u als het ware te vernietigen en u zelve in de heerlijkheid Gods te verliezen, om u zelve in de

beschouwing van zijne zelfverloochening en van zijne onbegrijpelijke liefde te verdiepen. Stort dus aan den voet der altaren, waar het aanbiddelijk offer gaat opgedragen worden, al uwe wenschen, al uwe dankzeggingen uit; betuig daar al uwe genegenheid, en beloof eene grootere getrouwheid in het vervullen uwer pligten.

DE KANON.

Mijn God, mijne zwakheden kennende durf ik echter, hoewel met uwe goedheden overladen, belijden, dat ik U altijd zal beminnen; maar gewaardig U, mijn God, geheel mijn hart te beheerschen, Gij alleen, dit verlang ik en vraag ik U nederig.

In tegenwoordigheid, mijn God, van de geheele kerk, van al uwe uitverkorenen, van alle engelen en serafienen, in tegenwoordigheid van de allerheiligste Maagd Maria, uwe heilige Moeder, durf in den verheven en eeuwigen lofzang herhalen, die U in den hemel toegezongen wordt. Door dien heiligen

lofzang wil ik mijn geluk bezingen in de hoop, in den hemel met U den eeuwigen lofzang te herhalen van het driewerf; *Heilig, Heilig, Heilig is de Heer, de God der heerscharen, Hosanna aan den genen, die woont in de hoogste der hemelen.*

DE OPHEFFING.

O mijn God, in gemeenschap met de allerheiligste Maagd Maria, die wij smeeken onze voorpraak te willen zijn; in gemeenschap met alle heiligen, die in den hemel zijn, met alle regtvaardigen, die op aarde leven, en in gemeenschap met den priester, durven wij U smeeken deze gaven te zegenen en in deze heilige offerande uw welbehagen te nemen; wij offeren U die op voor al de behoeften der Kerk en van haar heilig opperhoofd, voor de noodwendigheden van den staat, voor de bekeering der zondaren en de volharding der regtvaardigen, voor al onze bloedverwanten, onze vrienden, en zelf voor onze vijanden.

O
van
vred
die
niet
bem
spij
min
niet
wer
de
onk
on
zoe
da
aa
off
H
ee
h
d
h

O mijn God, geef ons ten opzigte van dit heilig offer den vrede, dien vrede met U, dien duurzamen vrede, die van U komt en welken de wereld niet kent. Geef, dat wij U boven alles beminnen, o mijn God, dat wij U ten spijt der listen, die de hel bezigt, beminnen; geef dat wij U beminnen, niettegenstaande de spotternij van de wereld, ondanks ons zelven, ondanks de menigte ontmoedigingen en onze onbegrijpelijke zwakheid. Gij alleen in onze harten, mijn Jesus. Datdaarin de zoete vrede van uw rijk heersche, dan zijn wij rijk genoeg....

Moeder van zoetheit, bid voor ons aan de voeten van uwen Jesus; en offer Hem al onze gebeden; vraag Hem, dat Hij die met zijn lijden vereenige, en die aldus aan God, zijn hemelschen Vader, aanbiede.

VERVOLG VAN DEN CANON

Ik aanbid U, o mijn God, met al den eerbied, dien ik U verschuldigd ben. Ik vereenig wijne aanbidding met

die schaar van engelen, die U, van uit de hoogte der hemelen op dit altaar vergezellen. Zich met hunne vleugelen bedekkende en in het stof gebogen voor uwe oneindige grootheid, zijn zij verwonderd, dat de mensch zoo koel en onverschillig blijft. Laat hun heilige ijver, hunne heilige verrukkingen, hunne eerbiedige stilte, hunne brandende liefde en vurige dankzeggingen U schadeloos stellen, o mijn God, voor het klein geloof, dat wij aan den dag leggen, voor de geringe liefde, die wij U bewijzen. Gij zijt daar wel tegenwoordig, o mijn God, mijn Jesus, het doel mijner begeerten, en dien ik zoo vurig verlang te beminnen; Gij zijt dien Jesus, die mij met weldaden hebt overladen, en dien ik zoo dikwerf heb vergramd. Evenwel, mijn Jesus, zijt Gij voor mij op het kruis gestorven, en om mij te toonen, dat uwe liefde voor mij niet verkoeld is, wilt Gij alle dagen uw heilig offer vernieuwen. En onder mijne oogen wilt Gij voor mij, voor ons allen, U alle dagen aan uwen hemelschen Vader als

slagt
zond
gen
dat
Waa
Da
en r
blo
hebt
zond
min
tege
dat
U vo
mijn
beric
sma
O
niet
bro
ech
ver
ree
wer
van
zou
ach

slagtoffer stellen voor onze voorgaande zonden en onze dagelijksche afwijkingen. O mijn God, het wordt wel tijd dat de mensch U zijne liefde schenkt! Waarom toch kent hij U niet?

Dáár aan den voet van uw kruis, en met diepe ingetogenheid dat heilig bloed aanbiddende, dat Gij voor ons hebt gestort, vraag ik U nog de bijzondere gunst om de kruisen te be-
minnen, sterkte en moed in den strijd tegen de wederwaardigheden des levens; dat ik alles uit liefde en ter liefde van U verdrage, voor U, den eenigen Vriend mijner ziel, Gij, die voor mij alle ontberingen, alle verlatenheid en allen
smaad en verachting hebt verduurd.

O Maria, Gij ziet het, uw Jesus vernietigt zich onder de gedaante des broods; Hij vernietigt zich geheel, en echter kan ik mij zelve niet de minste vernedering getroosten. In dit leven reeds zoek ik eene schuldige rust. Ik werp verre van mij al hetgeen mij van den kant der wereld aan verachting zou kunnen blootstellen; ik zoek de
achting der menschen en mijn zondig

hart blijft altijd nog eenigzins aan deze aarde gehecht. Goede Moeder, bid voor mij uwen Jesus; werpt in het vuur zijner liefde al wat in mij nog aardschgezind is, opdat daardoor alles verteerd worde en ik slechts voor God leve. Leer mij slechts door het geloof te leven: laat mij een leven des geloofs leiden in het midden der bekoringen van den duivel, in de moeilijkheden, die mijn staat oplevert in de tegenstrijdigheden des levens, in de dorheden en in de moeilijkste en aanhoudendste beproevingen.

Heilige Maagd, aanbid en vereer voor mij dien zoo goeden God, dien ik noch met diepen eerbied genoeg kan aanbidden, noch met genoeg vurigheid kan beminnen. En echter is het meer dan tijd, dat ik Hem een weinig liefdeschenke, ten minste eenige wezenlijke bewijzen mijner opregte genegenheid Ach! dewijl ik Hem geene onbesmeurde ziel kan aanbieden, geef dan, o Maria, dat ik Hem door mij een offer van liefde en van berouw aanbiede.

Heilige Maagd, Moeder van barmhartigheid, troosteres der bedrukten, nog kom ik u smeeken om de voor-spreekster te zijn bij uwen goddelijken Zoon voor al degenen, die ons in het geloof zijn voorgegaan en die in den schoot der Kerk zijn overleden. Ik beveel u voornamelijk, o goede Maria, mijne ouders, mijne vrienden, mijne bloedverwanten; verleen hun volkomen vrij spraak hunner pijnen, opdat zij u te eerder in eeuwigheid mogen loven.

PATER NOSTER.

Het *Onze Vader* is het verhevenste aller gebeden; het is gemaakt, om in al onze behoeften te voorzien, en het is onze goddelijke Zaligmaker zelf, die het ons heeft geleerd. Aldus wil Hij, dat wij bidden. Bidden wij dus met vurigheid dat gebed, dat zoo vele anderen in zich besluit. Overwegen wij het somtijds, en houden wij een oogenblik stil bij die zoo vertroostende woorden: *Onze Vader, — Uw wil geschiede*. Laten wij ons leven naar dien wil inrigten, laten wij

hart blijft altijd nog eenigzins aan deze aarde gehecht. Goede Moeder, bid voor mij uwen Jesus; werpt in het vuur zijner liefde al wat in mij nog aardschgezind is, opdat daardoor alles verteerd worde en ik slechts voor God leve. Leer mij slechts door het geloof te leven: laat mij een leven des geloofs leiden in het midden der bekoringen van den duivel, in de moeilijkheden, die mijn staat oplevert in de tegenstrijdigheden des levens, in de dorheden en in de moeilijkste en aanhoudendste beproevingen.

Heilige Maagd, aanbid en vereer voor mij dien zoo goeden God, dien ik noch met diepen eerbied genoeg kan aanbidden, noch met genoeg vurigheid kan beminnen. En echter is het meer dan tijd, dat ik Hem een weinig liefdeschenke, ten minste eenige wezenlijke bewijzen mijner opregte genegenheid Ach! dewijl ik Hem geene onbesmeurde ziel kan aanbieden, geef dan, o Maria, dat ik Hem door mij een offer van liefde en van berouw aanbiede.

Heilige Maagd
 hartigheid, troost
 nog kom ik u sm
 spreekster te zijn
 Zoon voor al deg
 geloof zijn voorg
 schoot der Ker
 beveel u voornam
 mijne ouders, n
 bloedverwanten; verleen hun volkomen
 vrijspraak hunner pijnen, opdat zij u
 te eerder in eeuwigheid mogen loven.

ons eigen
 met zelve
 goddelijk
 al aan
 et

PATER NOSTER.

Het *Onze Vader* is het verhevenste
 aller gebeden; het is gemaakt, om in al
 onze behoeften te voorzien, en het is onze
 goddelijke Zaligmaker zelf, die het ons
 heeft geleerd. Aldus wil Hij, dat wij
 bidden. Bidden wij dus met vurigheid
 dat gebed, dat zoo vele anderen in zich
 besluit. Overwegen wij het somtijds, en
 houden wij een oogenblik stil bij die zoo
 vertroostende woorden: *Onze Vader*,
 — *Uw wil geschiede*. Laten wij ons
 leven naar dien wil inrigten, laten wij

hart blijft altijd nog eenigzins aan deze aarde gehecht. Goede Moeder, bid voor mij uwen Jesus; werpt in het vuur zijner liefde al wat in mij nog aardsehgezind is, opdat daardoor alles verteerd worde en ik slechts voor God leve. Leer mij slechts door het geloof te leven: laat mij een leven des geloofs leiden in het midden der bekoringen van den duivel, in de moeilijkheden, die mijn staat oplevert in de tegenstrijdigheden des levens, in de dorheden en in de moeilijkste en aanhoudendste beproevingen.

Heilige Maagd, aanbid en vereer voor mij dien zoo goeden God, dien ik noch met diepen eerbied genoeg kan aanbidden, noch met genoeg vurigheid kan beminnen. En echter is het meer dan tijd, dat ik Hem een weinig liefde schenke, ten minste eenige wezenlijke bewijzen mijner opregte genegenheid. Ach! dewijl ik Hem geene onbesmeurde ziel kan aanbieden, geef dan, o Maria, dat ik Hem door mij een offer van liefde en van berouw aanbiede.

Heilige Maagd, Moeder van barmhartigheid, troosteres der bedrukten, nog kom ik u smeeken om de voorspreekster te zijn bij uwengoddelijken Zoon voor al degenen, die ons in het geloof zijn voorgedaan en die in den schoot der Kerk zijn overleden. Ik beveel u voornamelijk, o goede Maria, mijne ouders, mijne vrienden, mijne bloedverwanten; verleen hun volkomen vrij spraak hunner pijnen, opdat zij u te eerder in eeuwigheid mogen loven.

PATER NOSTER.

Het *Onze Vader* is het verhevenste aller gebeden; het is gemaakt, om in al onze behoeften te voorzien, en het is onze goddelijke Zaligmaker zelf, die het ons heeft geleerd. Aldus wil Hij, dat wij bidden. Bidden wij dus met vurigheid dat gebed, dat zoo vele anderen in zich besluit. Overwegen wij het somtijds, en houden wij een oogenblik stil bij die zoo vertroostende woorden: *Onze Vader, — Uw wil geschiede.* Laten wij ons leven naar dien wil inrigten, laten wij

ons met de heilige inzigten van dien goddelijken wil voeden, daarin bestaat al de volmaaktheid van den Christen. — *Geef ons ons brood.* En wanneer wij het geluk hebben te communiceren, hoe moeten wij dan die woorden met ootmoed, met vreugde en met zoete tranen uitspreken!....

VAN DEN PATER NOSTER TOT DE
COMMUNIE.

(Ingeval men wezenlijk communiceert.)

Indien wij het geluk mogen smaken om aan de heilige Tafel te verschijnen, moeten wij van die korte oogenblikken gebruik maken om God te zeggen, hoe arm wij zijn om tot Hem te naderen; dat wij het echter begeeren, opdat Hij onze zielen genezen en omdat wij, zonder Hem, van voedsel beroofd zijnde, gevaar zouden loopen, onder weg te bezwijken. O, laat ons vurig naar Hem verlangen. Welke rijkere gaaf kunnen wij van den hemel vragen, naar welk goed kunnen wij verlangen, dat dit overtreft? Wij

gaan het hart van Jesus op ons eigen hart plaatsen. Wij gaan in ons zelven gevoelen den eenigen Vriend, daar wij naar trachten; wij gaan dengenen aan onze borst drukken, die de hemelen niet kunnen bevatten, wij gaan dengenen aanbidden en loven, welke door de engelen aanbeden en geloofd wordt, dengenen die wij gedurende de gansche eeuwigheid moeten loven.

Ach! hoe zuiver moest de mensch zijn, om tot de heilige Tafel te durven naderen, en echter hoe vol van ellende zijn wij nog! Hoe vele zonden heerschen nog in onze arme harten! Vernederen wij ons, en smeecken wij God, om in onze zielen te verblijven, hoe onwaardig en behoeftig wij ook mogen zijn.

Gelukkig oogenblik hetwelk de heilige communie voorafgaat, oogenblik dat aan het berouw, aan de vurige verlangens en aan de heilige ongeduldige begeerten der liefde is toegewijd. Eene ziel, die waarlijk godvruchtig is, is altijd verlangend naar Jesus, zij verlangt er naar met eene heilige gretigheid, zelfs te midden der dorheden en der beproevin-

gen; maar hoeveel heeft zij hem niet te zeggen, vooral in den oogenblik, op welken zij zich met haren Bruidegom gaat vereenigen! Bemin, bemin opregt, bemin veel; laat vervolgens uw hart spreken, uw hart bezit woorden genoeg, wanneer het vuriglijk bemint.

Voordat de heilige Theresia communiceerde, gevoelde zij zich zoozeer tot de heilige Tafel getrokken, dat zij bekend, dat zij midden door duizend zwaarden zou hebben gegaan, om daartoe te geraken.

GEESTELIJKE COMMUNIE.

Indien wij niet kunnen communiceren, laten wij ons dan verootmoedigen door daarvan beroofd te zijn: in de eerste christentijden naderden de geloovigen alle dagen tot de heilige Tafel; maar ook, zij waren met het vuur der godsvrucht beziel, want zij waren alle dagen bereid om de beproevigen, de vervolgingen en den marteldood te ondergaan. Verootmoedigen wij ons voor de beletselen, hoe regtmaterij zij ook zijn, die ons

in den weg staan om tot Jesus te naderen. Vereenigen wij ons met den priester, vereenigen wij ons met de godvruchtige personen, die het geluk hebben om te communiceren, en terwijl wij den God aanbidden, die in hunne zielen rust, offeren wij Hem dan op al hetgeen zij Hem zeggen; leggen wij onze behoeften voor Hem bloot, even als wij zulks zouden gedaan hebben, indien wij Hem wezenlijk hadden ontvangen.

O Jesus, altijd aan U... Schenk mij geen troost, geene verzachting, indien het U behaagt; maar U altijd beminnen, U beminnen in den tegenspoed, daarna lijden, zich slagtofferen en sterven.... Sterven voor alles om Jesus alleen te beminnen, en vervolgens niets meer.... Niets. ... Dan altijd opofferingen... lijden en beminnen.., Beminnen en lijden,....

VAN DE COMMUNIE TOT AAN HET
EINDE DER MIS.

Hoeveel dank ben ik U schuldig,
o mijn God, voor de oneindige genade,
die Gij mij hebt bewezen, door mij

toe te staan bij de heilige offerande der mis tegenwoordig te zijn. Hoe zoet zijn uwe tabernakelen, o mijn God, hoe veel bekoorlijkheid biedt de overweging van uw lijden, welke zoete tranen vloeijen aan den voet van uw kruis, hoe liefelijk is het Onbevleete Lam, dat zich uit liefde slagtoffert, hoe zoet is de geheimzinnige drank, die Gij aan uwe kinderen uitdeelt, hoe hemelsch het brood, waarmede Gij hen verzadigt; ach, mijn God! hoe bekoorlijk is dat alles voor eene ziel, die U bemint!

Maak ons dus moedig en sterk, o mijn God! want na zoo vele edelmoedigheid van U ondervonden te hebben, moeten ook wij edelmoedig zijn! Maak ons, gelijk aan U, verkwistend in liefde; wek in ons het verlangen op naar kruisen en zelfop-offeringen. Ontrukt uit onze harten al hetgeen Gij niet zijt, wijl om met U te leven, om met U te heerschen, men ook met U moet lijden en sterven. Zegen mij, o mijn God, door de hand van uwen dienaar, zegen mijne familie,

zegen mijne voornemens. Ontdoe mij van elke begeerte, van elke gehechtheid, van elke genegenheid, van elke gedachte, die niet aan U is gewijd of het doel heeft U te mishagen. O! dat geene enkele klopping van mijn hart anders tot U zegge, dan liefde, liefde!

Ik ga de pligten vervullen, die mijn staat mij oplegt, maar zegen mijne werken, o mijn God; dat geen enkele zondig zij voor uwe oogen; waak over mijne zwakheid, en geef dat het aandenken aan Calvarië, dat het aandenken uwer liefde mij nooit verlaten.

En gij, o Maria, o goede Moeder, verkrijg voor mij, waar ik zoo vurig naar haak; geef dat mijn hart zich meer en meer van de dingen dezer wereld onthechte, om zich steeds naar den wil van God te schikken, in de pligten van mijnen staat, in de moeilijkheden des levens, in de bekoringen en in de droevigheden. Verwerf voor mij een levendig geloof, eene groote liefde voor mijne broeders, en veel liefde voor Jesus. Heilige Maagd, bescherm mij,

roep mijn arm hart terug als het Jesus vergeet. Ondersteun het in zijne onstandvastigheden, in zijne buitensporigheden, zijne zwakheden en afwijkingen. Wees mijne Moeder, o Maria, wees mijne beschermster, mijne bewaarster en mijne vriendin.

Zou het u behagen, o heilige Maria om in mijn hart met uwe eigen hand deze woorden te griffen, die ik u smeeke mij goed te doen verstaan en veel te beminnen. Jesus alleen en Jesus gekruist. . alles alleen voor Jesus.....!



NA DE MIS.

VOORNEMENS.

Begeven wij ons aan onze dagelijksche bezigheden; maar vergeten wij nimmer, dat het leven des Christens een leven van verloochening, van versterving, van kruisiging en van liefde moet zijn. Wij zijn de leerlingen van den gekruisten Jesus, de broeders en

de
bor
ons
teg
hel
zij
eig
elk
te
do
in
gr
on
en
da
wa
ne
ma
on
ov
ee
vo

de ware lidmaten van Jesus. Onze borst, ons hart, onze tong, alles in ons is geheiligd geworden door de tegenwoordigheid en de heilige omhelzing van Jesus. Eerbiedigen wij dus zijne woontent, door in ons onzen eigen wil, elke hoogmoedige gedachte, elke geneigdheid tot de kleinste zonden te vernietigen.

Leven wij, maar leven wij alleen door Jesus, dat Jesus Christus alleen in ons leve. Rigten wij tot dezen afgrond van liefde al onze werken, al onze voornemens, al onze ontwerpen, en al onze tegenheden. Rigten wij daarnaar al onze gedachten, al de ge-
 waarwordingen van ons hart. Bemin-
 nen wij Jesus, niet voor ons zelven, maar voor Hem alleen; beminnen wij, om Hem te behagen; al wat Hij ons overzendt, alles... al zou Hij ons tot een leven van dorrigheid, van vervolging en beproevingen veroordeelen.

GEBEDEN

ONDER HET LOF.

Onder de eerste Benedictie.

Geloofd, aangebeden en gedankt zij ten allen tijde het allerheiligste Sakrament des Altaars! Zegen mij, o Heer Jesus! met den Vader en den Heiligen Geest; versterk mij door uwe genade, om zoo te leven volgens uwen heiligen wil, dat geheel mijn leven tot uwe meerdere eer en glorie strekke; geef aan alle regtvaardigen volharding, aan alle zondaren vergiffenis en aan alle geloovige zielen verlossing, help ons allen nu en in het uur van onzen dood.

In den naam des Vaders, en des Zoons en des Heiligen Geestes Amen.

Geloof en aanbidding.

O liefderijke Jesus! gij zijt hier waarlijk tegenwoordig onder de gedaante des broods, met ligchaam en

ziel,
heid
vaste
hebt
oogen
kan
maa
niet
die
ned
eer
en
de
gel
aan
u
eer
op
re
M
de
br
m
al
he
S
v

ziel, met vleesch en bloed, met god-
 heid en menschheid. Ik geloof dit
 vastelĳk, omdat gij het zelf gezegd
 hebt. Wel is waar, mijn lichamelijke
 oogen zien u niet, en mijn verstand
 kan deze waarheid niet begriĳpen,
 maar uw onfeilbaar woord laat mij
 niet twiĳfelen. Daarom val ik met de
 diepste ootmoedigheid voor u ter aarde
 neder, en bid u met alle mogelijke
 eerbiedigheid aan. Gij zijt mijn Heer
 en mijn God, gij zijt diegene, welken
 de herders eertĳds in de krib aan-
 gebeden hebben en ontelbare Engelen
 aanbidden in den hemel. Gene hebben
 u aangebeden onder de gedaante van
 een kind: deze bidden u aan, zittende
 op den troon der heerlijkheid, aan de
 regterhand van uwen hemelschen Vader.
 Met hen beiden aanbid ik U hier, als
 den waren, onder de gedaante des
 brood verborgen God. O, dat U alle
 menschen met mij erkenden! o, dat zij
 allen U met een levend geloof en
 heiligen schrik in dit allerheiligste
 Sakrament aanbaden! ik, o Jesus!
 verlang dit nu en altijd te doen. Ik

verlang nu en altijd eene bijzondere godvruchtigheid tot dit allerheiligste geheim te hebben. Nooit wil ik voor hetzelfde anders dan met alle mogelijke ingetogenheid verschijnen; nooit wil ik hetzelfde dan met de noodige bereiding ontvangen. Geef mij hiertoe, o Jesus! uwe genade.

Liefde en dankzegging.

Hoe onbegrijpelijk is uwe liefde, o Jesus! voor ons, ellendige menschen! Gij hebt niet alleen drie en dertig jaren lang bij ons op de aarde willen blijven en voor ons lijden en sterven, maar gij hebt nog voor uw bitterst lijden dit allerheiligste Sakrament ingesteld, opdat wij U altijd bij ons zonden mogen hebben, tot onzen troost en toeverlaat, tot onze geestelijke spijs en voedsel. Gij hebt te voren geweten al de oneer en den smaad, dien niet alleen de ketters, joden en heidenen, maar ook uwe geloovigen u in dit allerheiligste Sakrament zouden hebben aangedaan, nogtans uwe liefde is hierdoor niet verschrikt geweest.

Gij blijft in hetzelfde bij ons tot het einde der wereld. O wonderbare minnaar onzer zielen! welken dank, welke liefde ben ik U schuldig? Ik dank U, o Jesus! en wensch U zoo te kunnen danken, gelijk het verdient de verhevenheid van de weldaad, welke gij ons hierin bewijst. Ik bemin U, o Jesus! en wensch U zoo vurig te kunnen beminnen, gelijk Gij om deze overmaat uwer liefde tot ons verdient bemind te worden. Om de laauwheid mijner liefde en dankzegging eenigzins te vergoeden, offer ik U op al de eer en liefde, die U in uw allerheiligste Sakrament ooit uwe getrouwe dienaren door de gansche wereld bewijzen. O! dat ik dit duizend en duizendmaal kon vermeerderen!

Lof en zegening.

Geloofd en gezegend zij het allerheiligste Sakrament des Altaars; geloofd en gezegend zij het allerheiligste vleesch en bloed, het allerheiligste ligchaam en de allerheiligste ziel, de

godheid en menschheid van Jesus Christus, onzen Verlosser en Zaligmaker, die in het allerheiligste Sakrament waarlijk en wezenlijk tegenwoordig is. Zoo vele engelen en heiligen in den hemel, zoo velen menschen op de aarde, zoo vele grasjes in het veld, zoo vele stofjes in de lucht, zoo vele droppeltjes in de zee, zoo veel duizend en duizendmaal zij geloofd en gezegend het allerheiligste Sakrament. Dit is mijn vurigste en hartelijkste wensch; dit verlang ik zoo dikwijls te vernieuwen als ik adem schep. Neem dit aan, o in dit allerheiligste Sakrament waarlijk tegenwoordige Jesus! en laat dit allerheiligste Sakrament in mijn leven zijn mijn troost, mijn sterkte; in mijnen dood mijn toeverlaat, mijne teerspijs en een zeker onderpand der eeuwige zaligheid, opdat ik U na mijnen dood, zonder einde loven en danken mogen in den hemel. Amen.

H
Chr
Hee
Chr
Chr
Go
Go
f
Go
H
L
E

LITANIE

VAN HET

ALLERHEILIGSTE SAKRAMENT.

Heer, ontferm U onzer.

Christus, ontferm U onzer.

Heer, ontferm U onzer.

Christus, hoor ons.

Christus, verhoor ons.

God, hemelsche Vader, ontferm U onzer.

God, Zoon, Verlosser des wereld, ontferm U onzer.

God, heilige Geest, ontferm U onzer.

H. Drievuldigheid, één God, ontferm U onzer.

Levend brood, dat uit den hemel gedaald zijt, ontferm U onzer.

Eeuwig Woord Gods, mensch geworden en onder ons wonende, ontferm U onzer.

Verborgen God en Zaligmaker, bedekt
 onder zichtbare gedaanten, ontferm
 U onzer.

Tarwe der uitverkorenen,
 Wijn, die Maagden voortbrengt,
 Voedzaam brood en vermaak der
 koningen.

Sterk schild tegen alle bekoringen,
 Geestelijk hulpmiddel voor alle zon-
 den en krankheden,

Onuitputbare schat der genade,
 Altijddurende Offerande,

Zuivere opdracht,

Lam zonder vlek,

Allerzuiverste maaltijd,

Spijs der Engelen,

Verborgen hemelsch brood,

Gedachtenis van Gods wonderen,

Bovennatuurlijk brood,

Heilig slagtoffer,

Kelk des heils,

Geheim des geloofs,

Hoogwaardig en uitmuntend Sakra-
 ment.

Allerheiligste offerande,

Zoenoffer voor levenden en doo-
 den.

ontferm U onzer.

Wor

U

Alle

lij

Ges

g

Voo

d

Ove

O

Ov

Kr

Aa

Br

O

A

T

B

O

C

C

Wonder van Gods wonderen, ontferm
U onzer.

Allerheiligste gedachtenis van het
lijden des Heeren,
Geschenk, dat alle rijkdom te boven
gaat,

Voortreffelijk gedenkteeken der God-
delijke liefde,

Overvloeiende bron van Gods mild-
dadigheid,

Overheilig en wonderbaar geheim,
Krachtige spijs der onsterfelijkheid,
Aanbiddelijk en levendmakend Sa-
krament,

Brood, dat door de almacht des
Woords zijt vleesch geworden,

Onbloedige offerande,

Allerzoetste maaltijd, waarbij de
Engelen tegenwoordig zijn en
dienen,

Teeken van genade,

Band van liefde,

Opperpriester, die zelf de offer-
ande zijt,

Geestelijke zoetheid, die in haren
eigen oorsprong gesmaakt
wordt,

ontferm U onzer.

Verkwikking der heilige zielen, ontferm U onzer.

Versterking dergenen, die in den Heer sterven, ontferm U onzer.

Pand der toekomstige zaligheid, ontferm U onzer.

Wees genadig, spaar ons, Heer.

Wees genadig, verhoor ons, Heer.

Van het onwaardig nuttigen uws Lichaam en Bloeds, verlos ons, Heer.

Van de begeerlijkheid des vleesches,

Van de begeerlijkheid der oogen,

Van de hoovaardij des levens,

Van alle ketterij, ongeloovigheid en verblindheid des harten,

Van alle oneerbiedigheid en misbruik ten opzichte van dit heilig Sakrament,

Van alle zwakheden en zonden, die de vruchten van dit heilig Sakrament verminderen en beletten,

Van alle gelegenheden tot zondigen, Door de groote begeerte, die Gij gehad hebt om dit Paaschlam met uwe Discipelen te eten,

Door de diepe ootmoedigheid, waarmede Gij de voeten der

verlos ons, Heer.

Discipelen gewasschen hebt, om hen tot dezen maaltijd te bereiden, verlos ons, Heer.

Door de onschatbare liefde, waarmede Gij dit heilig Sakrament hebt ingesteld,

Door de onuitsprekelijke goedheid, waarmede Gij ons tot het nuttigen van uw heilig Ligchaam en Bloed opwekt,

Door uw dierbaar Bloed, dat Gij ons op het Altaar hebt nagelaten,

Door de vijf wonden, die Gij in uw allerheiligst Ligchaam voor ons ontvangen hebt,

Wij zondaars, wij bidden U, verhoor ons. Dat het U believe, het geloof, den eerbied en de begeerte tot dit wonderbaar Sakrament in ons te vermeerderen en te bewaren, wij bidden U, verhoor ons.

Dat het U believe, ons door eene ware belijdenis onzer zonden, tot het dikwijls nuttigen dezer geestelijke spijze te bereiden, wij bidden U, verhoor ons.

Dat het U believe, de hemelsche vruchten van dit Sakrament over ons mildelijk uit te storten, wij bidden U, verhoor ons.

Dat wij door het nuttigen van uw heilig Ligchaam en Bloed mogen blijven in U en Gij in ons, wij bidden U, verhoor ons.

Dat wij, alle boosheid en de wereldsche geneigdheden verlatende, altijd in magtigheid, regtvaardigheid en godsvrucht mogen leven, wij bidden U, verhoor ons

Dat het U believe, ons in de ure des doods met deze hemelsche spijs te versterken en te beschermen, wij bidden U, voor ons!

Zoon van God! wij bidden U, verhoor ons!

Lam Gods, dat wegneemt de zonden der wereld, spaar ons, Heer.

Lam Gods, dat wegneemt de zonden der wereld, verhoor ons, Heer.

Lam Gods, dat wegneemt de zonden der wereld, ontferm U onzer.

Heer, ontferm U onzer.

Christus, ontferm U onzer.

Heer.
On
v. H
A. E

O
baar
lijde
geef
van
bied
verl
den
Vad
in a

Heer, ontferm U onzer.

Onze Vader, enz.

v. Heere! verhoor mijn gebed,

Δ. En mijn geroep kome tot U.

LAAT ONS BIDDEN.

O God! die ons onder dit wonder-
baar Sakrament de gedachtenis uws
lijdens hebt nagelaten, wij bidden U,
geef dat wij de heilige Geheimenissen
van uw Ligchaam en Bloed zoo eer-
biedig eeren, dat wij de vruchten uwer
verlossing gedurig in ons gewaar wor-
den. Dit bidden wij U, die met den
Vader en den H. Geest leeft en heerscht
in alle eeuwigheid. Amen.

ONDERRIGTING

WEGENS DE OEFENING VAN DEN H. KRUISWEG.

Als men den Kruisweg wil houden, knielt men voor het altaar neder en tracht men zich voor te bereiden door eene acte van berouw te verwekken.

Vervolgens gaat men de Statiën, gelijk zij elkander opvolgen, bezoeken, en zich voor elke Statie op de knieën werpende, zegt men met gevoel: Wij aanbidden en loven U, Christus, enz., daarna het gebed, dat er op volgt.

Als men den Kruisweg geëindigd heeft, zet men zich weder op de knieën voor het altaar, om God te danken voor de gunsten, die men heeft ontvangen.

Zoodoende verdient men dezelfde aflaten, welke zij verdienen, die de Statiën van den Kruisweg te Jerusalem in personen bezoeken.

Vele van deze zijn volle aflaten, waarvan men zich eenen kan toevoegen, en de overigen voor de zielen in het vagevuur.



OEFENING VAN DEN II. KRUISWEG
OF
VEERTIEN STATIËN.

AFLATEN.

Jesus Christus heeft, voordat Hij den dood des kruises onderging, den weg van het regthuis van Pilatus tot op den Kalvarieberg gemaakt; daarom wordt deze straat ook de kruis-

straat of de kruisweg genoemd. Dezen smartelijken weg hebben naderhand de allerheiligste Maagd Maria, de Apostelen en andere geloovigen ter gedachtenis van het lijden des Zaligmakers dikwijls afgelegd, ja uit de afgelegenste landen kwamen zelfs de Christenen dezen kruisweg bezoeken: met der tijd werd de kruisweg in zekere Statiën verdeeld; de Pausen verleenden bijzondere aflaten aan alle geloovige Christenen, die deze Statiën te Jerusalem bezochten en het lijden van Jesus Christus daarbij overwogen. Wanneer het heilig land door de ongelooovigen ingenomen werd, en deze kruisweg niet dan met groote moeite, of zelfs in het geheel niet meer te Jerusalem door de geloovigen kon bezocht worden, hebben de Pausen door het geheele Christendom toegestaan, overal zulke kruiswegen op te rigten, waarbij de geloovige Christenen, zoo dikwijls zij dezelve bezoeken, aan al die aflaten kunnen deelachtig worden, welke men anders te Jerusalem kon verdienen, en die zeer menigvuldig

zijn.
den
lijde
Jesu
Stat
het
kruis
waa
toel
L
die
in
en
mog
weg
aan
bid
en
vijf
en
een
en
de
in
kru
Hi
all

zijn. Hiertoe wordt verzocht, dat zij den kruisweg doen, overwegende het lijden van onzen goddelijken Verlosser Jesus Christus, en gaande van de eene Statie tot de andere, voor zoo veel het de menigte van het volk, dat den kruisweg doet, of de engheid der plaats, waar de veertien Statiën zijn opgerigt, toelaten.

De zieken, de geloovige Christenen, die zich in de gevangenis, ter zee of in de ongeloovige landen bevinden, en allen, voor wie het waarlijk onmogelijk is, de Statiën van den kruisweg te bezoeken, kunnen al de daaraan gehechte aflaten verdienen, met te bidden veertienmaal het *Onze Vader* en *Wees gegroet*, en op het einde nog vijfmaal het *Onze Vader*, *Wees gegroet* en *Glorie zij den Vader*, enz, en nog eens het *Onze Vader*, *Wees gegroet* en *Glorie zij den Vader*, enz, volgens de intentie van den Paus, al dien tijd in de hand houdende, een koperen kruisbeeld, dat daartoe gezegend is. Hier is te bemerken, dat dit kruisbeeld alleen kan dienen voor hem, aan wien

dit het eerst gegeven wordt, of voor wiens gebruik het gezegend is, en aan anderen niet mag geleend worden, om hun de aſſaten van den kruisweg mede te deelen.

De H. Alphonsus de Liguori had eene bijzondere genegenheid tot de beoefening van den heiligen kruisweg; hij had de toelating bekomen van denzelfen in ſlaapplaatsen van al de huizen zijner Vergadering van den allerheiligſten Verloſſer, welke hij geſticht heeft, op te rigten: hij ging doorgaans alle dagen denzelfen bezoeken; toen hij niet meer kon gaan; deed hij er zich in een leuningſtoel voortrekken, en daar die vervoering hem op het einde te zeer vermoeide, trachtte hij de aſſaten, gehecht aan deze heilige oefeningen, in zijne kamer te verdienen met de voorgeschrevene gebeden te lezen voor een daartoe gewijd kruisbeeld, hetwelk hij in de handen hield. De gelukzalige Leonardus de Porto Mauritio, vermaarde geloofszending, hield niet op deze oefening te doen herleven of in te voe-

ren
» O
uit,
ker
hee
oef
zul
uw
sch
alle
laa
we
ten
rig
Jes
sch
de
ov
on
en
te
br
me
di
de
do
te

ren in al de plaatsen, waar hij predikte, »O! Eerwaarde Kerkvoogden, riep hij uit, wilt gij uit het midden uwer volkeren, de ondeugden, die onder hen heerschen, verbannen, rigt de heilige oefening van den kruisweg op, en gij zult weldra den gelukkigen uitslag van uwen ijver zien. Eerbiedwaardige bisschoppen, waardige Pastoors, en gij allen, dienaren van Jesus Christus, laat toe dat ik mij aan uwe voeten werpe, en U smeek, niets na te laten, om den heiligen kruisweg op te rigten; ik smee U om het lijden van Jesus Christus aan de geloovigen een schat te openen, waar zij zullen vinden het begin van hunne bekeering, overvloedige middelen van volharding, oneindige schatten om hunne schulden en die van de zielen des vagevuurs te kwijten; eindelijk eene onuitputbare bron van genaden, verdiensten en hemelsche zegeningen." De eerbiedwaardige Joseph Labré bragt een groot deel van den dag en van den nacht door met te Rome de veertien Statiën te bezoeken, die in de schouwplaats

waar de eerste Christenen aan de wilde dieren voorgeworpen werden, luisterrijk opgericht zijn. Eene zware ziekte, veroorzaakt door de uiterste vochtigheid dezer plaats, waar hij zijne woning gevestigd had, dwong hem dezelve te verlaten; doch hij liet niet na tot het einde zijns levens den kruisweg zeer dikwijls aldaar en in de kerken, waar deze oefening plaats had, te bezoeken.

VOORBEREIDEND GEBED

EN

OEFENING VAN BEROUW.

Met den diepsten eerbied, werp ik mij voor U ter aarde, Verlosser van den zondigen mensch! en innig getroffen over het lijden, dat U mijne verlossing gekost heeft, wil ik mij in deze oogenblikken met dat wonder van liefde bezig houden, door U in den geest op uwen bloedigen kruisweg te vergezellen. Maar hoe zal ik dit op eene waardige wijze verrigten kunnen? Ik, die U zoo dikwerf beleedigde, uw lijden niet zelden vernieuwde? Ja, mijn Jesus! ik beken het, ik ben zondaar, een onwaardige; maar Gij kunt mij rechtvaardig en uwer liefde waardig maken. Ontferm U dan over mij, verwerp mij niet van uw aanschijn en vergeef den

boetvaardigen zondaar, die U als het hoogste goed boven alles bemint, en juist daarom berouw heeft over zijne zonden. Niet meer, mijn God! niet meer zal ik zondigen, maar U steeds zoo beminnen, dat ik éénmaal onder diegenen gerangschikt worde, voor wie uw bloed niet vruchteloos vergoten werd.

Tot voldoening voor mijne misdrijven offer ik U deze oefening op. Stort, gedurende dezen bloedigen togt in mij den goeden geest, en geef dat ik, door uw lijden bewogen, tot uwe navolging aangespoord worde; maak mij deelachtig aan de verleende Aflaten, opdat zij mij behulpzaam zijn, om in dit leven uwe erbarming en hierna uwe heerlijkheid van aanschijn tot aanschijn te genieten. Amen.

Jesu

W
O
werO
on
ges
mij
mij
de
de

on

G
A

I. STATIE.

*Jesus wordt tot den dood des kruises
verwezen.*

Wij aanbidden en loven U, Christus.
Omdat Gij door uw heilig kruis de
wereld verlost hebt.

GEBED.

O Jesus! mijne misdaden hebben het
onregtvaardig doodvonnis tegen U uit-
gesproken... Ik zou van droefheid over
mijne zonden moeten sterven... Geef
mij, derhalve, liefderijke Zaligmaker,
de genade, opdat ik niet ophoude van
dezelve te beweenen.

Onze Vader, enz. Wees gegroet, enz.

Ontferm U onzer, Heer, ontferm U
onzer.

God, wees ons zondaren genadig.

Dat de zielen der overledenen door
Gods barmhartigheid in vrede rusten.
Amen.

II. STATIE.

*Jesus neemt het kruis op zijne
schouders.*

Wij aanbidden en loven U, Christus,
Omdat Gij door uw heilig kruis de
wereld verlost hebt.

GEBED.

O Jesus! die den zwaren boom des
kruises op uwe verscheurde schouders
gewaardigd hebt te nemen, verleen mij
de genade om met verduldigheid de
kruisen te dragen, welke uwe Voor-
zienigheid mij overzendt.

Onze Vader, enz. Wees gegroet, enz.

Ontferm U onzer, Heer, ontferm U
onzer.

God, wees ons, zondaren genadig.

Dat de zielen der overledenen door
Gods barmhartigheid in vrede rusten.
Amen.

III STATIE.

De eerste val van Jesus onder het kruis.

Wij aanbidden en loven U, Christus.
Omdat Gij door uw heilig kruis de
wereld verlost hebt.

GEBED.

O Jesus! die met den zwaren last
mijner zonden beladen, vermoeid onder
uw kruis ter aarde zijt nedergevallen,
ach! laat niet toe, bid ik U, dat ik in
dezelve nog hervalle.

Onze Vader, enz. Wees gegroet enz.

Ontferm U onzer, Heer, ontferm U
onzer.

God, wees ons, zondaren genadig.

Dat de zielen der overledenen door
Gods barmhertigheid in vrede rusten.
Amen.

IV. STATIE.

Jesus ontmoet zijne Moeder.

Wij aanbidden en loven U, Christus.
Omdat Gij door uw heilig kruis de
wereld verlost hebt.

GEBED.

O allerbedrukste Moeder! verwerf
mij van uwen lieven Zoon tranen van
eene ware boetvaardigheid over mijne
zonden, die de oorzaak zijn geweest van
zijn en uw lijden... Sta mij bij in al
mijne ellenden van dit leven... Verlaat
mij niet in het uur des doods.

Onze Vader, enz. Wees gegroet, enz.

Ontferm U onzer, Heer, ontferm U
onzer.

God, wees ons, zondaren genadig.

Dat de zielen der overleden door
Gods barmhartigheid in vrede rusten.
Amen.

V. STATIE.

*Simon van Cyrene helpt Jesus het
kruis dragen.*

Wij aanbidden en loven U, Christus.
Omdat Gij door uw heilig kruis de
wereld verlost hebt.

GEBED.

O Jesus! geef mij de sterkte om met
liefde het kruis mijns lijdens op te ne-
men, en met kloekmoedigheid U na
te volgen..... Ik zal mij gelukkig ach-
ten U in iets te gelijken en uwe smar-
ten door de mijne te eeren.

Onze Vader, enz. Wees gegroet, enz.

Ontferm U onzer, Heer, ontferm U
onzer.

God, wees ons, zondaren, genadig.
Dat de zielen der overledenen door
Gods barmhartigheid in vrede rusten.
Amen.

VI. STATIE.

*Veronica droogt het aangezicht van
Jesus af.*

Wij aanbidden en loven U, Christus.
Omdat Gij door uw heilig kruis de
wereld verlost hebt.

GEBED.

O Jesus! druk de gedachtenis van
uw smartvol lijden zoo levendig in mijn
hart, dat ik hetzelfde gedurig overwege,
en aangemoedigd worde, om uwe bloe-
dige voetstappen na te volgen.

Onze Vader, enz. Wees gegroet, enz.

Ontferm U onzer, Heer, ontferm U
onzer.

God, wees ons zondaren, genadig.

Dat de zielen der overledenen door
Gods barmhartigheid in vrede rusten.
Amen.

VII. STATIE.

De tweede val van Jesus onder het kruis.

Wij aanbidden en loven U, Christus
Omdat Gij door uw heilig kruis de
wereld verlost hebt.

GEBED.

O Jesus! mijne hoovaardigheid heeft
U nedergeworpen onder den last des
kruises. Ach! leer mij zachtmoedig en
oetmoedig van harte zijn. Ik wil alle
verootmoedigingen en versmadingen
verduuldig lijden, opdat ik U, navolgende
in uwe vernederingen, met U deel moge
hebben in de glorie

Onze Vader, enz. Wees gegroet, enz.
Ontferm U onzer, Heer, ontferm U
onzer.

God, wees ons, zondaren, genadig.
Dat de zielen der overledenen door
Gods barmhartigheid in vrede rusten.
Amen.

VIII. STATIE.

Jesus troost de weenende vrouwen.

Wij aanbidden en loven U, Christus.
Omdat Gij door uw heilig kruis de
wereld verlost hebt.

GEBED.

O Jesus! geef eene bron van tranen
aan mijne oogen, opdat ik dag en nacht
mijne zonden beweeene... Ach, gewaar-
dig mij meer en meer van mijne onge-
regtigheden af te wasschen en mij van
mijne zonden te reinigen.

Onze Vader, enz. Wees gegroet, enz.

Ontferm U onzer, Heer, ontferm U
onzer.

God, wees ons, zondaren, genadig.
Dat de zielen der overledenen door
Gods barmhartigheid in vrede rusten.
Amen.

IX. STATIE.

Derde val van Jesus onder het kruis.

Wij aanbidden en loven U, Christus.
Omdat Gij door uw heilig kruis de
wereld verlost hebt.

GEBED.

O Jesus! reik mij eene behulpzame
hand toe, in het midden der gevaren,
aan welke ik blootgesteld ben, opdat
ik in de zonde niet valle..... Verdedig
mij tegen de vijanden mijner zaligheid,
opdat ik onder het geweld hunner be-
koringen niet bezwijk.

Onze Vader, enz. Wees gegroet, enz.

Ontferm U onzer, Heer, ontferm U
nzer.

God, wees ons, zondaren, genadig.

Dat de zielen der overledenen door
Gods barmhartigheid in vrede rusten.
Amen.

X. STATIE.

Jesus wordt van zijne kleederen ontbloot en met gal en edik gelaafd.

Wij aanbidden en loven U, Christus.
Omdat Gij door uw heilig kruis de wereld verlost hebt.

GEBED.

O Jesus! geef dat ik al mijne booze gewoonten aflegge, mijn hart onbechte aan al wat aardsch en vergankelijk is, mijn dartel vleesch kastijde, mijne zinnen versterve en gaarne met U uit den bitteren kelk des lijdens drinke.

Onze Vader, enz. Wees gegroet, enz.

Ontferm U onzer, Heer, ontferm U onzer.

God, wees ons, zondaren, genadig.

Dat de zielen der overledenen door Gods barmhartigheid in vrede rusten.
Amen.

XI STATIE.

Jesus wordt aan het kruis gehecht.

Wij aanbidden en loven U, Christus.
Omdat Gij door uw heilig kruis de
wereld verlost hebt.

GEBED.

O Jesus! hecht mij met U aan het
kruis; ik wil met U, gelijk Gij, en om
U lijden, opdat ik levende, lijdende en
stervende in uwe liefde, eeuwig met
U en door U moge gelukkig zijn.

Onze Vader, enz. Wees gegroet, enz.

Ontferm U onzer, Heer, ontferm U
onzer.

God, wees ons, zondaren, genadig.

Dat de zielen der overledenen door
Gods barmhartigheid in vrede rusten.
Amen.

XII. STATIE.

Jesus sterft aan het kruis.

Wij aanbidden en loven U, Christus.
Omdat Gij door uw heilig kruis de
wereld verlost hebt.

GEBED.

O Jesus! door de bittere smarten,
welke Gij voor mij aan het kruis ge-
leden hebt, bijzonder als uwe ziel van
uw gezegend ligchaam is gescheiden,
ontferm U over mijne ziel als zij van
deze wereld zal scheiden.

Onze Vader, enz. Wees gegroet, enz.

Ontferm U onzer, Heer, ontferm U
onzer.

God, wees ons, zondaren, genadig.
Dat de zielen der overledenen door
Gods barmhartigheid in vrede rusten.
Amen.

XIII. STATIE.

*Jesus wordt van het kruis afgedaan en
in den schoot van zijne Moeder gelegd.*

Wij aanbidden en loven U, Christus.
Omdat Gij door uw heilig kruis de
wereld verlost hebt.

GEBED.

O Maria! laat mij toe, dat ik tus-
schen uwe armen mijnen gekruisten Za-
ligmaker, uwen lieven Zoon, aanbidde
en mijne tranen met de uwe meng...
Door uwe magtige voorspraak bewaar
mij van het ongeluk van uwen Jesus
door mijne zonden wederom te krui-
sigen en dus met een nieuw zwaard
uw moederlijk hart te doorsteken.

Onze Vader, enz. Wees gegroet, enz.

Ontferm U onzer, Heer, ontferm U
onzer.

God, wees ons, zondaren, genadig.
 Dat de zielen der overledenen door
 Gods barmhartigheid in vrede rusten.
 Amen.

XIV. STATIE.

Jesus wordt in het graf gelegd.

Wij aanbidden en loven U, Christus.
 Omdat Gij door uw heilig kruis de
 wereld verlost hebt.

GEBED.

Ik zal eens sterven en begraven worden, gelijk Gij, o mijn Zaligmaker! Gewaardig U, in mijn sterfuur mij door uwen kruisdood te vertroosten, en mijn ligchaam, wanneer Gij het weder zult opwekken, met uwe glorie te verheerlijken.

Onze Vader, enz. Wees gegroet, enz.

Ontferm U onzer, Heer, ontferm U onzer.

God, wees ons, zondaren, genadig.
Dat de zielen der overledenen door
Gods barmhartigheid in vrede rusten.
Amen.

Hierna zal men bidden vijfmaal Onze Vader.
vijfmaal Wees gegroet, en zooveel maal Glorie
zij den Vader, ter eere van de vijf wonden van
Jesus, en één Onze Vader en Wees gegroet,
met Glorie zij den Vader, enz., ter intentie
van Z. H. den Paus van Rome.

SLUITGEBED.



Hartelijk dank, zij U, o Heer! voor al uwe weldaden, en bijzonder voor die weldaad, welke Gij mij nu weder bewezen hebt, door mij op dezen bloedigen kruisweg te ondersteunen. Ik mogt mij dus gedurende dezen tijd geheel van het aardsche losscheuren, mij met de geheimen van uw H. lijden bezig houden, daaruit de zaligste lessen trekken. O, dat deze oefening dan ook werkelijk strekke tot verbetering van mijn leven en tot zaligheid mijner ziel. Geef, goede Jesus! dat zij ook aan die afgestorvene geloovigen voordeelig zij, voor welke ik dezelve heb opgedragen, en mogten zij die aflaten niet noodig gehad hebben, gewaardig U dan dezelve aan die zielen toe te voegen, voor welke geene bijzondere gebeden gestort

worden, en die ze het meest noodig hebben; beschik over dezelve, gelijk het U behaagt. Eindelijk, verleen mij dat ik uw heilig lijden gestadig in mijne gedachten mogen houden, mijn leven daarna regele en tot den laatsten adem mijns levens in de deugd volharde. Ach, Jesus! het overdenken van uw lijden en sterven houde mij terug van de zonde en versterke mij in de deugd. Amen.

GEBED TOT HET H. HART VAN MARIA.

O hart, vol van liefde! prent in mijn hart de wonden van Uwen Zoon Jesus Christus, onzen Zaligmaker, en vergun mij mijne droefheid met uwe droefheid en mijne tranen met uwe tranen te vereenigen.

AAN DE MOEDER VAN SMARTEN.

Wees gegroet, Maria, vol van smarten, de gekruisten Jesus is met u; Gij zijt de bedroefdste onder alle vrouwen, en bedroefd is de vrucht Uws ligchaams, Jesus. Heilige Maagd, Moeder van den gekruisten Jesus, verkrijg tranen voor ons, beulen van Uwen Zoon, nu en in het uur van onzen dood. Amen.

CLEMENS XIV verleent eenen afsaat van 100 dagen aan die het bovenstaande gebed godvruchtig zullen lezen,

en een vollen aflat aan die het zullen lezen op eenen vrijdag volgens verkiezing nogtans na gebiecht en gecommuniceerd te hebben.

IMPRIMI POTEST.

Gandae, 17 Oct. 1843.

P. F. VELLEMAN, Can. Th.

EINDE.

INHOUD.

	Bladz.
Voorrede.	v
De eerste H. Communie. . . .	13
Jonge bruiden aan het Gastmaal der Engelen.	30
De gesteldheid des harten, die Jesus van ons in de H. Communie verlangt	36
De heilige Tafel.	42
Morgen zal ik communiceren. . .	50
Al mijne hoop.	60
De geestelijke dochters van de heilige Theresia aan de H. Tafel.	65
De zoetigheden van eene vurige communie.	76
Gedenk mijner in de heilige com- munie	90
Jesus in het heilig Sakrament des Altaars.	95
Dit is mijn ligchaam.	99
Gij wilt het, o mijn God! . .	104
Het verlangen naar de H. Com-	

m
Gees
De a
Het
Dit a
va
Heri
Kom
Het
Blijf
la
De u
Mijn
C
De
Oefe
Dan
Kor
bi
d
G
o
w
d
God
b

INHOUD.

	Bladz.
munie	109
Geestelijke communie.	113
De avond na eenen communiedag.	118
Het voornemen.	123
Dit alles is te weinig voor het geluk van te communiceren.	126
Herinnering eener communie.	136
Kom wonen onder mijn dak.	139
Het is mij goed hier te zijn.	143
Blijf hier, want het wordt reeds laat	146
De uitwerkselen der H. Communie.	149
Mijn zoetst vermaak bij de H. Communie	153
De dagelijksche communie.	160
Oefening van liefde.	169
Dankzegging.	173
Korte onderrigting over het aan- biddelijk Sakrament des Altaars, deszelfs bestaan, de liefde, welke God ons in hetzelfde betuigt en over de gesteldheid, waarmede wij tot de H. Tafel moeten na- deren	176
Godvruchtige gevoelens en voor- bereidend gebed, daags voor dat	

INHOUD.

Bladz.

men het geluk zal hebben te communiceren	189
Wat een Christen zijn moet, die het geluk gehad heeft van te communiceren, en over de gelukkige uitwerkselen, die eene goede communie in ons moet voortbrengen	194
Morgengebeden.	206
Avondgebeden	211
Gebeden onder de Mis. Voorbereiding	215
Gebeden voor de Mis.	229
Het begin der Mis.	222
Gebeden onder het Lof.	246
Litanie van het allerheiligste Sakrament	251
Onderrigting wegens de oefening van den H. Kruisweg.	258
Oefening van den H. Kruisweg of Veertien Statien. — Aflaten.	259
Voorbereidend gebed en oefening van berouw	265
Gebed tot het H. Hart van Maria.	284
Aan de Moeder van smarten.	—



ndz.

189

194

206

211

215

229

222

246

251

258

259

265

284

—

